

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:74 • 10 Ekim '98 • 100.000 (KDV dahil)

**Metal işçisi yolu açtı
Seka işçisi direniyor!**

**İMF paketlerini,
satış sözleşmelerini,
özelleştirme kararlarını
alanlarda yırtalım!**

**Topyekün saldırıya karşı
topyekün direniş!**

İÇİNDEKİLER

Bürokratları defetmek için	4
İhanete karşı greve	6
Ortadoğu'dan	
kirli ellerinizi çekin.	8
Sendika bürokratizmi.	12-13
Oportünist çizginin temelleri	
(Orta Sayfa).	14-18
Almanya:	
Seçim ve beklentiler	21-22
Son işçi eylemliliğinin gösterdikleri	
(Ekim'den)	24

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:74 ● 10 Ekim 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Yine medyaya borazanlık düştü. Yine ortalığı histerik naralarla kirliliyorlar. Ortaya atılan öyle bir pislik ki, tüm leş kargaları üşüşüyor.

Sınıfın yeni bir çıkış arayışıyla hareketlendiği bir süreçte atılmaya başlanan bu savaş naraları, işçi sınıfının kavga sloganlarını bastırabilecek mi? Yoksa sınıf mücadelesi mi, yeni mevzilerle genişletilerek savaş histerisini bastırabilecek?

Sınıf hareketinin yönelimi ikinci soruyu olumlu yanıtlama eğiliminde görünüyor. Ne var ki, bunun gerçekleşebilmesi, bu kendiliğinden hareketin devrimci bir önderlik etrafında örgütlenip kenetlenebilmesi ve asıl hedefe doğrultulabilmesine bağlı.

Ama gelişen sınıf hareketine öncülük, "olağan" dönemlerin refleksleriyle gerçekleştirilebilecek birşey değildir. Sınıf devrimcileri bugün, düne kıyasla bin kat daha dikkatli, bin kat daha atak ve pratik olmak zorundadırlar. Sınıf hareketinin yeni süreci sınıf devrimcileri için hem bir eğitim hem de sınav olacaktır.

Dün sınıf hareketinin ve faaliyetin o günkü düzeyinin ihtiyacını az buçuk karşılayabilen bir performans, bugün için bir atalet demektir. Dün tek tek ilişkilerin takibi bir önem arzederken, sınıfın kitleler halinde hareketlenmeye başladığı günümüzde, kendi başına fazla bir önem taşımayacaktır. Bu ilişkiler, sınıfın en geniş kitlelerine müdahale düzeyimiz içinde bir anlam ve önem kazanacaklardır artık. Ve zaten, eğer kitle hareketine müdahalede bir başarı sağlanamaz ise, dünkü ilişkilerin bize olan ilgisi de büyük oranda azalacaktır.

Tüm komünistler ve devrimci işçiler, yükselen sınıf hareketinin en önünde yürümek, kendiliğindenliğe son verecek örgütlülüklerin yaratılması için olağanüstü bir çaba göstermek zorundadırlar.

Sınıf devrimcilerinin sürece müdahale açısından önünde duran önemli görevlerden biri de, tüm materyallerimizin en etkin biçimde kullanılması, her türlü yerel materyalle zenginleştirebilmek için yaratıcılıktır. Örneğin gazetemizin en etkin

kullanımı, sürece yönelik haber, röportaj, yorum, deneyim yazılarıyla beslenmesiyle mümkündür. Oysa ilk hareketlenmenin üzerinden üç hafta geçmesine, 60 bin bildiri ve PYO'nun iki sayısı ile çalışma yürütülmesine rağmen, bu çalışmaların ürünleri yayına yeterince yansıtılabilmiş değildir.

Sınıf hareketinin bu gelişme eğilimi, doğallığında sermayenin ve sermaye devletinin ilgi ve dikkatini sınıfa ve sınıf devrimcilerine yoğunlaştırmasını getirmiştir.

Bildiri çalışmamız başladığından itibaren, sermaye devletinin kolluk güçleri bürolarımıza "ziyaretleri" ve yoldaşlarımıza yönelik tacizleri de artırmıştır.

Hatay büromuz bu süreçte bir kez daha basılmış, gözaltı, işkence, tehditle yoldaşlarımızın gözü yıldırmaya çalışılmıştır.

Merkez büromuz jandarma istihbaratından geldiğini söyleyen siviller tarafından "ziyaret" edilmiş, o sırada büroda bulunan yoldaşımıza, "polis çağırmak" gibi garip bir tehditte bulunulmuştur. Bursa büromuza gelen sivil polisler yine benzer tehditlerle yoldaşımız üzerinde baskı oluşturmaya çalışmışlardır.

Oysa sermaye devletinin bu ve benzeri saldırıları ne sınıf devrimcilerinin sınıfa karşı görevlerini yapmalarını engelleyebilir, ne de sınıf mücadelesinin gelişmesini. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin en iyi yolu, her zaman olduğu gibi karşı saldırıya geçmektir.

Sermayenin sınıf devrimcilerine saldırısı, sınıfa saldırılarının bir parçasıdır. Tüm yoldaşlarımız, genelde sınıfa, özelde kendilerine ve devrimci faaliyetlerine yönelik saldırılara, gene sınıfla birlikte ve örgütlü bir yanıt vermeyi öğrenebilmelidirler. Özellikle çalışma sırasında gerçekleşen bir saldırı, mutlaka karşı saldırının malzemesi yapılabilmeli, sermaye devletinin güçlü bir teşhiri için bir olanağa dönüştürülebilir.

Sınıf hareketine karşı görevlerin hakkıyla yerine getirilebilmesi için gereken ideolojik-politik-örgütsel olanaklara sahibiz. Sıra bu olanakları kullanabilmek ve her alanda parti düzeyini yakalayabilmektir.

Çıktı! Kitapçılarda

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Demokrasi
ve
Devrim**

© EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

© EKSEN YAYINCILIK

Sermayenin oyunlarını bozmak, saldırılarını püskürtmek için

Metal işçisinin yaktığı mücadele ateşini körükle!

Sermaye sınıfı, Yılmaz hükümeti eliyle İMF'ye sunduğu "iyi niyet mektubu"nun, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı bir "kötü niyet" beyanı olduğunu çok iyi bildiği için, "sosyal patlama" korkusunu daha o günlerde dile getirmişti. Bu nedenle de, bir yandan İMF'ye verilen sözler doğrultusunda sınıfa saldırı adım adım hayata geçirilirken, diğer yandan da çeşitli önlemler alınıyor, sahte gündemlerle kitleler oyalanmaya çalışılıyordu. Şeriat-laiklik döne döne kullanıldı ve kullanılmaya devam ediliyor. Yine çeteler meselesi de benzer bir kullanıma malzeme yapıldı ve yapılmaya devam ediliyor. Sistem bu konuda sadece sınıfın zaaflarından değil, kendi açıklarından bile yararlanmasını biliyor.

Sistemin kriz yönetme konusundaki becerisinin son örneği çeteler konusunda ve şu kaset savaşlarında görüldü. Kimlerin, ne kadar zamandır elinde tuttuğu bilinmeyen devlet-mafya telefon görüşmesi kasetleri, tam da metal işçilerinin çıkış yaptığı günlerde piyasaya sürüldü. Metal işçisine karşı alttan alta, sinsi bir savaş yürütülürken, kamuoyu bu kasetlerle oyalandı. Metal işçisinin faşist Türk Metal'i ezme hareketi, TOFAŞ başta olmak üzere metal patronlarının toplu tensikatları, tehdit, şantaj ve daha binbir saldırıları ile ezilmeye çalışıldı. İlk çıkışın ardından bugün, metal işçisindeki suskunluk MESS'in amacına ulaştığını değil, ama hareketin iç zaaflarının, örgütsüzlüğünün vb.'nin göstergesidir.

Ne var ki, son krizin faturası sadece metal işçisine ağır gelmiyor. Ücretli emekçiler sınıfının tümü bu faturanın yükü altında inim inim inilemekte, içten içe biriken öfke patlamaya kanal aramaktadır.

Bu nedenle, şimdilik yatışmış olsa da, metal işçisinin tepkisi adeta sınıfa tercümanlık yapmış oldu. Metalde mücadele potası daha sıcaklığını yitirmeden, bu kez SEKA işçisi, fabrikanın kapatma kararını direniş ve işgal eylemiyle yanıtladı. SEKA işçisini, yine bir kapatma kararına karşı benzer bir eylemiyle TEKEL işçisi takip etti. Yılların durgunluğu ardından bir ilk çıkış olduğu ve ani bir patlama şeklinde geliştiği için metal işçisi için örgütlenemeyen sınıf dayanışması, Seka

direnişinde hayat bulmaya başladı. İzmit ve İstanbul'dan Seka mitingine katılım ve işçilerin direniş ziyaretleri, sınıfın dayanışmaya ve birleşik mücadeleye giderek daha hazır hale gelmekte olduğunu da gösterdi.

80 bini aşan bir potansiyele sahip metal işçisinin ayağa kalktığı 14 Eylül'den bu yana, 3 hafta gibi bir zaman diliminde, yukarıda saydıklarımız, sadece en güçlü, en fazla ses getiren ve sektör itibarıyla yayılma eğilimi en fazla olanlarıydı. Bunlara bir de her gün bir yerde patlak veren yerel direnişleri eklemek gerekiyor. Toplam manzara, sınıfın artık faturaları yüklenmek istemediğini göstermektedir. "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarının, sınıf kitleleri içinde giderek daha anlaşılır ve desteklenir duruma geldiğini göstermektedir.

İşte böyle bir aşamada, sermaye devleti, 10 küsur yıldan sonra ve birben bire, Suriye'nin PKK terörüne "yardım ve yataklık" ettiğini hatırlatıyordu. Birden bire ortalığı savaş çılgınlıkları kapladı. Mehmetçik medya da her zamanki gibi trampet elde bu savaş konvoyunun önüne düştü. Sermaye borazanı burjuva basının, böyle tarampetlere vargücüyle vurarak ortalığı gürültüye boğma çabası işçi sınıfının sloganlarını bastırmak içindir. Metal işçilerinin eylemleri ortalığı sarsarken suskunluk fesadında boğma görevine sarılan; işçinin soyulup soğana çevrilmesine sırtını dönüp, köşkün önünde soyunan dansözleri manşet yapan onlardır. TOFAŞ ve Renault işçisi Bursa yerel basınının eylemlere karşı tutumuna öfke püskürüyordu. Oysa

Bursa yerel basını denen, Bursa'nın iki tekstil kralına, Sönmez ve Nergis holdinglerin sahiplerine aittir. Yani Sönmez ve Çağlar kapitalistine. Tofaş ve Renault işçisi, "kavgasının Türk Metal ile olduğu, patronlarla bir alıp-veremediği bulunmadığı"nın zannediyordu. Oysa patron uşağı sendika ile kavga demek, patronla kavga demektir. Ki MESS bunu, çok geçmeden saldırılarıyla kanıtlamaya başlayacaktı. Bugün Tofaş kapitalisti, Türk Metal'den hesap sormaya kalkanlardan tensikatlarla hesap soruyor. Uşağına sahip çıkıyor. Ama esas, bugün kendisini satandan hesap soranların, yarın dönüp satınalandan da hesap sormayı öğreneceğini çok iyi biliyor. Bunu bizzat Tofaş ve Renault işçisinin mücadele geçmişinden hatırlıyor.

Suriye ile ilişkilerin, yeni hiç bir şey yokken, durduk yerde krize dönüştürülmesinin tek nedeni kuşkusuz yükselen işçi hareketi değildir. Fakat bu krizi çözmeye, savaş naralarını bastırma imkanına sahip tek güç işçi hareketidir. İşçi sınıfından yükselecek "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" sloganları, "kan isteriz!" histerisinin tek panzehiridir. Kaldı ki, sermaye devleti, savaş rüzgarından, salt sınıftan yükselen sesleri bastırmak için değil, dönüp işçi sınıfından bir de "fedakarlık" istemek için de yararlanacaktır. Otomotiv sektöründeki krizde "İşçi-patron elele!" şiarıyla mitingler düzenleyen Türk Metal ve benzerleri, bugün, "ülkenin ve milletin yüce menfaatleri uğruna" yine işçi sınıfını patronlarla elele vermeye çağıracaktırlar. Emperyalizm uşağı sermaye devletinin peşine düşüp

Suriye'deki işçi kardeşlerine kurşun yağdırmaya yani. Burada güdülen "yüce menfaatler", ABD'nin Ortadoğu'daki kirli menfaatleridir. ABD-İsrail-Türkiye ittifakında simgelenen Ortadoğu jandarmalığı, ABD'nin Ortadoğu'daki koruculuğu, ya da emperyalizm uşaklığı, satılmışlık, vatan hainliği, ne dersiniz deyin...

Bir yandan bu savaş naraları yükseltilirken, diğer yandan sınıfa saldırılar bütün hızıyla sürmekte. İMF'nin saldırı programı harfiyen uygulanmaya çalışılmakta. Seka ve sigara fabrikaları için ardardına çıkarılan kapatma kararları, tensikatlar, örgütsüzleştirme saldırıları, zamlar vb. daha yoğun biçimde uygulamaya konuyor. Yani derinleşen ve yayılan krizin faturası, işçi ve emekçiler payına giderek kabarıyor. Metalde, tekstilde, Seka'da, sigaradaki çıkışlar, "Krizin faturası kapitalistlere!" talebini yükseltmenin olanak ve dinamiklerini gösteren güçlü işaretlerdir. Sermaye sınıfının ve devletin, bu talebi bastırmaya yönelik her türden oyun ve hilesini bozmanın yolu, talebi daha gür sesle haykırmaktan geçiyor. Metal işçileri ile, Seka ve sigara işçilerinin direnişi ile sınıf dayanışmasını yükseltmek ve birleşik bir sınıf hareketini örgütleyerek, sermayenin topyekun saldırılarına karşı topyekun bir karşı koyuş gerçekleştirebilmek gerekiyor.

Metalde faşist sendikanın ezilmesi ve mücadele oklarının MESS'e çevrilebilmesi için, SEKA'nın, sigara fabrikalarının kapatılmasını engelleyebilmek için, tensikatların önünü almak, örgütsüzleştirme-işsizleştirme saldırılarını püskürtebilmek için, kölelik sözleşmelerini ve İMF paketlerini yırtabilmek için, sendikal ihaneti dağıtmak ve sendikalara sahip çıkmak için işyeri-grev-direniş komitelerinde örgütlenelim.

**Kahrolsun sendika ağağı!
Satış sözleşmelerini kabul
etmeyeceğiz!**

**Yaşasın sınıf dayanışması!
İşçiler, birleşik mücadeleye!
Emperyalizmin maşalığına,
savaş çığırtkanlığına son!
Barış, savaşan işçilerle gelecek!**

Bürokratları defetmek için sendikalarımıza sahip çıkalım!

Metal işkolundaki mevcut sendika yönetimlerinin, birbirlerinden önemli bir farklılıklarının olmadığı gerçeği işçiler tarafından da biliniyor. Bu işkolundaki sendikalar yıllardır birbirinin kopyası sözleşmelerin altına imza atıyorlar. Önce Türk Metal, arkasından Öz Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, tensikatlar, sefalet ücretleri vb. sermayenin saldırıları karşısında hepsinde laf çok, ama kararlı bir mücadele-direnış pratiği yok. İşçi sınıfına, sermayenin tahakküm ve saldırı politikaları karşısında boyun eğdirmenin araçları olan "ulusal fedakarlık", "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" demogojileri hepsinin de ortak lisanı. Önce işyerinin rekabet çıkarları, önce üretimde yüksek verimlilik ve kalite, önce yüksek karlılık vb. hepsinin birleştiği söylem.

Bununla birlikte, bir mafya-kontra şebekesine dönüşmüş olan Türk Metal sendikasının işbirliği ve ihanette diğerlerinden daha pervasız olduğu da bir gerçek. Faşist Özbek çetesinin sendika içinde en küçük bir işçi ve taban inisiyatifine bile şiddetle saldırdığı, en güdük sendikal bir muhalefete bile hayat hakkı tanımadığı açık. Bu yüzden de işçilerin birikmiş tepkisi Türk Metal çetesinin yüzüne bir tokat gibi patlamış durumda.

Bugün işçiler bir bütün olarak sendika bürokrasisine dönük yaygın bir güvensizlik içindeler. İşkolundaki bir sendika yönetimi ile diğerini karşılaştırırken; "İşte işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi ve savunucusu!" diyebilecekleri bir sendika ve yönetim yok. İşlerinden hiçbirisi sermayenin saldırılarına, MESS'in dayatmalarına karşı sınıf mücadelesinin, militan direnişlerin ve söke söke kazanılmış hakların simgesi değil. İşçiler en fazla "kötünün biraz iyisi" diyerek bir tercih ya da eğilim oluşturmaya çalışıyorlar. Bugün BMS'ye yönelik geçişlerde öncü işçiler haklı olarak, mücadeleyi daha ileriye götürmenin kimi imkanlarını, özellikle sendikal demokrasinin imkanlarını gözetiyorlar.

Binlerce metal işçisi Türk Metal sendikasıdan istifa etti. Bir bölümü BMS sendikasına geçti. İşçiler arasında Türk Metal'den istifa etmek ama BMS'ye üye olmamak yönünde tutumlar var. Bu tutum bizzat MESS patronları tarafından da kışkırtılıyor. Sendikal yönetimlere dönük güvensizlik, patronlar tarafından ya sendikal örgütlenmenin boş

İşçiler sendikanın kendi örgütlülüğü olduğunun bilinciyle hareket etmezse, sendikal haklarına sahip çıkmazsa, işyeri komitelerinde örgütlenmezse, taşeron-sözleşmeli-geçici-kadrolu ayrımı yapmadan birliğini pekistirmemezse, mücadelenin inisiyatifini kendi elinde tutmazsa, sendikanın gelirini giderini denetlemezse, kendi temsilcisini kendisi seçmezse, kendisini temsil etmeyen sendikacının vakasına yapışmazsa, sermayeye usaklık eden, işçinin isini, ekmeğini satan hain bürokratin kafasını kırmazsa, ihanetin hesabını aynı şiddetle sormazsa... Tüm bunlar yıllarca yapılamadığı için bu kan emiciler sendikaların tepesine rahatca cöreklenmiştir.

çıkartılmasının ya da faşist Türk Metal boyunduruğunun yeniden dayatılmasının bir dayanağı olarak kullanılmaya çalışılıyor.

"Neden sendikada örgütlenecekmişiz, bu asalaklar aidatlarımızla beslensin, kanımızı emmeye, sırtımızı hançerlemeye devam etsinler diye mi? Sendika olmasa da bundan kötüsü olmaz. Hiç olmazsa aidatımız cebimizde kalır!"

İşte MESS patronları, işçiler arasında bu eğilimi bilinçli olarak kışkırtıyorlar. İşçilerin sendika bürokratlarına dönük mevcut güvensizliğini, birikmiş tepkilerini, işçileri sendikal örgütlenmenin yarasızlığı, gereksizliği fikriyle zehirlemek için kullanıyorlar.

"Sendika olmasa biz kendi başımıza daha iyi bir sözleşme imzalardık!" Bu söz işçilerindir ve işçilerin böyle düşünmesine neden olan bir sendikal tablo vardır. Sendika bürokratlarını başımızdan defetmek, inisiyatifini kendi ellerimize almak, bunun için işyeri komiteleri temelinde örgütlenmek, belirlediğimiz talepler üzerinden TİS sürecine dolaysız olarak katılmak, ve sonuna kadar kararlılıkla mücadele etmek, grevse grev, direnişse direniş, haklarımızı söke söke almak.... Evet yapılması gereken şey buydu ve bugün de budur.

Ama burada tehlike, işçilerin kendi örgütlenmelerini sergileyerek işçileri

patronlar tarafından kışkırtılan eğilim, işçilerin sendika yönetimi ile sendikayı bir tutmasıdır. Sendika yönetimlerine dönük tepkinin sendikal örgütlenmeye ve sendikal alandaki mücadele görevlerine dönük kayıtsızlığa dönüştürülmek istenmesidir. Sendikal örgütlenme haklarından vazgeçmek sermayenin tuzağına düşmek, sendikal örgütlenme alanındaki görevlere sırt çevirmek sermayenin oyunlarına gelmek demek olacaktır.

MESS patronları, işçilerin kendi uşaklarına karşı haklı tepkisinin içini boşaltmaya ve işçi sınıfına dönük yeni saldırıların bir dayanağı haline getirmeye çalışıyorlar. Sendikasızlaştırma saldırısını yükseltmek için kullanmaya ve yönlendirmeye çalışıyorlar. Örneğin İzmir BMC patronu, sendikayı ve imzalanmış sözleşmeyi devreden çıkartıp, yüzde 10 ek zam önerisi ile işçileri pazarlık masasına çağırıyor. MESS patronlarının işçilerin sendikacılara yönelik tepkisine sahip çıkar gözükmeleri sahtekarlıktır, ikiyüzlülüktür. Dahası bir tuzaktır. Bunun için önce şirin gözükmeye çalışacaktır. Hatta bir kaç kuruş daha fazla ücret bile verebileceklerdir. Sermaye iktidarı da geçmiş yıllarda bu tür yöntemleri kullandı. Tepe tepe kullandığı uşaklarının pisliklerini bu

sendikalardan ve mücadeleden soğutmaya, hakların gaspına karşı boyun eğişi dayatmaya çalıştı.

Patronların işçileri zehirlemek istedikleri fikir şudur: "işçiler sendikalı olmazsa herşey daha iyi olur". Türk Metal'den istifa eden işçilerin hedefi sermayenin uşağı sendika bürokratları. Amaçları, faşist Türk Metal'in gerici sultanından kurtulmak. Ellerindeki zincirden, ayaklarındaki kelepçeden kurtulmak. Bu sayede mücadeleyi kendi ellerine almak, sermayenin değil kendi sınıf çıkarlarının temsilcisi olacak sendikaları yaratmak....

"İşçi-işveren elele" demogojisine sarılan MESS patronlarının hedefi ise sendika bürokratları değil işçiler. Amaçları, dün sendika bürokratları, yani sendikacı uşakları yardımıyla hayata geçirdikleri saldırı politikalarını, şimdi işçileri ileri atılmış oldukları mücadele yolundan saptırarak, ya örgütsüzleştirerek ya da yeniden Türk Metal çetesinin boyunduruğu altına sokarak hayata geçirmeye devam etmek.

Sendikasızlaştırma saldırısı dünyada ve Türkiye'de yıllardır sürdürülüyor ve tek bir amacı var: İşçileri daha vahşi koşullarda dizginsizce sömürebilmek için örgütlülüklerini tasfiye etmek, birleşik mücadele yeteneklerini felce uğratmak. Metal işçileri sendikasızlaştırmanın ne anlama geldiğini bizzat kendi işkollarındaki taşeronlaştırmaya pratiğinin sonuçlarından biliyorlar. Türk Metal çetesinin boyunduruğu altına girmenin ne demek olduğundan söz etmek bile gereksiz.

MESS patronlarının amacı, fırsat bu fırsat deyip sendikal örgütlenmeyi büsbütün biçimsel olarak da tasfiye etmektir denilemez. Bunu çoğu durumda başaramayacaklarını ya da göze alamayacaklarını onlar da biliyorlar. Amaçları işkolunda işbirlikçi sendikal şebekelerin hakimiyetini, bir başka deyişle işbirlikçi sendikal şebekeler aracılığıyla kendi pervasız hakimiyetlerini yeniden tesis etmektir. İşçi inisiyatiflerini, taban dinamiklerini filizlenmeden boğmak, öncü işçileri kıyıma uğratmak ve Türk Metal çetesinin hakimiyetini yeniden tesis etmek MESS patronlarının bugün öne çıkan amaçlarıdır.

Sendika bürokratlarına dönük tepkiyi sendikalara, sendikal örgütlenmeye karşı kışkırtarak ise en başta işçileri bugün atılması gereken ivedi adımlar konusunda belirsizliğe, kararsızlığa, umutsuzluğa sevketmeye çalışıyorlar. İşçilerin kendi güçlerini örgütleyerek Türk Metal ihanet

şebekesinin dibini boşaltmasının önüne geçmeye çalışıyorlar.

Sendikalar bizimdir, sermaye uşağı asalak bürokratların değil! Kendi örgütlerimize, kendi örgütlenme haklarımıza sahip çıkmazsak, sendika bürokratlarını defetme gücünü gösteremezsek, saldırıları da göğüsleyemeyiz. Sorun, Türk Metal çetesi başta olmak üzere sendika bürokrasisine boyun eğmek ile sendikasızlık arasında seçim yapmak değildir. Bunlardan biri diğerine tercih edilemez. İkisinin de sonuçları yıkıcıdır.

Sendikasızlığı yeğlemek yenilgiyi baştan kabul etmek demektir. Sermayenin işçileri içine çekmeye çalıştığı bir tuzaktır bu. Pireye kızıp yorgan yakmak demek olur. Bu, özünde kendi sendikalarına sahip çıkmaktan, kendi sendikal haklarını kullanmaktan geri duruş tutumudur. Bugüne kadar MESS patronlarının ve Özbek mafyasının işçilerin sendikasını yıllardır, onyıllardır babalarının çiftliği gibi tepe tepe kullanmayı, sendikayı işçileri sırtından hançerleyen bir ihanet kurumu haline getirmeyi kolayca başarabilmelerinde bu tutumun payı az değildir. Sendika bürokratları sermayenin uşaklarıdır, onlar kendi görevlerini yerine getirmişlerdir. Sorunun çözümü işçilerin onlara bu fırsatı vermemesidir. Yarın fırsatını bulduklarında yine aynı şeyi yapacaklardır.

İşçiler sendikanın kendi örgütlülüğü olduğunun bilinciyle hareket etmezse, sendikal haklarına sahip çıkmazsa, işyeri komitelerinde örgütlenmezse, taşeron-sözleşmeli-geçici-kadrolu ayrımı yapmadan birliğini pekiştirmezse, mücadelenin inisiyatifini kendi elinde tutmazsa, sendikanın gelirini giderini denetlemezse, kendi temsilcisini kendisi seçmezse, kendisini temsil etmeyen sendikacının yakasına yapışmazsa, sermayeye uşaklık eden, işçinin işini, ekmeğini satan hain bürokratin kafasını kırmazsa, ihanetin hesabını aynı şiddetle sormazsa...

Tüm bunlar yıllarca yapılamadığı için bu kan emiciler sendikaların tepesine rahatça çöreklandı. Şimdi bunun yarattığı sonuçlara tepki üzerinden sendikasızlığı tercih etmek, sadece patronların işine gelir, onların yüzünü güldürür. Örgütsüzlük dağınıklığı pekiştirir. Dağınıklık ise sadece daha şiddetli saldırılar için patronların ellerini kuvvetlendirir. Sonuç yağmurdan kaçarken doluya tutulmak olur. MESS patronlarının istediği de budur.

Ne Türk Metal çetesinin sultasına boyun eğmek zorundayız, ne de sendikasızlık batağına da saplanmak!

Güç bizdedir! Güç örgütlü işçi sınıfının mücadele gücüdür!

İşyeri komitelerinde örgütlenelim! Türk Metal'i ezdik, sıra MESS'e gelecek!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Tensikat saldırısı sermayenin elinde yıkıcı bir silahtır! Kullanmasına izin vermeyelim!

MESS, tescilli uşağı Türk Metal'in de yardımıyla satış sözleşmelerinden sonra, şimdi de tensikat saldırısı örgütlüyor. İlk adım olarak, Türk Metal'den istifa etmekte direnen TOFAŞ işçilerinden 60, Döktaş (Bursa) işçilerinden ise 17 sınıf kardeşimiz bu saldırıya hedef seçildiler. Besbelli ki MESS patronları tensikatları sürdürüp sürdürmemek ya da tensikatın kapsamını belirlemek için bir ilk yoklama (durumu anlama) saldırısı yönelttiler. Bu saldırı hemen püskürtülüp, MESS ve satış sözleşmeleri hedef alınarak bir karşı saldırı örgütlenmezse tensikatların daha kapsamlı bir şekilde devam edeceğinden kimse şüphe duymasın.

Bu saldırı, sermaye sınıfının ihtiyaç duyduğu her dönem işçilere yönelttiği saldırıların en yıkıcı ve dağıtıcı olanıdır. Çünkü buna maruz kalan işçi, emek-gücünü satma olanağından mahrum edildiği için doğrudan açlığın, sefaletin kucağına itilmektedir. Yedek sanayi ordusunun (işsizlerin) milyonları bulunduğu bir yerde bunun başkaca da bir anlamı yoktur. Dahası, büyük çaplı tensikatlar en çok da kriz dönemlerinde gündeme getirilerek işçi sınıfı toptan bir çöküşün içine sürülmektedir. Rezilliğin büyük olanı buradadır. Yoksa tensikat saldırısı sürekliliği olan bir saldırdır.

Bugüne dek bu saldırıdan, işçi sınıfının hangi üyesi nasibini almadı ki? 24 Ocak Kararları'nı uygulamak için öncü işçilerin kıyılması gerekiyordu. 12 Eylül cuntası yardımı yetti. Kolay galibiyetin gücüyle de hareket eden sermaye iktidarı, sadece öncü işçi kıyımıyla da yetinmedi. Bir dizi başka saldırının zeminini düzlemek amacıyla uygun olarak kitlesel işçi tensikatlarını gündeme getirdi. '91 Körfez Savaşı bahane edilerek yine kitlesel işçi kıyımına başvuruldu. Bu seferkinde hedef büyük ölçüde, '80 sonrası işçi eylemliliklerinin öne çıkardığı, mücadele deneyiminden geçmiş, belli bir bilinçlenme yaşamış öncü işçi kuşağıydı. Böylelikle sermaye sınıfı, 12 Eylül darbesiyle gaspettiği haklarının bir kısmını da olsa almayı başaran işçi sınıfının bu kazanımlarını bir çırpıda geri almanın zeminini döşedi. Yanısıra, krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere ödetmeyi amaçlamıştı.

'94 5 Nisan paketi, bir türlü hafifletilemeyen yapısal krizin faturasının tekrar işçi ve emekçilere ödettilmesi için günde bir kez

Bu pakette en temel saldırı olarak özelleştirme belirlenmişti. Ve o günden bu yana da özelleştirmeyle kolkola giden sıfır zam, taşeronlaştırma-örgütsüzleştirme vb. saldırılarla birlikte toplu işçi kıyımları yaşanmaktadır. Sermaye sınıfı böylelikle daha az ve ucuz işgücü kullanarak karına kar katarken işçi sınıfı ve emekçiler büyüyen sayıda bir işsizler ordusuna katılmakta, sefalet ve yoksulluk gittikçe daha da artmaktadır.

Bu tablonun baş sorumlularından biri de burjuvazinin bir parçası olan sendika bürokrasisidir. Tensikatların çoğu zaman böyle kolay hayata geçirilmesinde patronlarla kolkola giren sendika ağaları gerçeği vardır. Çünkü özellikle öncü işçilerin kıyımı her ikisinin de işine gelmektedir. Ayrıca kitlesel tensikatlarda birlikte hareket etmeleri, sendika bürokrasisinin, sınıfı denetim altında tutma, sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde sınıfa yönelen saldırıların hayata geçmesinde ifadesini bulan rolü gereğidir. Türk Metal önce işçileri sattı; şimdi de patron, Türk Metal'den istifa eden işçileri işten atıyor. Böylelikle uşak ve efendisi elele, daha kapsamlı saldırıların yolunu düzlemeye çalışıyorlar.

Efendi ve uşağın bu bilinçli hareketleri sadece bu saldırıda değil sınıf mücadelesinin her alanında karşımıza çıkmaktadır. Bugün Türkiye'deki sendikalaşma deneyimlerine bakıldığında neredeyse tümünde - az ya da çok- işçi kıyımına başvurulduğu görülür. Hedeflenen ya sendikalaşmanın (işçilerin inisiyatifleriyle gelişen, dolayısıyla deneyim birikimi ve sınırlı da olsa bir bilinçlenme sağlayan bir sendikalaşmanın) önüne geçmektir ya da bu başarılamıyorsa eğer, öncüsü ayıklanarak hareketi başsız bırakmaktır. İlki için belki, sendika ağalarının bunda bir karı yok diye düşünülebilir; fakat gerçekte sendikalar değil ama sendikalara çöreklenmiş bürokrasi, parçası olduğu sınıfın/düzenin çıkarına uygun hareket etmektedir. Çünkü işçilerin mücadele içinde elde ettikleri bir mevzi hem sendika bürokrasisi için hem de patronlar için bir tehlikedir. Ayrıca sendika bürokrasisi genel planda sınıf konumuna uygun hareket ettiğinden, yani düzenin çıkarını temel aldığından zararda değil kardadır.

Buradan yaşanan sürece bakıldığında işverenlerin ve sendika

ağalarının başka yerlerde de bilinçlice hareket ettiğini görmekteyiz. Örneğin saldırı anını belirlerlerken fiili bir karşı koyuş gücünün tükenip tükenmediğine dikkat etmektedirler. Çünkü tensikat saldırısı işçilerin en çok tepki duydukları bir saldırı olduğu için, zamanın yanlış seçilmesi işçileri hareketlendirme tehlikesi taşıyan bir kıvılcım olabilecektir. Bugün TOFAŞ ve Döktaş'ta gündeme getirilen bu saldırılar işte bunu anlamak içindir.

Esnek üretimin mantığı gözönüne alınırsa MESS, sadece satış sözleşmelerindeki kazanımlarla tatmin olacağı benzememektedir. Çünkü esnek üretim işçi sınıfına bütünüyle örgütsüzlüğü dayatmanın bir adımıdır. MESS patronları, tepkiler Türk Metal'le sınırlı kaldığı ölçüde esnek üretimi tüm boyutlarıyla hayata geçirmenin zeminini döşemek amacıyla vakit yitirmeksizin işe koyulmak niyetindedir. Yaşanan sürece bakıldığında bu açıkça görülecektir. Daha önceki süreçlerin de gösterdiği gibi tensikat saldırısının temel bir amacı da sınıfın hareketlilik dönemleri içinde uyanan kesimini tırpanlayarak hareketi tamamen ezmek ve böylelikle de daha kapsamlı saldırılar için zemin oluşturmaktır.

'91 sonrası yaygın bir taşeronlaştırma, sendikasılaştırma vb. saldırıların yapılmadan önce de tensikat saldırısıyla bir bakıma bunların zemini düzlenmişti. Bugün bunun yeni bir örneği dayatılmaya çalışılmaktadır.

Daha kapsamlı saldırıların önüne geçilmek isteniyorsa ilk elden, fiili bir karşı koyuş için eylemlilikler örgütlemeye girişilmelidir. Sendika ağalarının, işçilerin önüne bunun yerine mahkeme süreçlerini, yasaları vb. ni çıkarmaları sadece oyalamaya dönük manevralardır. Zira iş yasalarının (13., 17., vs. maddeler) kendisi zaten bu saldırının yasal dayanakları durumundadırlar. Bugün sendika bürokratları yasal süreçler üzerinden işçileri beklentiye sevk ederek oluşan tepkilerin boşa çıkmasını sağlayabiliyorlar. Bu nedenle işçilerin, kendi inisiyatiflerini temsil eden taban örgütlülükleri (İşyeri, eylem, TİS vb. komiteleri) yaratması-oluşturması yaşamsal bir zorunluluktur. Çünkü işçilerin fiili karşı koyuşunu, dahası Türk Metal'in efendisi MESS patronlarını da hedefe koyan eylemli karşı saldırısını ancak işçilerin taban inisiyatifleri örgütleyebilir. Tensikat saldırısı ancak örgütlenilerek püskürtülebilir.

İhanete karşı greve!

Mafyacı-çeteci Türk Metal'in MESS'le yaptığı ihanet sözleşmesine karşı metal işçisindeki öfke patlaması, yıllardır işçi sınıfı üzerinde sürdürülen o ağır baskıyı milyonlarca insanın görebilmesini sağladı. Sermayenin işçi sınıfına karşı sürdürdüğü işten atma, sendikasılaştırma, sıfır sözleşme, taşeronlaştırma gibi saldırıların yanısıra sendikaları da, sağlamak istediği denetimin bir aracı olarak kullandığını biliyoruz. Ancak sendikaların işçi sınıfını denetim altına tutma amacıyla kullanılması öyle bir boyuta ulaşmış, sendikal cendere öyle ezici bir baskı gücüne ulaşmış durumdadır ki, işçilerin bir takım tepkilerini, taleplerini ifade edebilecekleri hiçbir mekanizma bırakmamıştır. Bu özellik mafyacı-çeteci, faşist Türk Metal sendikası gibi sendikalarda çok daha açıkça görünür durumdadır. Türk Metal sendikasında tabandaki işçinin kendini ifade edebileceği, derinliklerdeki öfkenin parça parça da olsa yüzeye sızmasını sağlayabilecek en ufak çatlaklara bile izin vermeyecek şekilde bir yapılanma oluşturulmuştur. Bu sendika, tepesine çöreklenmiş M.Özbek ve şürekasının saltanat sürdüğü, bir çok şube yönetimlerine M.Özbek'in arkadaşı ve hemşerilerinin getirildiği, çeteleşmiş devlet ve onun kontr-gerilla birimleri ile yakın ilişkiler içinde olan ve sermayenin her türlü hizmetine koşan bir yapıdır.

Türk Metal, 1994'te binlerce metal işçisinin işten atılmasına - burda göz yummak yanlış kelime olacak - destek veren, "fedakarlık" adı altında işçileri açıktan satan, patronlarına yalakaılıkta ise sınır tanımayan -Bursa Mitingi hatırlansın- bir sendikadır.

Metal işçisinin günler süren eylemleri, onbinlerce işçinin Türk-Metal'den istifası karşısında ilk günlerde kısa bir şaşkınlık geçiren sermaye şimdi saldırıya geçme hazırlığı yapıyor. TOFAŞ ve DÖKTAŞ'da tensikatlar bunun ilk işaretleridir. Metal işçisinin öfkesinin derinliğini hesaplayamadığı için giriştiği pilot deneme saldırılarıdır.

İstifa eden işçilerin önemli bir kısmı ise Birleşik Metal'e geçme eğilimindedir. Saldırıların bir ikinci boyutu da bu noktada odaklanıyor. İşçilerin sendika değişimlerine karşı işverenin aldığı saldırgan tutum işçilerin gözünde sorunlarının sadece sendikadan kaynaklanmadığını, asıl düşmanlarının sendikanın arkasındaki

sermaye sınıfı olduğunu, sendikanın aslında onun bir maşası olduğunu daha çok görünür hale getiriyor.

İşçilerin bir öfke seli halinde iş bırakıp sokaklara dökülmesi, noterlerin ve Birleşik Metal'in kapısını zorlaması karşısında Birleşik Metal'in tutumu ise özellikle irdelenmeye değerdir. Bu sendika birkaç ay önce beş şubesini kapatma kararı almış, buna uygun düzenlemelere girişmişti. Ancak şimdi, işçiler Birleşik Metal'e akın edip üyelik formu dolduruyor. Birleşik Metal'e geçmek isteyen işçilere tehditler, baskılar. İşten çıkarmalar uygulanıyor.

Gelişmeler üzerine, 22 Eylül'de Başkanlar Kurulu'nu toplayan Birleşik Metal şöyle bir karar aldı: "İstifa eden işçilerin örgütsüz kalmasına izin verilemez. İstifa edenlerin Birleşik Metal'de örgütlenmesi için çalışma yürütülmelidir." Bu kararı almak için Başkanlar Kurulu'nu toplamaya gerek var mı? Başka şekilde soralım. Bu karar ne ifade ediyor? En geri bir sendika bile zaten örgütsüz işçilerin örgütlenmesi için çalışma yapmayı görevi olarak görmez mi? Her durumda bu işçileri örgütlemek için çalışmaz mı?

Siz Başkanlar Kurulu'nu toplayınca, istifaların nasıl örgütlenmesi gerektiğine, gelecek saldırıların hangi eylem programıyla püskürtülebileceğine, bunun için nasıl bir taban örgütlülüğünün acilen gerçekleştirilmesi gerektiğine vb. karar alırsanız anlamlı bir şey yapmış olursunuz. İstifa eden işçilerin taleplerine, özlemlerine cevap vermiş olursunuz. Eğer bunları

yapmıyorsanız, siz aslında birşey yapmıyorsunuz demektir.

Birleşik Metal bu önemli günlerde gerçekten de birşey yapmadı. "Türk-Metal'den istifa eden işçilere kapımız açık" demekten başka. Bazı fabrikaların işçileri toplu olarak Birleşik Metal'e geçiyor, bunların kimisi baskılarla karşılaşıyorlar. Bunlara karşı girişilen saldırıları göğüslemek için ne bir pratik çaba, ne bir kampanya, ne bir eylem kararı.

Birleşik Metal'in Başkanlar Kurulu'nun aldığı karar ve bugüne kadarki pratiği ne olursa olsun ileri, devrimci, öncü işçilerin görevi bunları gündeme getirmek ve hayata geçirmektir.

Metal işçisinin tepkisi Türk Metal'e bağlı olan yerlerde gerçekleştirilen eylemler ve istifalarla kendini gösterdi ve doğal olarak bu fabrikalar ön plana çıktı. Ama MESS sözleşmeleri aynı zamanda Birleşik Metal'i de bağlıyor. Bu fabrikalardaki gelişmeler pek dikkat çekmedi. Halbuki yapılan temsilci ve işçi toplantılarında Birleşik Metal'e bağlı olan işyerlerinde MESS'e karşı greve gidilmesi konusunda yoğun bir talep olduğu ortaya çıkmıştı. MESS'e karşı greve çıkılması talebi metal işçilerinde öylesine yoğun ki satılmış Türk Metal'in ağaları bile işçilere "grev gömleklerinizi çıkarın!" deme ihtiyacı duymuşlardı. Sınıfın greve hazır olduğu, yapılan eylemlerdeki cüretten de görülmektedir. Birleşik Metal yönetimine toplantılarda işçiler tarafından yapılan; "Türk Metal'den önce siz grev kararı alın!" baskıları sınıf zeminindeki grev isteğinin bir

başka göstergesidir.

Bu gösterge bu derece ortada iken Birleşik Metal ne yapmıştır?

Türk Metal'de infial yaratan aynı satış sözleşmesinin altına, Türk Metal'in iddialarını kanıtlarcasına imzayı basmıştır. İlk istifaların hemen ardından çıkardığı bildiride Türk Metal;

"Evet... Lafla sözleşme gemisi yürümüyor... Demagojiye gerek yok... Bir iki puandan vazgeçtik, hadi yarım puan fazla alsınlar, onları ilk takdir eden biz olacağız..."

"Bizim imzaladığımız sözleşmeyi beğenmeyenler, bizim imzaladığımız sözleşmenin fotokopisini çektirirlerse utanmaları gerekmez mi?..." diyordu.

Birleşik Metal yöneticilerinin yüzleri kızardı mı bilmiyoruz. Fakat bu mücadele kaçkınlığının umudunu Birleşik Metal'e bağlamış metal işçisi için tam bir hayal kırıklığı, kendileri için de intihardan farksız olduğu açık. Birleşik Metal'in, Türk Metal'e yönelen öfkeden bir "birlik" imkanı yaratabilmesi, ancak birleşik bir mücadele örgütlenmesi ile mümkündür. Bunun bir ayağı, Türk Metal'den istifa eden ve gerek sendikanın gerekse de patronların çeşitli saldırıları ile karşılaşan fabrikalarla eylemli sınıf dayanışmasına girmekse, diğeri de, benzer bir sözleşme imzalamayı redderek greve çıkmak, ve bu grevi tüm sektörde dayanışma grevleri ile besleyerek, öfkeyi MESS'e yöneltmekti.

"Devrimci" bir sendika, bir sınıf sendikası böyle davranırdı.

Oysa, Ekonomik Sosyal Konsey'de Türk-İş'le kolkola sermayenin kucağına yerleşmiş bir DISK'in başındaki "D", artık işçi sınıfı ile alay etmekten başka bir anlam taşıyor. Faşist Özbek sermaye sınıfı ile ne kadar içli-dışlı ise, sosyal-demokrat Budak da o kadar içli-dışlıdır. Tıpkı, faşist partilerle sosyal-demokrat partilerin, krizin faturasını işçi sınıfına çıkarmak için hazırlanan IMF paketlerine aynı desteği sunmaları gibi.

Nitekim Budak, Bursa'da metal işçileri yerine kapitalist devletin temsilcileri (özelde de çeteci-katil Tasanlar) ile görüşerek durduğu yeri bir kez daha kanıtlamış oldu. Özbek gibi Budak da dahil olmak üzere, sendika bürokratlarının yeri sermayenin kucağıdır. Ve işçi sınıfı sermayeye karşı mücadele yolunda, öncelikle bu bürokratizm engelini tümünden parçalamak ve sınıf sendikacılığını yaratmak için gerekli adımları atabilmelidir.

• Budak, Bursa'da metal işçileri yerine kapitalist devletin temsilcileri (özelde de çeteci-katil Tasanlar) ile görüşerek durduğu yeri bir kez daha kanıtlamış oldu. Özbek gibi Budak da dahil olmak üzere, sendika bürokratlarının yeri sermayenin kucağıdır. Ve işçi sınıfı sermayeye karşı mücadele yolunda, öncelikle bu bürokratizm engelini tümünden parçalamak ve sınıf sendikacılığını yaratmak için gerekli adımları atabilmelidir.

Seka işçisi direniş bayrağını yükseltti! Sınıf dayanışmasını örelim!

Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş için Çaycuma işçileri de eylemde!

Sermaye devletinin İzmit-Seka Fabrikası'nı kapatma kararı almasından sonra, bu fabrika işçilerinin başlattıkları direniş Seka'nın diğer fabrikalarına yayılarak devam ediyor. Çaycuma Seka'da Pazar gününden itibaren işçiler fabrikayı terketmeyerek eyleme geçtiler. Eylem hem İzmit'teki sınıf kardeşlerine destek olmak ve hem de sırada kendilerinin olduğu saldırının topyekün direnişle püskürtülebileceği bilinciyle kararlılıkla sürüyor. Fabrikanın tamamında üretime devam edilmesine rağmen eylemin uzun süreci üretimi de şimdiden düşürmüş durumda.

İzmit Seka işçilerinin üretime yeniden başlamaları mücadele kararlılığını bir ölçüde zayıflatırsa bile, hemen hemen her işçide eylemin sonuç alana kadar ve boyutlandırılarak devam etmesi kararlılığıda bulunuyor. Bu anlamda Çaycuma Seka işçilerinin gözü, bir yandan İzmit Seka işçilerinin gösterecekleri tavır, bir yandan da haftaya yapılacak olan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısı üzerinde. Seka işçileri bu toplantıdan özelleştirme

karşıtı eylemliliklerin işçi sınıfı geneline doğru yaygınlaştırılmasını ve de şiddetlendirilmesini bekliyorlar. Ancak şu bir gerçek ki Türk-İş bürokraslarının şu anda bile yangını söndürmek için kolları sıvadıklarından şüphe yoktur. Zonguldak'ta da Türk-İş Genel Sekreteri Şemsi Denizer'in başında bulunduğu GMS, yanbaşındaki Çaycuma Seka işçilerinin eylemine karşı yazılı bir basın açıklaması dışında kılını dahi kıpırdatmayabiliyor. Oysa özelleştirme saldırısının en güncel olduğu alanların başında madenler geliyor.

Yani kısaca; Seka işçilerine destek vermek ve başlattıkları özelleştirme karşı direniş topyekün direniş çevirmek, yine ileri, öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine düşüyor. Öyleyse Seka işçilerinin özelleştirmeye karşı açtıkları direniş yolunu diğer fabrikalardan, ocaklardan iş bırakmalar, işyerini terketmeme, işyeri işgalleri vb. eylemlerle büyütmek için görev başına!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Zonguldak

İşyerini terketmeme eylemiyle ilgili bir işçi ve şube yöneticileriyle yaptığımız söyleşi:

Recep Çapkın (Şube Başkanı):

Cuma günü saat 16:30'da Özelleştirme İdaresi'nin oluşturduğu bir kararla İzmit Seka'nın kapatılma kararının alınmış olduğunu haber aldık. Bundan sonra ilk yapılan şey bu konuyu işçi arkadaşlarla tartışmak oldu. İşçi arkadaşlarımız da Pazar gününden itibaren işyerini terketmemek şeklinde üretimi aksatmadan eyleme başladılar. Üç vardiya şu anda içeride, 400 işçi ve memurlarla birlikte 500-600 civarında sürekli içeride oturma eylemi yapıyor. İhtiyaçları olanlar, ihtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar işyerine dönüyorlar. Bu eylemimiz İzmit'ten gelecek olumlu haberlere kadar devam edecektir. İzmit eyleme devam ettiği sürece biz de burada eyleme devam edeceğiz.

İsmail Eyirolu (Eğitim Sekreteri):

Bugün fabrikamızı almak isteyenler, özelleştirmek isteyenler; yarın bu ülkede evimize de göz koyacaklardır. İşimizin ve evimizin olmadığı bir ülkede yaşamak istemiyoruz. Durum böyle olunca

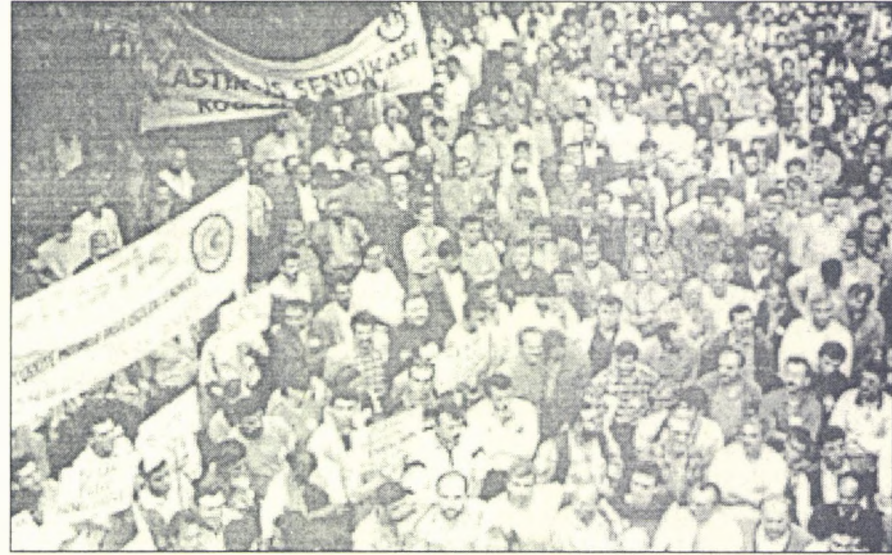
özelleştirmeye başından beri karşıyız. Ancak görünen o ki karşı durmak için geç kalınan bir olay.

Siyami Akçalı (Teşkilatlandırma Sekreteri):

Şu an eylemimiz çok başarılı geçiyor. Hükümet almış olduğu kararı değiştirmede biz bu eylemden hiçbir şekilde fire vermeyeceğiz. Gerekirse özelleştirmeye karşı başka tür eylemlere de başlayacağız. Bu eylemlerimizin başında hükümet kararından vazgeçmezse buraya çoluk çocuğumuzu, halkı yığarak sürdürürüz.

Yılmaz Aktaş (İşçi):

İzmit'teki arkadaşlara destek amacıyla buradayız ve kapatma kararı kalkana kadar eylemlerimiz devam edecek. Ancak kapatma kararını kaldırmamakta hükümet direnirse eylemlerimiz daha da boyutlanacaktır. İşçiler olarak biz kararlıyız, sonuna kadar gideceğiz.

Kocaeli'de 62 yıl önce kurulan Türkiye'nin ilk sanayi kuruluşlarından biri olan Seka'nın kapatılma kararı, Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun 02.10.1998 tarihinde Seka Genel Müdürlüğü'ne gönderdiği bir faksla bildirildi.

Seka işçisi kararı öğrenir öğrenmez direnişe geçti. 8-16 vardiyası fabrikadan çıkmayarak eylemi başlattı. Selüloz-İş genel başkanının çağrısıyla tüm işçiler fabrika önüne çağırıldı. Haberi duyan duyarlı insanlar fabrika önünde toplanmaya başladı. İlk saatlerde polis yoğun önlemler olarak fabrikaya kimseyi yaklaştırmıyordu ama yoğun tepkiler karşısında barikatı kaldırmak zorunda kaldı.

ÖYK, Seka'yı kapatma kararını Cuma akşamı açıklayarak, Cumartesi ve Pazar çok fazla tepki almayacağını, işçilerin ilk günkü tepkisinin ve heyecanının kırılacağını hesap ediyordu. Ancak onların hesaplayamadıkları bir gerçek vardı; 15-16 Haziran direnişini, birçok grevi yaşamış Kocaeli işçi sınıfının gücü. Böyle bir direnişle karşılaşacaklarını hiç ummuyorlardı. Bu girişimlerinin karşısında güçlü bir tepkiyi bulunca başka bir taktik izlediler. İşçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, bu mücadelenin önünde her zaman engel oluşturan sendika bürokratlarını kullandılar. Tuzla Deri-İş'in kongresine katılan Türk-İş başkanlar kurulu Cumartesi öğleden sonra Seka'ya geldi. Bayram Meral'i bir süre yuhlayan işçiler, sendikanın özelleştirmeye karşı etkili eylemler yapmadığını söyleyerek tepki gösterdiler. Bayram Meral konuşmasında, yarım saat önce Başbakanla görüşüğünü, Başbakan'ın kapatma kararını durdurduğunu açıkladı. İşçinin işçiden başka dostu olmadığını söyleyen işçiler, bu karar yazılı olarak fabrikaya ulaşmadan eylemlerini sürdüreceklerini

bildirdiler. Aynı günün akşamı Çaycuma işçisi de kendisini fabrikaya kapatarak İzmitli işçi kardeşlerine ilk desteği verdi.

Cumartesi günü Kocaeli'deki sendika ve demokratik kitle örgütleri işçilere destek ziyaretlerini sürdürdüler. İşçiler destek vermeye gelenlere hiçbir ayırım yapmadan konuşma hakkı tanıdılar. Eylemlerini çok disiplinli ve organize bir biçimde sürdürdüler. Pazartesi günü mitinge çağrı için bildiri dağıttılar. İzmit'te bazı esnaflar, minübüsçüler, otobüsçüler Seka işçisinin mücadelesine destek vererek vitrinlere, camlara eylemi destekleyen dövizler astılar.

Pazartesi günü işçilerin eş ve çocukları Seka'ya gelmeye başladılar. Seka'nın içi işçiler ve aileleriyle dolmuştu. Saat 13'e doğru dışarıdan kitlesel destek gelmeye başladı. İMOTAŞ işçileri, Tuzla Deri-İş, Tümtis İst. Şubesi, Yol-İş, EnerjiYapıYol-Sen il dışından eyleme en çok destek veren sendikalar. Kocaeli'nden ise Belediye-İş, Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Lastik-İş, Genel-İş, Harb-İş, Teksif, Özçelik-İş ve KESK mitinge destek verdi. Yaklaşık 12 bin kişilik bir katılım gerçekleşti. Eylemde atılan sloganlardan bazıları şunlardı: "Seka halkındır satılamaz!", "Yılınlık yok, direniş var!", "İşçi-memur elele, genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Onurun için, insanlığın için, ayağa kalk!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Bugün Seka, yarın tüm ülke!", "Hükümet istafa!", "İşçiler elele, genel greve!", "Sana seçimde rantıyeciler oy versin!", "İşçilere değil, çetelere dokunun!", "İşçiler burada, çeteler mecliste!", "Seka'yı kapatmaya yürek ister!", "Basın uyuma, Seka'yı manşet yap!", "Sekalı burada, basın nerede!", "Ölmek var, dönmek yok!", "Seka işçisi, direnişin simgesi!"

Ortadoğu halklarının kaderi üzerine kirli oyunlar:

Ortadoğudan'dan kirli ellerinizi çekin!

TC'nin ABD'ye usaklıkta ve başta Filistinliler ve Kürtler olmak üzere Ortadoğu halklarına düşmanlıkta İsrail ile varıştığı ise ortadadır. Kirli ittifak çerçevesinde ABD usaklığında sınır tanımayan TC'nin ABD planları çerçevesinde aldığı aktif rolü layıkıyla sergilemesi ise daha da saldırganlaşmasını koşullamaktadır.

Bölge halklarına düşmanlık temelindeki bu kirli ittifakın başta İran, Irak, Suriye ve Mısır olmak üzere birçok bölge devleti tarafından sert bir tepkiyle karşılanması da sözkonusu.

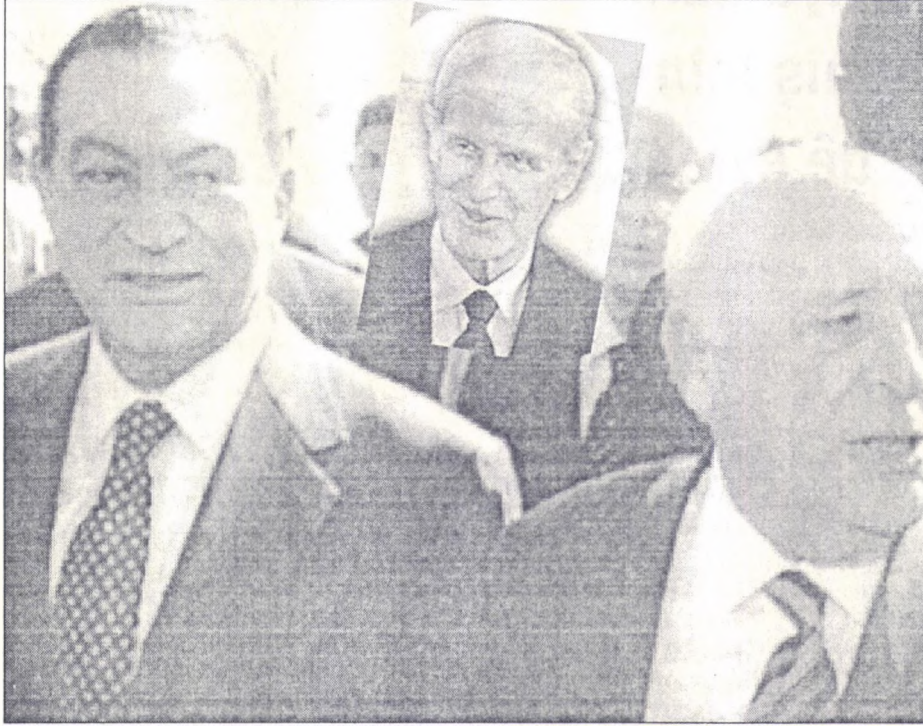
Fakat sunu unutmamak gerekiyor ki bu gerici devletlerin ittifaka gösterdiği tepki kuşkusuz onların "anti-empervyalist" oluşlarından değildir.

Ne temelinde empervyalizmi karşılarına almaktadırlar, ne de Ortadoğu'da devrimci ve ulusal kurtuluşçu dinamiklerin denetim altına alınmasına karşıdır.

Herbirinin ellerinde Ortadoğu halklarının kanı vardır.

Ortadoğu'da yıllardır süregelen empervyalist boyunduruk bölge halklarının kaderlerini belirlemeye devam ediyor. Bölgedeki devletler iktisadi, mali ve askeri güç kullanılarak köleleştiriliyor, böylelikle de bölgenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalanıyor. Bölgedeki savaşlar da, "barış" girişimleri de empervyalistlerin birer kirli oyunu olarak sahneleniyor. Empervyalistlerin pekişen hegemonyasının karşısında duran tek tehlike ise bölgenin herhangi bir devleti değil, devrim dinamikleridir. Onun içindir ki savaş ve "barış"ın süreç olarak gittikçe birbirine karıştığı bu topraklarda güç gösterileri de bir an olsun eksik olmuyor. Ensonu Akdeniz'deki tatbikat da farklı bir anlam taşıyor: Ortadoğu halklarına yönelik tehdit ve gözdağı.

Bilindiği gibi geçtiğimiz aylar Ortadoğu'daki güç dengelerini etkileyebilecek ciddiyette girişimlere sahne olmuştu. Son süreçte bir yandan ABD-TC-İsrail ittifakının pekiştirilmesi noktasında somut adımlar atılırken, diğer yandan bu ittifakın bölge devletlerine verdiği rahatsızlık da yerini farklı girişimlere

birakıyordu. M. Yılmaz'ın son Ürdün, Filistin, İsrail ziyareti sonrası ima edilen "bölgesel güvenlik anlaşması", halihazırda ABD'nin bölgedeki egemenliğinin pekişmesi doğrultusunda oluşturulan kirli ittifakın derinleşmesi demek. Her ne kadar sonrasında karşılıklı imzalanan anlaşmaların tümünün açık olduğu iddia edildiyse de varolan sekiz açık anlaşmanın gerisinde hangi gizli anlaşmaların olduğu/olacağı tahmin edilemez değil.

Hafız Esad'ın geçen aylarda Fransa'yı ziyareti Ortadoğu'da değişen güç dengelerinin bir göstergesiydi. Esad'ın ABD empervyalizmine karşı Fransa'yı devreye sokma çabası bölgedeki güç dengelerinin başlıca aktörlerinin de somut bir ifadesi oluyordu. Fransa ise Şam aracılığıyla bölgede etkinliğini pekiştirmeye çalışıyor. ABD-Irak arasındaki ilişkileri, ABD'nin TC-İsrail ittifakına dayanan yayılmacı politikaları ve bunun bölge ülkelerinde yarattığı tepkileri Fransa kendi lehine kullanma fırsatını yakalamış görünüyor. Suriye ise gelişen TC-İsrail ittifakının bölge ülkeleri için bir tehdit olduğu bilinciyle karşı bir cephe girişiminin başını çekiyor diyebiliriz ve bunda da hiç de başarısız değil.

Şu günlerde bölgenin empervyalizmle en içli-dışlı iki ülkesinin arasındaki gerginliğin kaynağını, TC'nin iddiasının aksine, Suriye topraklarındaki PKK kamplarında değil, bölgedeki güç dengelerinde aramak gerekiyor. Bunu görmek isteyenlerin bir anına

düşen ve yanıtsız kalan soru, tırmandırılan krizin iddia edilen dayanağının şimdi mi oluştuğudur?

O halde krizin nedenini başka yerde değil, Ortadoğu'da güç dengelerini değiştirebilecek manevraların yaşandığı şu süreçte, ABD empervyalizminin hegemonyasının korunması, sağlamlaştırılması ihtiyacında aramak gerekiyor.

Suriye'nin kendisi en büyük terörist olan ABD'nin hazırlamış olduğu "terörist ülkeler" listesinde yıllardır yerini koruduğunu bilmeyen yok. Yine bölgede ABD desteği alan ülkeler arasında da yerini yıllarca korumuş bir ülke Suriye. Şimdilerde de krizin dayanağı ABD'nin bölgedeki jandarması tarafından "teröre destek sunmak" olarak konuluyor. Fakat bu dayanağın dünyanın dört bir yanında empervyalist müdahaleleri meşrulaştırmak için dayanak olarak kullanılmış olduğu herkesçe biliniyor. Son olarak Sudan ve Afganistan'a müdahalelerde ABD'nin dayandığı BM kararlarına, bu kez onun Ortadoğu'daki taşeronu TC oynuyor.

Esad rejimi son süreçte Irak, İran ve Suudi Arabistan başta olmak üzere Arap ülkeleriyle ilişkilerini geliştiriyor. Irak ile sessiz sedasız imzalamış olduğu ortak petrol boru hattı anlaşması bölgedeki ekonomik dengeleri yeniden biçimlendirecek boyutta. Yalnız kapılarını Pax Americana'ya kapadığını söylemek de mümkün değil. En uygun deyim herhalde ikili oynamak. Bir yandan Pax

Americana'ya kapıları açık, diğer taraftan ona karşı manevralar içinde. Esad rejiminin kısa denilebilecek bir evreye hiç de az manevra sığdırmadığını göz önünde bulundurursak bu pek şaşırtıcı olmayacaktır. Yalnız bölgede ABD empervyalizminin çıkarlarına ters düşen manevraların bir karşılığı var. Ve TC-İsrail ittifakı ile Suriye'nin çevresindeki abluka her geçen gün daralıyor.

ABD-TC-İsrail ittifakının bölgede oynadığı rol herkesçe biliniyor. Temelde Ortadoğu halklarına geçirilen empervyalist boyunduruk somut bir ifadesi. Tüm planlar bölgede ABD empervyalizminin pekişip, kalıcılığına üzerine. Körfez krizleri, Filistin sorunu ve sözünü ettiğimiz kirli ittifak bölgenin kontrolünü ele almak açısından kritik manevralardır. Aynı süreçte empervyalist yağma ve empervyalist saldırganlık atbaşı gitmektedir. Halihazırda da TC'nin ABD'ye usaklıkta ve başta Filistinliler ve Kürtler olmak üzere Ortadoğu halklarına düşmanlıkta İsrail ile varıştığı ise ortadadır. Kirli ittifak çerçevesinde ABD usaklığında sınır tanımayan TC'nin ABD planları çerçevesinde aldığı aktif rolü layıkıyla sergilemesi ise daha da saldırganlaşmasını koşullamaktadır.

Bölge halklarına düşmanlık temelindeki bu kirli ittifakın başta İran, Irak, Suriye ve Mısır olmak üzere birçok bölge devleti tarafından sert bir tepkiyle karşılanması da sözkonusu. Fakat şunu unutmamak gerekiyor ki bu gerici devletlerin ittifaka gösterdiği tepki kuşkusuz onların "anti-empervyalist" oluşlarından değildir. Ne temelinde empervyalizmi karşılarına almaktadırlar, ne de Ortadoğu'da devrimci ve ulusal kurtuluşçu dinamiklerin denetim altına alınmasına karşıdır. Tarihsel İsrail düşmanlığı ve güncel çıkarları onları bugün böyle davranmaya zorluyor. Nitekim ittifakın karşısında yer alan bölge devletlerinden üçü sömürgecidir. Herbirinin ellerinde Ortadoğu halklarının kanı vardır.

TC-İsrail ittifakının karşı bölgedeki manevraların başını çeken Suriye'nin geçmişinde de farklı bir tablo çıkmıyor karşımıza. 1960'lı yılların başına kadar Fransa'nın bu ülke üzerindeki hegemonyasını bilmeyenimiz yoktur. '60'lı yılların başında ise yakınlaştığı ülke SSCB olmuş, SSCB de yerini '70'lerde yine Batı'ya ve ABD'ye bırakmıştır. Daha birkaç yıl önceki

Ekonomik-siyasal kriz içinde debelenen sermaye iktidarı savaş tellallığına soyundu!

Körfez Krizi'nde Irak'a karşı aldığı tutumu ve emperyalistlerin bölgeye müdahalesini açıktan desteklediği ortaya koymuştur. Bu tutumla birlikte o güne kadar SSCB'den almış olduğu desteğin yerini de Batı almıştır. Bu manevrasıyla birlikte politik prestijini artıran Esad rejimi emperyalizme köleliğini de pekiştirmiştir. Fakat sorun az öncesinde ortaya koyduğumuz üzere emperyalizm karşıtlığı değildir.

Şimdi Ortadoğu, bölgedeki "kutuplaşma"nın başını çeken iki devletin "savaş" naralarına sahne oluyor. Her iki devletin böylesi bir gündemi arkalarına alıp içte ve dışta itibar kazanmaya çalıştığını unutmamak gerekiyor.

Türk sermaye devletinin içinde debelendiği ekonomik ve siyasal kriz düşünülürse böyle bir gündem kaçırılmaz bir fırsattır. Bir yandan herhangi bir esneme şansına sahip olmadan uygulamaya soktuğu son yıkım programı, diğer yandan ilk planda bu yıkım programına karşı görünme de yılların suskunluğuna karşı işçi hareketindeki ilk kıpırdanmalar ve böylesi bir süreçte çeteler gündemi üzerinden alabildiğine yıpranan meşruiyeti düşünülürse sermaye iktidarı için "savaş" naraları ve arkasından da "ulusal birlik" mesajları "çözüm" olarak görünüyor. Ne kadar gerçekçi olup olmadığını ise önümüzdeki süreçte hep birlikte göreceğiz. Tabi işin bir de diplomatik yönü var. Sömürgeci devlet cephesinde İtalya'da toplanan Sürgündeki Kürt Parlamentosu karşısındaki "alınanlık" da düşünülürse Kürt sorununa gösterdiği "hassasiyeti" dünyaya duyurma çabası bu gündemi iki kez önemli kılıyor.

Suriye cephesinde de Esad rejiminin yıllardır İsrail'le çatışmalar üzerinden, duymaya alışık olduğumuz tabirle "dış tehdit"e karşı içte "ulusal birlik" çağrılarını sıkça kullandığı biliniyor. İttifaka karşı en ön safta yer tutması ise bölgenin diğer ülkeleri nezdinde itibarının artması demek.

Yalnız bölgede tırmandırılan son kriz üzerinden herhangi bir somutluk aranacaksa eğer, bunu iki ülkenin çığırtkanlıklarında değil, bölgedeki güç dengelerinde ve emperyalizmin bölgedeki hegemonyasını sağlamlaştırmasında aramak gerekiyor. Tırmandırıldığı boyutlarında şimdiden diplomasi ataklarına hazırlık yapılıyor.

Kriz bu boyutlarıyla yapay değildir, fakat özel bir tarzda tırmandırılmaktadır. Ortadoğu halkları üzerinde oynanan kirli oyunlara yenilerinin ekleneceğinin bir göstergesidir.

ABD başta olmak üzere tüm emperyalistleri, TC, İsrail, Ürdün vb. gibi işbirlikçi rejimleri politikalarıyla birlikte Ortadoğu'dan kalıcı olarak söküp atacak yegane güç Ortadoğu halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışmasıdır.

Tarihinin en ağır ekonomik ve siyasal krizi ile boğuşan sermaye iktidarının krizin çözümü olarak krizi yönetmeyi önüne aldığı biliniyor. Esneme şansına sahip olmadan uygulamaya soktuğu İMF-TÜSIAD programı gündemde. İşçi hareketinde henüz yıkım programı doğrudan hedeflenmiyor olsa da ilk kıpırdanışlar yaşanıyor.

Olabildiğince kısa sürede, olabildiğince sancısız bir biçimde uygulamaya sokulması sermaye iktidarı için hedef. Sermaye iktidarının bunu gerçekleştirebilmesi için çeşitli manevralara ihtiyaç duyması kaçınılmaz oluyor. Nedir bu manevralar? İlk elden yıkım programının üç yıllık bir evrede adım adım uygulamaya sokulmuş olması. Üzerinde yeterince durduk. Fakat birkez daha hatırlatmak gerekirse, bu manevrayla sermaye iktidarı işçi hareketindeki eksiklik ve zaafırlara oynuyor. Sınıf cephesindeki örgütsüzlük ve dayanışma noktasında gösterilen zayıflık sermayenin önüne bulunmaz fırsatlar koyuyor. Fakat herşeye karşın yıkımın boyutları ister istemez sermaye iktidarındaki korkuyu da büyütüyor. En yetkili ağızlardan sık sık dinlemeye alışık olduğumuz "sosyal patlama" korkusu aslında düzenin krizi yönetme konusundaki sıkıntılarına işaret ediyor. Geline yerde sermaye iktidarının bu ihtiyacını karşılamak için devreye soktuklarını bilince çıkarmak, bu manevraların boşa çıkarılabilmesi ve yıkım programının gerisin geriye püskürtülebilmesi için oldukça büyük önem taşıyor.

Ekonomik krize getirdikleri çözüm krizi yönetmek, yani krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi yığınlara dayatmak. Bu, dünyanın dört bir yanında devreye sokulan bildik bir çözüm. İşçi sınıfı için anlamı sefalet ücretleri, işten atılmalar, işsizlik ve yoksulluk demek. Yani sofralardaki kırıntılara dahi el konması. Patronlar sınıfının kendi yarattığı, kendi dayattığı krizin faturası oldukça kabarıp. Böyle olunca yine dünyanın dört bir yanında yabancıları olmadığımız bir demagoji fırtınası eşlik ediyor yıkım programlarına. Fedakarlık masallarından söz ediyoruz. Bir sınıf sofrasındaki son kırıntıları feda edecek, diğer sınıf kâr. Birleşince fedakâr oluyor. Yıllardır tekrarlanan bu masalın da artık iktidarı döndürmü-

olduğu ise su götürmez bir gerçek. Hele ki tüm çürümüşlükleri ortada olan sermaye iktidarları ise söz konusu olan. İşte o zaman aklama operasyonlarıyla, tırmandırılan sahte kamplaşmalarla, sahte gündemlerle, gündem bombardımanlarıyla çıkıyorlar karşımıza.

Ekonomik-siyasal kriz içerisinde debelenen sermaye iktidarı bu kez savaş tellallığına soyundu. Daha yakından baktığımızda krizi tırmandıran iki ülkenin de aslında benzer biçimde bunu bir malzeme olarak kullandığını görebiliriz. Dış tehditlere karşı "kenetlenmek!" Yeldeğirmenleri ile savaşmaktan bıkanlar, sözünü ettiğimiz gündem üzerinden de Ortadoğu'daki güç dengeleri düşünüldüğünde karşı kampta yer alanlarla gerilimleri bu tür bir manevra alanına dönüştürmeye çalışıyorlar.

TC'nin emperyalizme uşaklığının yalnızca ekonomik alanla sınırlı olmadığı ortadadır. Emekçilere verilecek ücretin buçuğunun dahi İMF ile oturtulan masalarda belirlendiği bir ülkede yaşıyoruz. Ekonomik bağımlılık, beraberinde siyasal ve askeri yönden de koşulsuz bir uşaklığı getiriyor. Ortadoğu halklarına karşı ellerine en az kendileri kadar kardeş halkların kanı bulaşmış İsrail ile girilen kirli ittifak sermaye iktidarının gerçek yüzünü göstermeye yeter de artar bile. Bu kirli ittifak ile birlikte bölgenin emekçi halklarına karşı beslenen düşmanlık bir ifadesini son krizde buluyor. Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda jandarmalığa soyunmuş sermaye iktidarının içte ve dışta saldırganlığının artması da kaçınılmaz oluyor.

Son olarak ordunun emir beklediği söyleniyor. Askerler de bunu teyit ediyor. Hatırlanacağı gibi gerginliği ilk bir günler ordudan başkası değildi.

Fakat ordunun beklediği emir ne Çankaya'nın 843 rakımlı tepesinden, ne de yenilenen parlamento binasından gelecek. Emir ABD emperyalizminin iki dudağı arasındadır. Ortadoğu'da ABD'nin taşeronluğunu üslenmek üzerine gösterilen kararlılığın bir anlamı da "kraldan çok kralcı" olmalıdır. Efendilerinden gelen emir ise henüz böyle bir müdahaleye gerek

olmadığıdır. Dünyanın dört bir yanında estirilen emperyalist teröre bir kılıf olarak devreye giren emperyalist haydutların yeni icadı "halka zarar vermeden" yapılan "nokta operasyonları" ise şimdiden "tavsiye" edilebilecek bir plan olarak telafuz edilmeye başladı.

Ekonomik-siyasal kriz içinde debelen sermaye iktidarının hedefi bir taşla iki kuş vurmaktır! Aynı zamanda tek merkezli düzenin yönetim aygıtı MGK toplantılarında bıkmadan usanmadan tekrarlanan "iç ve dış tehditler" nakaratına ayrı bir anlam yükleniyor.

Ordusuyla, parlamentosuyla, medyasıyla sermaye iktidarının tüm kurumları bir koro oluşturuyor. Suriye ile gerginlik hep bir ağızdan "ulusal birlik" marşlarının tekrarlanmasına olanak sağladı. Bu olanak da fazlasıyla kullanılıyor. Savaş tellallığını ordu başlattı, itibarı beş paralık parlamentonun açılışı buna sahne oldu, çığırtkanlık manşetlerden düşmedi.

Son süreçteki "genel af" demagojisini, "türban savaşları"nı, dokuz ay öncesinden tarihi belirlenen "seçim"i, "kaset savaşları"nı ve ensonu savaş tellallığını bu gözle de görmek gerekiyor. Hepsinin ortak paydası aynı amaca hizmet etmeleri. Kriz yönetimi bunları zorluyor. Yıllardır çetelere, sendikaların ihanetlerine, ESK'ya ve İMF-TÜSIAD paketlerine karşın bir tepkinin gelişmemesi uygulamaya sokulan manevraların önemine ışık tutmaktadır. Böylelikle en zor günlerinde sermaye iktidarının önüne "kolay başarı" fırsatları altın tepsiyle sunulmuştur. Çürütücü bir suskunluk, toplumun giderek alıklaştırılması bu tür manevralarla değil de ne ile sağlanmıştır? Şimdi herşeye karşın öncelikli gündemimiz, ertelenemez görevimiz bu tabloyu tersine çevirmektir.

BMC işçileri geri döndü

Tensikat saldırısı sürüyor!

Türk Metal'in satış sözleşmesinin ardından metal sektöründe geniş ölçekte bir sarsıntı yaşanmış, İzmir BMC işçileri gösteriler yaparak sendikayı protesto etmiş, sendikadan istifalar başlamıştı. O süreçte yazdığımız haberde işverenin işçi temsilcilerinden oluşan komiteyle görüşmeye başladığını, uzlaşmacı bir atmosfer yaratarak işçilerdeki eylem isteğini kırıp pasifize etmeyi amaçladığını, işçilerde oluşan bekleme eğiliminin işverene ve işbirlikçi Türk Metal'e yarayacağını söylemiştik. Nitekim işten çıkarmalar beklediğimizden fazla gerçekleşti. 15 kadar işçi işten atıldı. Fabrikanın çevresi polis denetimine alınarak herşeye rağmen gelişebilecek bir eylemliliğin önü alınmaya çalışıldı. Türk Metal Sendikası işçileri tehdit etmeye, sendikadan ayrılanların sosyal haklardan yararlanamayacaklarını, işten çıkarmaların devam edeceğini propagandaya etmeye girişti. Bu kez süreç tersine işlemeye, istifacı işçiler Türk Metal'e dönmeye başladı.

Önceki yazımızdan bir düzeltme yapmak gerekiyor: 1700 işçinin hepsinin istifa ettiğini yazmıştık. Bu böyle değil. Yüzlerce işçi daha önce izne çıkarıldığı için işçi sayısında şu anda bir oynama olabiliyor. Fakat doğrusu şu: İşçiler istifa eğilimindeydi, noter tastiği ile istifa edenler ise 600 kişiyi bulmuştu. İşçiler Birleşik Metal'e bir yönelim yaşamışlar, hatta Birleşik metal Sendikası'nda toplantı da alabilmişlerdi. Fakat sanırız Rıdvan Budak'ın toplumsal uzlaşma çağrıları, işçilerin eylem dinamiğini bastırmaya dönük açıklamaları BMS'de etkili olmuştur. Türk Metal'den istifa eden işçiler tekrar geri döndüklerinde BMS bu geri dönüş karşısında tepki vermek bir yana, bu durumun doğmasına sebep olmuştur. BMS önce grev naraları ile şov yapmış, ardından da gidip Türk-Metal'in imzasının fotokopisini çektiymiştir.

BMS'nin işçi eylemleri karşısında ezileceği açıktı ve öyle oldu. Sermayeye birlikte davranan DİSK sürece merkezi müdahalede bulundu. R. Budak oldukça ter döktü. BMC'de iş durdurup sokaklara dökülen, fabrika önünde noterle istifa eden ve BMS'ye yönelen yüzlerce işçinin Türk Metal'e dönmesi BMS ve DİSK'in işverenin yanındaki, suskun işçi isteyen sermaye devleti yanındaki yerini açıkça göstermiş oldu. Metal işçilerinin durgunlaştığı bir sırada da Birleşik-Metal, Türk-Metal'den farksız bir satışı gerçekleştirdi.

Gerçi Birleşik-Metal yöneticileri sorunu işçilerin Türk-Metal'den ayrılıp, Birleşik-Metal'e geçmesi olarak algılıyorlar ve bugün olmazsa yarın olur, biz uzun vadede bunu başarırız diyorlar.

Fakat sorun bu değildi. Metal işçileri yılların suskunluğunu atmış, sokağa dökülmüştü. İşbirlikçi faşist Türk-Metal'i ezmek istiyordu. Bunu da BMS'nin bürokrat kafasının aksine sınıf tavrıyla hayata geçiriyordu. BMS'nin yaptığı, bu sesin boğulmasına ortaklık olmuştur. Fakat kimse sanmasın ki işçilerin Türk-Metal'e öfkesi bir anda sevgiye dönüştü. BMC işçisi yoksulluğu, ihaneti ve sömürüyü bir arada yaşamaktadır, çok yakında çok daha büyük bir çıkış yapacaktır.

Kızıl Bayrak/İzmir

Umut Tekstil işçisi mücadelesi sonucu

patrona geri adım attırdı!

İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi yükseltelim!

Gebze Mudurnutepe'de kurulu mont, pantolon vb. üretimi yapan ve yaklaşık 130 işçinin çalıştığı Umut Tekstil işletmesinde, Pazartesi günü öncü bir işçinin işten atılmasıyla gelişen ve işçilerin üretimi durdurarak direnişleri kısmi kazanımlarla sonuçlandı.

Umut Tekstil işçileri, işkolundaki diğer sınıf kardeşleri gibi zorunlu mesailere mahkum edilerek, sefalet ücreti karşılığında çalıştırılıyorlar. İşçiler katımerli sömürü ile birlikte, sigortasız, sağlıksız koşullarda, sabahlara kadar süren zorunlu mesailer, Pazar günlerinin gaspedilmesi, Cumartesi mesaiye gelmeyenlerin iki günlük yevmiyelerinin kesilmesi, servislerin yetersiz oluşu, sürekli işten atılmalar, yemeklerin hergün aynı çeşit ve yenmeyecek derecede kötü oluşu, hastalanan işçilere izin verilmemesi, depodaki içme suyuna kimyasal maddelerin (tiner) karışımı sonucu oluşan sürekli zehirlenmeler, çocuk işçilere yönelik uygulanan baskı vb. sorunları ve uygulamaları sürekli yaşıyorlar.

Tüm bu olumsuzluklara karşı, her defasında işyerinde işçilerin tepkisi örgütlü olmadığından, işveren ve sözde ilerici geçinen şef, ustabaşı takımı tarafından şimdiye kadar bastırılma yoluna gidilerek engellenmeye çalışıldı. İşçiler geçmişte yaşanan bireysel tepki ve örgütsüz çıkışların olumsuz koşulları düzeltmeye yetmeyeceğini yaşadıkları deneylerden öğrenerek bu kez örgütlü mücadele için biraraya gelmeye başladılar. Başlangıçta bir-iki öncü işçi üzerinden yürüyen çalışma gittikçe genişledi, oluşturulan işyeri komitesiyle inisiyatif geliştirilmeye çalışıldı.

İşçiler öncelikle sorunlarını etraflıca tartışabilecekleri bir toplantı örgütlediler. 40'ı aşkın işçinin katıldığı toplantıda işyerindeki olumsuz koşullardan düşük ücretlere kadar bir dizi sorun dile getirildi. Aynı toplantıda sorunların çözümüne ilişkin örgütlü mücadele verilmesi üzerine perspektif konusunda açıklık sağlandı. Komite niceliği genişletildi. Alınan kararların hayata geçirilmesi ve bu kararların işyerindeki tüm işçileri de mücadeleye çekebilecek bir çalışmayla birleştirilmesi kararlaştırıldı.

Toplantıdan birgün sonra işveren, işçilerin yaptığı toplantının haberini alarak tüm işçiler önünde öncü bir işçiyi hedef alarak "Burada sendika çalışması yapıyorsunuz; bunun için toplantılar düzenliyorsunuz. Buraya sendikayı sokmam; gerekirse işyerini kapatırım." tehditleri altında öncü işçinin işine son verdiğini açıkladı. Bunun üzerine tüm işçiler üretimi durdurdu. Yaklaşık yarım saat sonra da, yani Pazartesi akşamı saat 18:00'de işyerini topluca terk ederek yaklaşık 200'lerce sloganlar ve

alkışlar eşliğinde yürüdüler. Yürüyüş boyunca işçiler "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "İşçiyiz, haklıyız. kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" vb. sloganlarını attılar. Akşam da işyeri komitesi biraraya gelerek direnişin sürdürülmesi kararını alıp, taleplerini belirledi.

Salı sabahı işçiler yeniden üretime geçmeyerek işyeri önünde beklemeye başladılar. İşveren, işçilerin kararlılığı karşısında bir önceki gün sergilediği saldırgan tavrı bir yana bırakarak işçilerle anlaşma yoluna gitmeye çalıştı. İşçilerle görüşme talebini ilettiler. İşyeri komitesi bunun üzerine şu taleplerle görüşmeye gittiler:

- 1- Tüm işçiler sigortalı olacak.
- 2- Zorunlu mesailer kaldırılacak.
- 3- Yemekler çeşitli ve yenilecek düzeyde olacak.
- 4- İş güvencesi. Tek bir işçinin işine son verilmeyecek.
- 5- Servis sayısı arttırılacak.
- 6- Zam farkları ödenecek.
- 7- Ücretlere %30'luk zamlara hayır.
- 8- Çalışma koşulları sağlıklı hale getirilecek.
- 9- Çocuk işçiler üzerindeki baskılara son verilecek.

Birinci görüşmede hiçbir anlaşma sağlanamadı. İkinci görüşmede yemekler, işgüvencesi, zam farklarının ödenmesi, ücretlerde iyileştirmeler, servis ve mesai sorunları, çalışma koşullarının iyileştirilmesi konularında anlaşma sağlandı. Bunun üzerine işçiler işbaşı yapmayı kabul ettiler.

1 gün gibi kısa süren bir direniş boyunca işçiler patrona karşı birlikte mücadele verildiğinde kazanımlar elde edebileceklerini öğrendiler. Direniş işten atılan öncü işçinin tekrar işe alınması üzerine başlamışken, işçiler bu taleplerinin yanında bir dizi talebi de ısrarla savundular. Günboyu coşkulu ve kararlı davrandılar. İşverenin türlü hile ve tehdidine, polislin direnişin başından beri işçilere yönelik baskılarına karşı geri adım atmayarak komiteleri etrafında mücadeleyi sürdürme kararlılığını sergilediler.

Direnişin en önemli sonucu ise, işten atılan işçinin tekrar işe alınması yanında bir dizi talebin de kabul ettirilmesidir. Tüm taleplerin kabul edilmeyişi toptan bir kazanım ifade etmese de, direniş öncesinde bir sürü olumsuzluğun yaşandığı işyerinde bir dizi istemin kabul ettirilmesi de küçümsenmeyecek bir kazanımdır. Kazanımlarının arkasında durmak ve insanca yaşam ve yaşama koşulları için Umut Tekstil işçisi mücadelesindeki kararlılığını sürdürmelidir.

Kızıl Bayrak/Gebze

Personel yasa tasarısını alanlarda yırtalım!

26-27 Eylül tarihleri arasında toplanan KESK GYK'sı kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmayı hedefleyen Personel Yasa Tasarısına ve %10'luk ek zamma karşı gösterilecek tepkiyi tartıştı. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem yaptığı açıklamada "personel yasasına karşı yapılacak eylemlerin tabanda tartışılarak kararlaştırılmasına ve %10'luk ek zamma karşı 15 Ekim'de bütün illerde basın açıklaması yapılmasına karar verildi" dedi.

Kamu emekçileri on yıldır sendikal hak ve talepleri için fiili, meşru temelde militan bir mücadele yürütüyor. Kamu emekçilerinin militan mücadelesi KESK bürokratlarını her dönem şaşırttı. Çünkü sosyal reformist önderler kamu emekçilerinin fiili, meşru, militan mücadelesiyle sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin taleplerin kazanılabileceğine hiç inanmadılar. Hep sermaye devletinin parlamentosu ve hukukundan medet umdular. Sermaye devletinin demokratikleştirilmesi ile sendikal hak ve demokratik hakların kazanılacağına inandılar. Her seferinde kamu emekçilerini Ankara'ya çağırma ve gerisingeri "Ankara'ya sesimizi duyurduk" gerekçesiyle geri göndermelerinin nedeni bu çürük mantıklardır. 95, 15-18 Haziran eylemine Ankara'ya ses duyurmak için karar veren o zamanki KÇSK'nın çağırısı üzerine yüzbinlerce kamu emekçisi Ankara Kızılay Meydanına akın etti. İki gün boyu Kızılay Meydanı geceli gündüzlü işgal etti. Bu kadar büyük bir kitleyi beklemeyen reformistler bu yoğun katılımdan en az devlet kadar korktular. Taleplerini kazanmak için motive olmuş olan kamu emekçileri gerisingeri illerine gönderildi. Kamu emekçilerinin üzerinde bu tutum müthiş bir yıkım yarattı. Kamu emekçileri "ikide bir Ankara'ya çağırıyorlar, çağırıyorlar da ne oluyor, gerisingeri gönderiyorlar" şeklinde sitemlerini ve bıkkınlıklarını dile getiriyorlardı. KESK önderliği, 4-5 Mart'ta aynı süreci kamu emekçilerine birkez daha yaşattı. Sermayenin faşist devletinin ne kadrolu kadrosuz köpekleri, ne panzerleri ne de sis bombaları kamu emekçisinin moralini bozmadı. Ama KESK önderliğinin 6 Mart'taki "illerinize geri dönün" kararı kamu emekçileri açısından moral bozucuydu.

Kamu emekçilerinin militan mücadelesine dayanarak sendikal hak ve talepleri formüle etmek yerine, bu liberaller parlamentoda çeşitli siyasi partilerle ilişki kurmayı, mahkemelerde sendikalarının yasallığının uğraşısını vermeyi daha uygun gördüler. Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal'ın "grevsiz toplu sözleşmesiz sendika yasası"nın geri çekilmesini, kamu emekçilerinin 4-5

Mart'taki Kızılay direnişine bağlama yerine, CHP'nin "becerisiyle" açıklamasının gerisinde yatan mantık, işte bu yasalı mantıktır.

Sermayenin faşist devleti işçi ve emekçilere dönük özelleştirme saldırısının kamu emekçileri boyutunu sağlama almak için "Personel Yasa Tasarısı'nı" gündeme getiriyor. Haber iş kolu başta olmak üzere enerji, ulaşım, sağlık ve eğitimde özelleştirme saldırısı hızlanıyor. Bu saldırıya karşı kamu emekçilerinin işçi sınıfıyla birlikte direneceğinin sinyallerini devlet almaya başlamıştır. Örneğin, enerjideki özelleştirmenin hızlanması üzerine işçiler ve kamu emekçileri bir dizi eylemler gerçekleştirdi. Sermaye devleti bu yasayla özelleştirme karşıtı eylemlerde öne çıkan kamu emekçilerini kolaylıkla işten çıkarabilecek. Öte yandan bu işkollarında özelleştirmenin başarılması beraberinde milyonlarca kamu emekçisinin işsiz kalması sonucunu doğuracak. İMF'ye verilen sözlerin gereği olarak ilk aşamada bir milyon kamu emekçisini işsiz bırakmayı, özelleştirmenin bu işkollarında başarılmasının sonrasında da 350 bin kamu emekçisinin istihdamı öngörülüyor. Sermayenin aşağılık burjuva devleti, özelleştirme uygulamalarının sonunda bir milyon işçiyi işsiz bırakarak, açlık ve sefaletin girdabına atmıştı. Şimdi de aynı senaryo kamu emekçilerine dönük olarak adım adım uygulanmaya çalışılıyor.

KESK'in bürokratları tüm bu yaşanan gelişmeler karşısında "sorunun tabanda tartışılmasından sonra yapılacak eylem biçimlerine karar verilecektir" diyerek, yükü omuzundan atıyor. Aymazlığın bu kadarı da bu sosyal reformist bürokratlara yarasır ancak. Taban iradesine başka eylemlerde hiç başvurmayan, kendi başına eylem kararı alanlar, böylesi önemli bir süreçte eylemsizliğin alt yapısını oluşturuyorlar. Birkez daha reformizm kamu emekçilerine dönük dizginleyici ve engelleyici tutumunu ortaya koyarsa şaşırılmamalıdır.

Bu yasaya karşı direnişi örgütlemek için sosyalist kamu emekçileri önderlik kapasitelerini ortaya koymak zorundadırlar. Bu yasaya karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. İşyerlerinde Personel Yasa Tasarısının teşhirini yapmak, taban inisiyatifi doğrultusunda "Personel Yasa Tasarısına Hayır" platformları oluşturmak, her türlü ihtiyacın giderilmesi için sendikaları harekete geçirmek, bu mücadelenin kazanılmasının biricik garantisidir. Personel Yasa Tasarısını sermayenin, devletin kafasına çalmak sosyalist kamu emekçilerinin göstereceği önderlik kapasitesiyle doğrudan bağlantılıdır.

Personel Yasa Tasarısını alanlarda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Harb-iş Grevi anlaşma ile sonuçlandı!

ABD askeri tesislerinde 69 gün boyunca devam eden grev, özellikle ücret konusundaki iyileştirmeler sonucunda sona erdi.

Grev süresi içindeki mağduriyetten dolayı ödenecek 800\$ ve yılda iki kez 400\$ iyileştirme paraları dışında ücretlere yansıyan zam %20'dir. Ayrıca üç ayda bir enflasyon artışı uygulanacaktır. Şu anda en düşük maaş 160 milyon TL düzeyine ulaşmış oldu.

Fakat en önemli taleplerden biri olan taşeron işçi sorunu halledilemedi, bu çerçevede iş güvencesi sorunu da devam etmektedir. Yalnız, grev süresince yaşanan herhangi bir olay gerekçe gösterilerek işçi çıkarma yapılmayacak.

Grev süresince sınıf hareketinin önemli zaaflarından biri olan dayanışma noktasında gösterilen zayıflıkla birkez daha karşılaşıldı. Güçlü bir sınıf dayanışması pratiği, grevci işçilerde sınıf bilinci gelişmesi açısından önemliydi. Örneğin KESK üyesi emekçilerin grev yerini ziyaretleri önemliydi, ama çok etkisiz kaldı. Hem KESK'in çok zayıf bir

çalışma sonucu 20-30 kişi ile oraya gitmesi, hem de grev gözcülerinden ve sendika yönetiminden birkaç kişi dışında grevci işçilerin orada olmaması nedeniyle ziyaret etkisiz kaldı. Artık sınıf dayanışmasını ziyaret kapsamından çıkarmak gerekiyor, ki ziyaret açısından dahi çok zayıf bir ilişki vardı. Birkaç sendika şubesinin temsilciler düzeyinde ziyaretleri vardı.

Herşeye karşın, Aliğa Petrol-iş mitingine grev önlükleriyle katılan, merkezi yerlerde etkin bir biçimde imza kampanyası örgütleyen, baskılara maruz kalan işçiler grevlerine sahip çıktılar. Eğer aynı süreçte gelişen belediye işçilerinin hareketiyle, özellikle Buca işçilerinin greviyle eylemli bağlar kurulabilmiş olsaydı çok daha farklı olacaktı durum.

Amerikan tesislerindeki saldırılar karşısında güçlü mevziler kazanılmış değildir. Fakat iki buçuk aylık grev deneyiminden geçen Harb-iş'i işçiler, dersler çıkaracak, gelecekte daha cepheden direnişleri örebilecektir.

Kızıl Bayrak/İzmir

Bir devlet partisi ve bir ihanet şebekesi olarak sendika bürokrasisi

Türkiye’de işçi sınıfı hareketini dizginlemekte ve sınıfı politik-örgütsel olarak denetim altında tutmakta, sendika bürokrasisinin sosyal reformist akımların yanısıra özel bir rolü oldu. Burjuvazinin sınıf içerisindeki bir uzantısı olarak bu aygıtın, bugüne dek oynadığı rol, yerine getirdiği hizmetler sadece iktisadi-sendikal mücadele alanıyla sınırlı değildir. Elbetteki hizmetlerinin büyük bir bölümünü bu alanda yerine getirmektedir. Fakat bununla birlikte, onun düzen payına üzerine aldığı misyon, Türkiye’de daha geniş ve kapsamlıdır.

Dünyada işçi sınıfı hareketlerinin yükseliş içinde olduğu geniş bir tarihsel kesit içerisinde, burjuvazinin sınıf üzerindeki en tehlikeli denetim silahı sosyal-reformist politik akımlar oldu. 2. Enternasyonal partilerinin büyük bir kısmının 1. emperyalist paylaşım savaşıyla birlikte büyük bir ihanete sürüklendikleri dönem ve sonrası bunun doğrudan bir tescilidir. 3. Enternasyonal’ın komünist partileri, bu siyasal akımlara karşı mücadeleyi temel önemde görmüştür. Çünkü bu akımlar işçi sınıfı üzerinde ideolojik-politik bir etkiye sahiptiler. Bu etki sayesinde de işçi sınıfının sendikal örgütlülükleri bu siyasal akımların güdümündeydi.

Türkiye işçi sınıfı hareketine baktığımızda ise daha farklı bir olguyla karşılaşmaktayız. Bizde sınıf hareketi üzerindeki en etkili örgütsel siyasi odak hep sendika bürokrasisi olageldi. Örneğin Türk-İş bürokrasisi tüm süreci boyunca, kimi zaman gizli kimi zaman da belirgin bir biçimde; fakat her zaman düzenin bir parçası ve temel bir kurumu olarak hareket etti. Bunu yaparken, tıpkı düzenin diğer kurumları gibi değişik araçları, değişik biçimlerde kullanmakta ve görevini, içiçe işleyen manevralar üzerinden yerine getirmektedir. Bu anlamda sermayenin organize bir aygıtı olan Türk-İş bürokrasisi, sınıf hareketinin sendikal alanın dışına çıkmasının önünde sürekli olarak bir engel vazifesi gördü. Dahası sermayenin saldırılarının ekonomik mücadele alanında karşılanmasında bile aldatma, oyalama ve yorma taktikleriyle sınıfı sürekli olarak eylemsizliğe çekmeye çalıştı. Öte yandan sınıfın bu tür bir kurumu aştığı bir durumda ortaya çıkan DİSK üzerinden oluşan bürokrasi ise farklı bir açıdan düzene hizmet etmekteydi. DİSK, ’80 öncesinde tam olarak devletin güdümünde bir kurum değilken bile, sınıf hareketinin devrimleşmesinin önünde önemli bir engeldi. 15-16 Haziran, Tarih vb. direnişlerinde, sınıf kitlelerinin düzeni

tehdit edebilecek bir politikleşmesi tehlikesi gördüğü için, sermaye yararına eylem kısıcılığına soyundu. Yine aynı dönem, kitlelerin ideolojik-politik arayışının sistem içi kanallara yönltilmesinde rol alan sosyal-reformist TKP-TİP partilerinin, sınıfın öncüsünü etkilemesinde, kitleyi denetim altında tutmasında DİSK temel bir dayanak olmaktadır. ’80 öncesinde sınıf içinde belli bir etkinlik alanı bulabilen bu siyasal akımlar ancak DİSK bürokrasisinin şu veya bu şekilde içerisinde yer alabildikleri oranda sınıf hareketi üzerinde bir etkinlik kurabildiler. Yani DİSK üzerindeki etkinlikleri onlara, sınıf hareketi üzerinde de etkinlik kurma imkanı sağladı. Yeni dönemde bunu, sosyal-reformist akımlarla ara kademe sendika bürokratlarının ilişkisi üzerinden görmektedir. (Denebilir ki bu ilişki tarzının tek istisnası ya da 3. Enternasyonal dönemindekine benzer şekilde bir etkinlik sağlayabilen sadece ’70’ler dönemi Ecevit CHP’si olabilmıştır. CHP o dönemde doğrudan bir etki alanı yaratabilmiştir.)

Sendika bürokrasisinin işçi hareketini politik örgütsel denetim altında tutma rolü, bağımsız bir sınıf hareketinin önünü kesmek için devlet eliyle, yukarıdan aşağı, bilinçli ve organize işletilen bir sürecin sonucudur. 1940’lı yıllarda işçi sınıfının bağımsız sendikal örgütler kurduğunu gören sermaye devleti, 1947 tarihli sendikalar yasasıyla bunları kapattı ve peşisıra CHP ve DP güdümünde yeni sendikalar kurarak sınıf hareketi üzerinde denetimini garantiye almanın ilk adımlarını attı. Fakat Türk-İş şahsında sendika bürokrasisinin, partilerin birer uydusu değil de burjuvazinin bir parçası ve düzenin temel bir bileşeni olarak örgütlenmesi 1950’lerden itibaren. ABD, geri kapitalist ülkeleri anti-komünizm savaşının birer üssü haline getirmek için “Marshall Yardımı” üzerinden ekonomik, askeri, politik vb. alanlarda eşgüdümlü bir faaliyet yürütmekteydi. Türkiye, ordusu tahkimat edilip, NATO’ya üye yapıldı. Burjuvazisi ithal ikameci model uygulanarak semirtilip, ekonomisi tümünden emperyalizme bağımlı hale getirilirken işçi sınıfının karşısına da Türk-İş üzerinden sendika bürokrasisi belası çıkarıldı. Bu, düzenin iktidar aygıtının ABD emperyalizminin bir ileri karakolu olarak, CIA tarafından kontr-gerilla rejimi olarak örgütlenmesiydi. Sendikal alanda bu, anti-komünist anlayış temelinde örgütlenen ICFTU(Hür İşçi Sendikaları

Fedarasyonu)’nun temel kurucusu olan AFL(Amerika İşçi Fedarasyonu) üzerinden yerine getirilmekteydi. CIA, AFL aracılığıyla sendikacıları ABD’ye götürüp eğitiyor, yardımlar ve vurgunlar üzerinden birer sermaye sahibi haline getiriyordu. Bu süreç gittikçe pekişerek sürmektedir. Kurulan bütün sendika konfederasyonlarının (DİSK, Hak-İş, KESK) ICFTU’ya üye olması/yapılması bunun kapsamı konusunda bir fikir vermektedir.

Gelinen yerde sendikalar arasında artık eskisi gibi bir ayırım yapmak mümkün değildir. Sendika bürokrasisi Türk-İş, DİSK, Hak-İş vs. üzerinden bir bütün olarak sermaye düzeninin ve devletin bir kurumu durumunda. Bu ihanet şebekesi yeri geldiğinde 3 Ocak, Zonguldak madenci eylemi, 20 Temmuz vb.nde olduğu gibi iktisadi-sendikal mücadelenin politik mecraya girme potansiyeli taşıdığı yerde, önderlik boşluğundan da yararlanarak hareketin önüne geçip süreci sakatlamak için örgütsel denetimini etkin bir şekilde kullandı. Ya da ’95’te, iktisadi ve siyasi krizin yoğunlaştığı, kitlelerin parlamenter alana olan inançlarını tümünden yitirmelerine eşlik eden bir yükseliş olduğu bir evrede, dikkatleri tekrar bu alana çekmek vb. niyetlerle, sendika partisini (Türk-İş’in parti kurma söylemi) gündeme getirdi. Bu tür manevralar ihtiyaca göre daha sonra da gündeme getirildi ve getirileceğe de benzemektedir.

Yaşanan bu süreçler de göstermektedir ki sendika bürokrasisinin esas görevinde en çıplak biçimiyle ortaya çıkması düzenin iktisadi ve siyasi krizinin derinleştiği dönemlerde görülmektedir. Ekonomik ve siyasi krizin parlamenter biçimi kilitlediği her dönem sendika bürokrasisinin maskesini atıp devletin açıktan hizmetine girmesi onun kontra rejimin temel bir parçası ve bileşeni olduğunu göstermektedir. Dikkat edilirse, anılan dönemlerde tekelle burjuvazi ve genaraller (TÜSIAD-MGK şahsında), ordu, burjuva medya ve sendika bürokrasisi politik planda hep öne çıkmakta, doğrudan rejimin ve sermayenin çıkarları adına konuşmaktadırlar.

12 Eylül, işçi sınıfı ve kitle hareketliliğinde büyük bir kırılma yaşanmasına neden oldu. Sınıf, bir daha da ’70’ler dönemini aşan bir kapsamda siyasal mücadele sahnesine çıkamadı. ’84’ten itibaren başlayan ve gerçek gelişimini ’87 sonrasında yaşayarak ’89-’91 döneminde doruk noktasına ulaşan sınıf ve kitle hareketi, eylemlilikleri

üzerinden düzen yasalarını aşan bir mücadele karakteri elbetteki taşıyordu. Fakat bu daha çok iktisadi-sendikal ve geçmişe nazaran geriden kurulan, bu anlamda da kısmi bir karakter arzeden demokratik talepler ekseninde yürütülen bir mücadeleydi. İşte, ’80 öncesinin demokratik talepler ekseninde yürütülen siyasal mücadelesi bu anlamda aşılamadı. Bu tabloyu tamamlayan bir diğer sonuç ise gerek sol siyasal akımların ve gerekse burjuva siyasal akımların/partilerin, işçi sınıfı hareketi üzerindeki geçmiş etkinlik ve güçlerini yitirmeleri olgusudur. CHP vb. burjuva reformist partiler, bir yandan ve asıl olarak 24 Ocak Kararları’yla önüne geçilmek istenen iktisadi ve siyasi krizin ihtiyaçları ve ürettiği çözümsüzlük nedeniyle, diğer taraftan da tırmandırılan kirli savaşın ihtiyaçları sonucu, reformist maskelerini bir tarafa atarak, gerici ve sağcı partilerle sermayenin saldırı programlarında tekleştirdiler. Gelinen yerde —burjuva ideolojisinin, burjuva gericiliğinin yığınlar üzerindeki etkisinin işçi kitleleri üzerindeki yansımaları bir tarafa bıraktığımız zaman— onların, sınıf hareketi üzerinde doğrudan ya da dolaylı önemli bir etkinliğinden söz edilemez. İşçiler bugün —genel eğilim olarak— burjuva partilere gönül verdiklerinden, o partilerden birini gerçek alternatif gördüklerinden değil, kendilerince ehven-i şer gördüklerinden gidip birine oy verebiliyorlar. (Dinsel gerici partinin işçilerin geri kitleleriyle ilişkisi biraz daha ileri boyuttur.) Şunu da eklemeliyiz ki, burjuvazi ve her çeşit siyasal akımı, işçi sınıfı üzerinde doğrudan etkinlik kurmak yerine sendikalar üzerindeki/içindeki etkinlikleriyle bunu dolaylı yoldan yapmaya çalışmaktadır. Konfederasyon merkezlerinde yer alan burjuva sendikacılar, aynı zamanda çeşitli siyasi partilerle sıkı ilişki içerisinde. Rıdvan Budak-CHP, Salim Uslu-FP vb. örneklerinde olduğu gibi.

Sosyal-reformist akımlar için de durum pek farklı değildir. İP geçmişten farklı olarak, bugün zaten politika yaparken sınıfı eksen almamaktadır. O, toplumsal muhalefeti ordu-MGK’ya yedekleme misyonuyla hareket ederek politikasının eksenini toplumun çeşitli kesimleri üzerinde etkinlik kurmak üzerinden şekillendirmektedir. Gerek TÜSIAD-MGK tarafından sürdürülen şeriata karşı laiklik gündeminde olduğu üzere toplumun laik kesimlerini generallere, dolayısıyla da düzene yedekleme ve gerekse çetelerden temizlenmiş temiz toplum/devlet

kampanyasında olduğu gibi, generallerin ağzından konuşarak düzeni aklama çabaları; bu politika yapışın, yeni dönemdeki örnekleridir. Sınıfı eksen alarak politika yapan EMEP ve işçi sınıfı değil de genel bir halk söylemiyle hareket eden ÖDP türü akımlar ise TİP-TKP geleneğinin geçmişte tuttuğu ve boşalttığı yere göz dikmişlerdir. Bunlar da sınıf üzerinde etkinlik kurmak için sendika bürokrasisinin ara kademelerinde yer etmeye çalışmaktadırlar. Bunda ise TİP-TKP geleneğinin oldukça gerisindedirler.

İşçi sınıfının bugüne kadarki mücadelesine bakıldığında; sınıf hareketinin, '80 öncesindeki birkaç örnek (faşizmi ihtar mitingleri, DGM karşıtı protestolar, 15-16 haziran) dışında, genelde iktisadi-sendikal bir karakter taşıdığı görülecektir. Mücadele genelde iktisadi-sendikal talepler üzerinden, sendikal kanallardan aktı. En başta da vurgulandığı gibi bunda, kendisi de dönüp bundan beslenen sendika bürokrasisinin bir devlet partisi gibi, gerici bir siyasal odak olarak oynadığı rolün önemli bir etkisi vardı. Fakat bürokrasi engelini aşılması için de politikleşmiş bir sınıf hareketine ihtiyaç vardır. Sendika ağaları bu ilişkinin farkında oldukları içindir ki; sınıfın politikleşmemesi için ellerinden gelen herşeyi yapmaya çalışmaktadırlar. Sınıf hareketinin politikleşmesini engellemek için bunca çaba harcayan bu aygıt, öte taraftan devlet aygıtının uzantısı bir gerici parti olarak davranmaktadır. Burjuvazinin bir parçası bürokrasi, tüm süreç boyunca sadece işçi sınıfının değil genel olarak toplumsal dinamiklerin de TUSİAD ve generallere, yani düzene yedeklenmesinde her zaman temel bir misyon sahibidir. Susurluk sonrası TUSİAD ve MGK'nın çürümüşlüğü, çeteleşmeyi vb.ni düzeni ve devleti aklama ve tahkim etme imkanına dönüştürebilmelerinde Ekonomik Sosyal Konsey'de sermayeyle cete ittifakı kuran sendika bürokrasisi özel bir rol oynadı.

Bürokrasi engelini aşılması için de politikleşmiş bir sınıf hareketine ihtiyac vardır. Sendika ağaları bu ilişkinin farkında oldukları içindir ki; sınıfın politikleşmemesi için ellerinden gelen herşeyi yapmaya çalışmaktadırlar. Sınıf hareketinin politikleşmesini engellemek için bunca çaba harcayan bu aygıt, öte taraftan devlet aygıtının uzantısı bir gerici parti olarak davranmaktadır. Burjuvazinin bir parçası bürokrasi, tüm süreç boyunca sadece işçi sınıfının değil genel olarak toplumsal dinamiklerin de TUSİAD ve generallere, yani düzene yedeklenmesinde her zaman temel bir misyon sahibidir. Susurluk sonrası TUSİAD ve MGK'nın çürümüşlüğü, çeteleşmeyi vb.ni düzeni ve devleti aklama ve tahkim etme imkanına dönüştürebilmelerinde Ekonomik Sosyal Konsey'de sermayeyle cete ittifakı kuran sendika bürokrasisi özel bir rol oynadı.

işine tam hız vererek tepkilerin burjuvazi ve generallere yönelmesini engelliyor. Ve sendika bürokrasisi, sınıf üzerindeki örgütsel ve politik egemenliğinin rahatlığıyla bir kez daha maskelerini bir tarafa bırakarak darbe şakşakçılığı yapıyor; ANASOL-D hükümetine TUSİAD-İMF patentli saldırı programının hazırlanmasına bizzat katılarak destek vermekle kalmıyor uygulamasında da beşli çeteyle birlikte uygun zemin hazırlıyarak büyük katkılar sunuyor.

İşte, kotr-gerilla rejimi ve onun bir kurumu olarak sendika bürokrasisinin devlet partisi rolüyle ortaya çıkması olgusu! Nasıl ki ordu, düzenin bekasisin sopalı bekçisi; medya, kitleleri idolojik olarak sersemletme göreviyle TUSİAD ve generallerin düzeninin temel taşlarıysa, sendika bürokrasisi de kitleleri düzene yedekleme, sınıf ve kitle hareketinin gelişimini engelleme göreviyle düzenin temel taşlarından biridir ve buna uygun hareket etmektedir.

Bu tablo, sendika bürokrasisine karşı etkin bir politik mücadelenin önemini bir kez daha göstermektedir. Sendikalar sınıfın kitle örgütleri olduklarına göre, sendikal hareket ve ekonomik mücadele sınıf hareketinin ve mücadelesinin çok temel biçimleri olduklarına göre önümüzde sınıfın sendikal hareketini ve örgütlülüğünü devrimciileştirmek gibi temel bir sorumluluk bulunuyor. Bunun için bir yandan tabandan etkin bir sendikal ve politik mücadele yürütmeyi, öte yandan da bunu, gerici siyasal bir odak ve bir devlet partisi olarak sendika bürokrasisinin sendikalar ve sınıf hareketi üzerindeki etkinliğini kırmak için genel planda, toplum düzeyinde bu aygıtı karşı etkin bir politik mücadeleyle birleştirebilmeliyiz. **İlki;** bu aygıtı içinden felç etmemiz, etc

geçirmenin ya da içinden güçlenerek aygıtı boşa çıkarıp farklı bir sendika ortaya çıkarabilmenin bir aracıdır. Bu çerçevede sendikal demokrasi halkası büyük bir öneme sahiptir. İşçi sınıfının halihazırdaki tek mücadele mevzisi olan sendikal alan, sendika bürokrasisinin denetiminde bulunmaktadır. Fakat bu, sınıf kitlelerinin, sendikal demokrasi alanında hassasiyetlerinin (bürokrasi tarafından denetlenebilse bile yokedilemiyor) olmadığı anlamına gelmiyor. Bu hassasiyet üzerinden işçi sınıfı uyarıldığında sendikacıları sıkıştırmak mümkün olabilmektedir. İşyeri temsilcilikleri ve TİS konularında işçilerin duyarlılıklarını en etkin bir biçimde harekete geçirmek bu halkadan tutmanın temel bir yanı. Bir diğeri ise şubelerden genel merkezlere ve oradan da konfederasyon tepelerine kadar sendikal demokrasinin işlemesi talebini sınıfın gündemine sokabilmektir. "Atamayla değil, seçimle", "Seçilenlerin her an işçilerce geri alınabilirliği", "TİS'lerde inisiyatifin tamamen işçilerde olması", "Sendika bütçesinin işçilerin denetiminde olması" vb. talepler faaliyetimizde temel bir yer tutmalıdır. Ayrıca bürokrasinin tepelerini tutanların, kendi çevrelerinde ve daha alt kademelerde, sendikalarda hiç bir iş yapmayıp sadece kendilerinin vurgun ve çalma işlerini yöneten bir uzmanlar kastı oluşturmaları sürekli bir teşhirin konusu edilerek, bu asalak kastın tasfiyesi talebi gündemleştirilebilir.

Bu alandaki mücadele sadece ekonomik-sendikal sınırlar içinde kalmamalı; politik plandan da yürütülebilmelidir. Çünkü bürokrasinin, sınıfın ekonomik-sendikal hareketinin önüne barikat olmak için harcadığı her çabanın politik bir arka planı vardır. Özetle, esnek üretim,

taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme vb. saldırılar sadece iktisadi değil, aynı zamanda politik saldırılardır da. Sermaye iktidarı bu saldırılarla bir yandan sınıfın ekonomik kazanımlarını tırpanlarken diğer taraftan demokratik siyasal haklarına (örgütlenme, ifade, gösteri vs. özgürlüğü vb.) da yönelmektedir. Sendika

bürokrasisi, işçilerin, bu saldırıların salt iktisadi yönlerine takılıp kalmalarına çalışmakta diğer yönlerini perdelemektedir. Bu, sermaye düzenini ebedileştirme çabasıdır, onu ayakta tutma çabasıdır. Benzer tutumlar genel bir hareketin olduğu durumlardan bir işyerindeki sendikalaşmaya kadar, her düzeyden karşımıza çıkmaktadır. Örneğin bir sendikalaşma çalışmasında işçileri eylemli süreçlerden ürktümeye çalışması, bilincini yasal sınırlarda tutmaya çabalaması, "iş barışı" vs. üzerinden işçilerle patronların çıkarının ortak olduğu argümanını devreye sokarak işçilerde "sınıfa karşı sınıf" bilincinin oluşmasını engellemesi vb. herşey politik olarak mahkum etmemiz, mücadele etmemiz gereken tutumlardır. Ya da bugün açık bir biçimde de görüldüğü gibi, ayağa kalkmış metal işçilerinin öfke ve tepkisini patronlar sınıfından sakınmak için kendisini bile feda eder tutumlara girmesi tamamen politik tutumlardır.

İkincisi ise onu politik planda, toplum düzeyinde hırpalamanın, geriletmenin, sınıf üzerindeki politik örgütsel hakimiyetini ve etkisini zayıflatmanın ve giderek de yoketmenin yoludur. Sendika bürokrasisi bu anlamda bizim sürekli bir hedefimiz olmalıdır. İşçilere politikaya bulaşmanın dediği bir durumda bile sermaye payına politika yapmaktadır. Kaldığı bu aygıtın her bir bileşeni sadece bu tür geriden bir politikayla yetinmemekte, yukarda da vurgulandığı gibi düzenin politik arenasının temel simaları olarak davranmaktadır. Biri burjuva reformizmi kanadını, biri liberal kanadını, bir başkası ülkücü faşist kanadını, öteki islami gerici kanadını bütünlemektedir. Ve yeri geldiğinde ise milletvekili olarak, bakan olarak bizzat burjuvazinin siyaset sahnesinde aktif rol almaktadırlar.

Siyasal faaliyetimizde bürokrasiye karşı mücadelenin bu her iki yanı içiçe işlenmek durumundadır. Örneğin faşist mafyacı Türk-Metal Sendikası'nı teşhir eden bir bildiri sadece işçilere değil toplumun geneline de birşeyler anlatabilmelidir. Aynı şekilde, bürokratların, düzenin tahkimatına soyundukları böylesi bir dönemde genel olarak ezilen kesimleri aldatici söylemleri, manevraları sınıfın özgül ve temel sorunlarıyla bağ kurularak teşhir edilebilmelidir vb...

Sonuç olarak; işçi sınıfını ve hareketini devrimciileştirmemiz, sendikalarımızı bu aygıtın denetiminden çıkarıp gerçek birer sınıf kaleleri haline getirmemiz bu aygıtla mücadelede alacağımız mesafeye, bunda başarılı olmamıza bağlı olacaktır.

Barış sorunu: Devrimci ve oportünist

Oportünist

Yorulan kim, yoran ne?

'92-'97 döneminin Kürt halk kitlelerinin hareketliliği açısından bir durgunluk dönemi olduğu gerek ulusal hareket gerekse devrimci hareket tarafından kabul ediliyor. '97 Newroz eylemliliğinin de gösterdiği gibi, bu durgunluğun kırılmaya başladığı da yine genel bir kabul görüyor.

Bu durgunluğun Kürt halk kitlelerindeki savaş yorgunluğu ile açıklandığını ve barış talebinin de bunun üzerinden gerekçelendirildiğini biliyoruz. Komünistler savaş yorgunluğu denilen olgunun ikiye ayrılması gerektiğini düşünüyorlar. Birincisi, kitlelerinin savaş yorgunluğu; ikincisi ise, ulusal hareketin savaş yorgunluğudur. '90-'92 serhıldanları gözönüne alındığında, '92-'97 yılları arasında Kürt halk kitleleri önemli ölçüde hareketsiz kaldılar. Bu kuşkusuz tümüyle bir hareketsizlik değildi. Daha dar sınırlardaki bu hareketliliğe bakarak durgunluğun sebeplerini anlayabiliriz.

Herşeyden önce '92-'97 arası dönem Kürdistan illerinde bir durgunluğu ifade etse de, metropollerde Newroz ve 1 Eylül gibi değişik vesilelerle geniş kitlelerin ulusal istemlerle hareketlenmesine tanık olundu. Bir kere bu farklılığa bakmamız gerekiyor. '92 Newroz'unda PKK yer yer silahlı gösteriler düzenleme kararı almış ve bölgesel ayaklanma hedefine yönelmişti. Bu çok değişik nedenlerle gerçekleşmedi. Sömürgeci devlet bu düzeyin tehlikelerini farkettiler ve bu süreçte yer yer kitlesel katliam girişimlerine yöneldi. Lice gibi nüfusu onbinleri bulan şehirler kuşatıldı ve top atışları ile bombalandı. PKK kitle hareketliliğindeki geri çekilmeyi tespit etmek yerine, katliamlara yol açma riski nedeniyle silahlı gösterilerden vazgeçti. Aslında kitle eylemi gelip bir eşiğe dayanmıştı ve daha ileri çıkmak için niteliksel bir sıçramaya ihtiyaç vardı. Ancak Kürt devrimci hareketi bu nesnel olgunun üzerinden atlayarak sorunu daha dar bir sonuç üzerinden tanımlamayı yeğledi. Aslında temel sorun bölgesel bir ayaklanma için ülke çapında devrimci bir siyasal güç olabilmektir. PKK ise çözümü bütünde değil parçada gerçekleştirmeyi hedefliyordu.

'92-'97 arasında kitlelerdeki savaş yorgunluğu, nesnel olduğu kadar öznel plandaki zayıflıkların da sonucu olan bir durgunluğu ifade ediyordu. Buradaki zayıflık PKK'nin "kitle katliamı" riski gerekçesiyle bölgesel ayaklanmalardan vazgeçmesi değil, daha sonraki süreçte serhıldanlardan tamamen uzaklaşması oldu. Kitleler ayaklanmaya değilse bile daha ileri düzeyde örgütlenecek bir mücadeleye katılma eğilimi taşıyorlardı. Ama bu düzey örgütlenmediği ve ulusal hareket mevcut durumu rasyonalize etmeye çalıştığı ölçüde, '90-'92 arası düzeyin gerisine düşülmekle kalmadı, yeni dönemin örgütlenilecek düzeyinin de altına düşüldü. Bir ölçüde durgunluk teorize edilmiş oldu. Kitlelerin bu şartlarda atıl tutulmasının savaş yorgunluğunu baskılayan bir faktör olarak görülebilir. Dolayısıyla bütünüyle olmasa da güçlü bir

şekilde kitlenin savaş yorgunluğunu öncüsünün savaş yorgunluğu besledi. Bu kitleler ölçüsünde olduğu sürece nesnel bir olgudur, ama savaş yorgunluğunun siyasal özne için de bir zaaf ve zayıflık alanı olduğunu göstermektedir.

Bütün parçayı belirler

'92 hedeflerinin başarısızlığının sadece öznel olmadığını söylemiştik. Bunu biraz daha açmalıyız. Komünistler Kürt sorununu hiçbir zaman kendi içinde zaferi ekseninde ele almadılar. Kürt sorunu Türkiye bütünü içinde bir parçanın sorunudur ve bütünle parça arasındaki genel ilişkilere tabidir. Kürt ulusal hareketi '84 sonrası parçanın iç dinamiklerine yaslanarak önemli bir savaş gücünü açığa çıkardı. Bu '90-'92 sürecinde bir ölçüde doruğuna ve aynı anlama gelmek üzere sınırlarına dayandı. Parçanın iç devrimci dinamikleri, bütünün genel durgunluğu şartlarında belki de mümkün olabilecek en üst sınırlarda hareketlendi. Ama bu bütünün tamamında bir değişiklik yaratmadığı gibi, parçayı bütünden ayırmayı da başaramadı. Bu, Kürt halkının devrimci dinamikleri tarafından da hissedilen ve sezilen bir olgudur.

Bizim tutumumuz bütünleşmenin ulaştığı seviyede parçanın ayrılmasına karşı çıkmak anlamına gelmiyor. Ama parçanın buna güç yetiremediği konusunda geçmiş süreçler üzerinden bir tahlili içeriyor. '92 Newroz'una 1P "provokasyon" diye saldırırken, biz ayaklanma tutumuyla devrimci dayanışma içinde olduk. Ancak PKK ayaklanma kararını pratiğe geçirmedi. Bu siyasal tutum biraz önce andığımız nesnel olgu ve eğilimden, Kürt kitlelerinin algı, anlayış ve sezgilerinden ayrı düşünülemez. O günkü koşullarda bölgesel bir ayaklanma bütünde anlamlı bir mücadele gücü harekete geçirilemediği ölçüde kolayca ezilme riski taşıyordu. '92 Newroz'una bu gözle bakılırsa, planlanmış ama girişilmemiş ayaklanmanın bir ihanet olmadığı da kolayca anlaşılır.

Ama anlaşılacaklar kuşkusuz bunlardan ibaret değil. Gerçekleşmeyen ayaklanma aynı zamanda Kürt sorununun bütünü/Türkiye devriminin bir parçası olduğunun da nesnel bir ilanı ve ispatı oldu. PKK Türkiye metropollerinde işçi sınıfı ile birleşmek yerine G.Kürdistan köylüsü ile birleşmeyi önemsemesine ve '95'de Güney'de devrimci bir *Atılım*la bunun altyapısını döşemesine rağmen, görüldü ki, parçanın diğer parçalarla birliği dahi sorunun çözümü kuvvetlerini ortaya çıkaramıyor. Kürt ulusal sorunu kendi iç dinamikleri üzerinden çözüm kuvvetlerine ulaşmıyor. Bu bizim bütünün belirleyiciliğine dönmemize yol açıyor. Nasıl ki bir siyasal coğrafyada yoksul köylülük ve küçük-burjuvazi gibi ara katmanların kurtuluşu ancak işçi sınıfı önderliğinde mümkünse, aynı nesnel ilişki ulusal sorun için de geçerlidir.

'70'ler boyunca bütündeki (Türkiye) devrimci güçler bir yükseliş içerisindeydi ve parçadaki (Kürdistan) dinamikler de bu yükselişi yaşıyorlardı.

Komünist işçi partisi kitlelerin barış talebini savunur ve sahiplenir.

Sadece evrensel barışın sosyalist bir dünya altında kazanılacağı propogandası ile yetinmez.

Güncel barışın ancak güncel sosyalist bir devrim üzerinden olanaklı olduğunu bilir.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani ayrı devlet kurma hakkının tanınması ve kazanılması için mücadele eder.

Ancak bu mücadelenin ortak düşman olan kapitalist düzenin yıkılması ile başarılabileceğini, gerçek ve kalıcı bir çözüme ancak bu temelde ulaşılabilceğini söyler.

Komünist işçi partisi PKK'nin ve tüm devrimci akımların bu politik hedeflerle kesişen tutumlarını destekler ve bunun gerisindeki tutumları mahkum eder.

Barışı kazanmak için başka bir secenek yoktur.

inist çizgi/2

zginin temelleri

B. ÖZEN

Son dönemde “Türkiyelileşme” ulusal hareketin sloganlarından biri haline geldi. Bu slogan üç boyutta incelenebilir. Birincisi, ulusal devrimci hareketin politik etkisi altındaki kitlelerin hareketliliği üzerinden. İkincisi, bu kitlelerin hem temsilciliğini, hem de kontrol altında tutulmasını üstlenen HADEP üzerinden. Üçüncüsü, Türkiye’de ulusal hareketin etkisi altındaki devrimci hareket üzerinden. Dikkat edilirse, bunlar hiç de son bir-iki yılın olguları değildir. PKK bu anlamda aslında uzun süredir Türkiyelidir. Ama bu sloganın öne çıkması hiç de gerillanın “Türkiyelileşme”sinin bir ürünü değildir. PKK bütünün önemini evrimci tarzda da olsa anlamakta ve kendi varoluşuna uygun bir tarzda buna göre konumlanmaya çalışmaktadır. Bunun devrimci temelde bir konumlanış olmadığı ise açıktır. Gerillanın “Türkiyelileşmesi” devrimci bir görüntü verse de, arkası boştur. PKK uzun yıllardır Türkiye’de çalışmaya yönelmekte, ama örgütsel bir etkinlik gösterememektedir. Bunu dar bir örgütsel başarısızlık sanmak apolitizm olacaktır.

Bütün parçayı sürüklüyordu. Bunu karşın Kürt ulusal devrimci dinamiklerinin tüm derinliğiyle siyasal sahneye çıkmadığı doğrudur. Ama bunun biri nesnel biri öznel iki nedeni vardır. Nesnel olarak toplumsal hareketliliğin bir bütün olarak derinleşmesinin nedeni, işçi sınıfının devrimci enerjisinin tüm derinliğiyle açığa çıkmamış olmasıydı. Bunun sınıfın reformist önderliklerin kontrolünde olmasından ve devrimci bir sınıfı partisinin yokluğundan ayrı düşünemeyiz. İkinci ve öznel olan etmen ise, bütündeki devrimci hareketin Kürt dinamiğini açığa çıkaracak bir çizgiden yoksunluğudur. Bu birikmiş ulusal devrimci potansiyelin açığa çıkmasına da engel oldu. Buna tepki olarak doğan ve Kürt ulusu temelinde ayrı örgütlenen yapılar ise, hareketliliğin bütün tarafından belirlendiği koşullarda etkisiz kaldılar ve bütündeki devrimci hareketin bir uzantısı oldular. (Tekoşin-Kurtuluş, Kawa-Halkın Kurtuluşu gibi) Bütünün belirleyiciliği şartlarında iç dinamikler, iç siyasal-sınıfsal konumlanış zaten farklı bir tabloya izin vermiyordu. Ulusalçı akımların parçada etkinlik kazanabilmesi için ancak bütünün hareketliliğinin kırılması gerekti.

‘80 sonrası uzun süren durgunluğa ve aynı yıllarda Kürt halkının devrimci temelde açığa çıkan enerjisine rağmen, bütün ile parça ilişkisi değişmemiştir. Zira bu ilişkiyi belirleyen kitle hareketliliği değil bütünleşmenin düzeyi, bütün içerisinde devrimci dinamiklerin sonuç alıcı ağırlığının nerede biriktiğidir. 14 yıldır süren savaş, ‘70’lerin tersinden de olsa bütün parça ilişkisinin bir kez daha ilanı olmuştur. Kürt sorununun devrimci çözücü güçlerinin de, temelde yıkması gereken toplumsal siyasal sistemin de yığıldığı alan Türkiye metropolleridir. Tayin edici savaş burada verilecektir. Ve bir savaşta yapılacak en büyük hata, savaş başlamadan önce doğru yere yığınak yapmaktır. Zira savaş başladıktan sonra bunu değiştiremezsiniz.

Kaçıncı Türkiyelileşme, kiminle Türkiyelileşme?

Son dönemde “Türkiyelileşme” ulusal hareketin sloganlarından biri haline geldi. Bu slogan üç boyutta incelenebilir. Birincisi, ulusal devrimci hareketin politik etkisi altındaki kitlelerin hareketliliği

üzerinden. İkincisi, bu kitlelerin hem temsilciliğini, hem de kontrol altında tutulmasını üstlenen HADEP üzerinden. Üçüncüsü, Türkiye’de ulusal hareketin etkisi altındaki devrimci hareket üzerinden. Dikkat edilirse, bunlar hiç de son bir-iki yılın olguları değildir. PKK bu anlamda aslında uzun süredir Türkiyelidir. Ama bu sloganın öne çıkması hiç de gerillanın “Türkiyelileşme”sinin bir ürünü değildir. PKK bütünün önemini evrimci tarzda da olsa anlamakta ve kendi varoluşuna uygun bir tarzda buna göre konumlanmaya çalışmaktadır. Bunun devrimci temelde bir konumlanış olmadığı ise açıktır. Gerillanın “Türkiyelileşmesi” devrimci bir görüntü verse de, arkası boştur. PKK uzun yıllardır Türkiye’de çalışmaya yönelmekte, ama örgütsel bir etkinlik gösterememektedir. Bunu dar bir örgütsel başarısızlık sanmak apolitizm olacaktır.

“Türkiyelileşme” olgusuna daha yakından bakalım. Birincisi metropollerdeki Kürt kitle hareketliliği ve bunun taşıyıcısı emekçi kesimlerdir. Bu kesimler zorunlu ya da doğal süreç içerisinde Kürdistan’dan kopup metropollere göç etmişlerdir. Bu yüzden savaş yorgunluğu denilen olgunun doğrudan taşıyıcısıdır. Bu nedenle ‘92-‘97 sürecini bu kesimler üzerinden de anlamaya çalışmalıyız. Bu dönem boyunca gerçekleşen çok değişik eylemlerde temel bir olgu göze çarptı. HADEP’in eylemlere vermeye çalıştığı renk ve kitlelerin bunu aşan girişimleri. HADEP eylemlere giderek artan düzeyde parlamentarizm katmaya çalıştı. “Başbakan Bozlak” türü sloganlar bunun en uç örnekleri oldu. Buna karşın kitleler “Vur gerilla vur Kürdistan’ı kur!” ve “Biji PKK!” gibi sloganlarla buna karşı bir eğilim geliştirdiler. Eylemleri barışçıl ve geri bir çizgide tutma çabalarına karşın kitleler diri, dinamik ve savaşçı eğilimler sergilediler. Bu hemen tüm eylemlere yansıyan bir karşıtlıktı. Bu bize bir kez daha “yorulan kim, yoran ne?” sorusunu sordurmaktadır. Yorulan kitlelerden çok öncüler, yoran ise savaştan çok kitleleri savaştırmaya yönelik bir mücadelenin örgütlenmemesidir. Bunun Kürdistan’daki sürece paralel, ama daha olumsuz bir süreç olduğu açıktır. Batı’da barışçıl nitelikli gösteriler olanağı sürekli olarak daha ileri mücadele biçimlerinin önünü kapama ve devrimci mücadele stratejine çekme yönünde kullanıldı. Etkisi bir hareketliliğe rağmen

kuşkusuz daha yorucu oldu. ‘97 Newroz’u vesilesiyle görüldüğü gibi, Kürt kitleleri serhıldan gibi daha ileri mücadele biçimlerine metropollerde değil kitle katliamı riski olan Kürdistan illerinde daha eğilimliler. Metropollerdeki karşıtlık kuşkusuz PKK-HADEP karşıtlığının bir göstergesi değildir. Kitleler daha diri ve radikal eğilimlerini “Biji PKK” türü sloganlarla ifade etseler de, PKK ile HADEP siyasal öncülük ve irade anlamında hiçbir biçimde karşı karşıya kalmadılar. PKK’nin son dönemde sağ-uzlaşmacılığa açtığı savaş HADEP’e, HADEP’de temsil edilen Kürt orta burjuvazisine değil, onun da sağına yöneliktir ve PKK’nin kendi bünyesinde de yaşanmaktadır. PKK metropollerde daha ileri bir mücadeleye hemen hiç yönelmedi. Bu noktada bir farklılığının son dönemlerde hissedilmesine rağmen kitle eyleminin HADEP’i aşma eğilimi çok daha uzun süreli bir özelliktir ve PKK tarafından görmezden gelinmiştir. ‘92-‘97 arası Kürt kitle hareketliliğinin esasta Batı’da yaşandığı ve buradaki tablonun daha olumsuz bir yan içerdiği düşünülürse, şu sorunun sorulması gerekir: 1980’den beri Türkiye’de emekçilerin parlamenter düzeye ilgilerinin gerilediği bir evrede parlamentarist eğilimlerle Türkiyelileşilebilir mi?

PKK’nin Batı’da temsili tamamen HADEP’e, demek oluyor ki Kürt orta sınıflarının örgütsel kontrolüne bıraktığı noktada, daha solu ile görüntüde ittifaklara girilen ilginç bir tablosu var. HEP ‘91 seçimlerine SHP listelerinden girdi. ‘95’de sosyal-reformistlerle “Emek-Barış-Özgürlük Bloku”nu kurdu. ‘99 seçimlerine ise HADEP çatısı altında Devrimci Birleşik Güçler Platformu (DBGP) ile katılması ciddi bir ihtimaldir. Bu tabloya sınıf ve kitle hareketliliği, siyasal gelişme ve süreçler içerisinde bakıldığında görülecektir ki, ne ulusal akım burjuva siyasal çözümünden sola kaymıştır, ne de devrimci değişimler sözkonusudur. ‘91’de serhıldanların ortasında ve henüz reformist çizgi derinleşmemişken, HEP seçime SHP listelerinden girdi. Bu HEP adınının daha başından ne kadar güçlü bir parlamentarizm içerdiğini gösteriyordu. Zira ‘91 serhıldanları burjuva parlamentonun boykotunun tek devrimci taktik olduğu bir ortam yaratmıştı. Bu koşullarda özel savaşın doğrudan sorumlusu SHP’nin listelerinden seçime girmek büyük bir hataydı. Bu kaba hata hem o günün kitle hareketliliği içinde yeterince önemsenmedi, hem de sonraki kaba yanlışları hafifletip meşrulaştıran bir rol oynadı. Bu süreç HEP’in SHP’den uzaklaşması ile değil, sömürgeci sistemin şovenizmi yükseltmesi ve SHP’ye basıncıyla bozuldu. ‘95’de HADEP, çizgisinde bir değişiklik olmaksızın, “Emek-Barış-Özgürlük Bloku” içinde seçime katıldı. Burjuva siyasal çözüm çizgisi ittifak güçlerini sosyal-reformizmde buldu. Blok’un özü HADEP-ÖDP ittifakı idi. Seçim başarısızlığı üzerine HADEP içinden sosyalistlerle ittifakın oy kaybettiğine yönelik zayıf sesler yükseldi. Ancak HADEP içinde Blok’u soldan eleştiren bir eğilim doğmadı. Sağdan eleştirinin zayıf kalmasının ise nesnel bir mantığı vardı. Artık daha

sağda bir ittifak olanağı yoktu ve Blok'un sağdan eleştirisinin alternatifini seçime HADEP'in yalnız katılmasıydı. Buna karşın Blok, aslında HADEP'in oylarını yükseltmişti. Blok'un boşa çıkması ise ÖDP'nin giderek daha sağa, şovenizme kayması ve HADEP ittifakından uzaklaşmasıyla oldu. '99 seçimleri için HADEP'in siyasal çizgisi gene aynıdır. Değişen ittifakların, reformcular yerine devrimcileri tercihinin hiçbir çizgi değişikliği içermemesinin açıklaması ne olabilir? Değişen HADEP değil, DBGP adı altında toplanan devrimci ara akımlardır. Bunlar bir-iki istisnasıyla, '95 seçimlerinde de reformist Blok'u desteklemişlerdi. Bu akımlar reformist çizgiyi ve HADEP'i destekliyorlar. Ama HADEP'in özgün yapısı ve sosyal-reformistlerin Blok'tan ayrılmış olmaları nedeniyle bu desteği sol sunabilme olanağına kavuşuyorlar.

Bir de Sürgünde Kürt Parlementosu'na (SKP) bakalım. Bu kurum aslında '92 ayaklanma hedefinin bir bileşeni olarak "Botan-Behdınan hükümeti"nin boşa çıkması üzerine gündeme geldi. Böylece Kürdistan'da savaş içinde emekçi temsiline dayalı ulusal yönetim organları hedefinden geri çekildi. Avrupa'da ama yine de kitlelere dayanan bir seçim sonucu birinci SKP oluştu. Bu emekçi bir ulusal yönetim kurumlaşmasından burjuva bir ulusal yönetim kurumlaşmasına dönmek anlamına geliyordu. Bu süreç de geriye doğru işledi ve kitlelerin seçimiyle gündeme gelmiş SKP belirsiz biçimde dağıldı. İkinci SKP bu sefer atama yoluyla ve genel bir nitelik anlamında burjuva ulusal yönetim kurumlaşmasına geçmekle kalmadı, burjuva bir ağırlık kazanmaya başladı. Ancak SKP hiçbir zaman HADEP meclis grubu kadar bile bir siyasal etkinliğe ulaşamadı. En üst ulusal temsil organının bu etkisizliği bir kez daha bütün-parça ilişkisinde belirleyici olanın rolünü anlatıyor. SKP Kürdistan coğrafyası, HADEP ise Türkiye coğrafyası üzerinden Kürt kitlelerinin temsilciliğini yapıyor. Bu nesnel eğilimin yanısıra güçlü parlamentarizm onun siyasal etkisini ayrıca zayıflattı. Nesnel eğilim ve zaaf birleşti. SKP diplomatik bir temsilcilik rolünü üstlendi.

Sonuç olarak PKK seçimler yoluyla çoktan ve defalarca Türkiyelileşmiştir. SHP ile, ÖDP ile ve DBGP ile, ama burjuva "siyasal çözüm" çizgisinde...

Görüldüğü gibi "Türkiyelileşme" HADEP üzerinden gerçekleşmektedir. Bütünde seçimlere katılmış, buna rağmen parça temel alınmıştır. Bunun uyumsuz ve etkisiz kalması son derece doğaldır. Kitlelerin ulusal kimliklerine seslenilmiş, ama emekçi kimlik atlanmıştır. Biçimde Türkiyelileşilmiş, ama içerikte bütünün özellikleri gözetilmemiştir. Sosyal-sınıfsal talepleri içermeyen böyle bir çabanın parçada sorunu ortaya koyan sınırlılığının bütünde hiçbir şansı yoktur.

Ulusal hareket Türkiyelileşmiş, ama bunu orta burjuvazi üzerinden yapmıştır. Sorun Türkiyelileşip Türkiyelileşmemekten önce kiminle Türkiyelileşildiği sorunudur.

Burada HADEP-PKK ilişkisinin karmaşıklığı alanına geliyoruz. HADEP özgün bir yapı ve bu özgünlüğü PKK ile ilişkilerinden alıyor. Devrimci çevreler PKK'nin HADEP üzerindeki etkisini devrimci bir ilişki olarak değerlendiriyorlar. Komünistler ise PKK'nin HADEP üzerindeki etkisinin

Politik planda bugün HADEP ile PKK arasında burjuva "siyasal çözüm" konusunda bir ortaklık vardır. Bu çizgi nesnel olarak ezilen ulusun orta burjuvazisinin politik platformudur. PKK politik olarak ulusal reformcu bir çizgiye yönelmiş bulunmaktadır. Ulusal hareket burjuva "siyasal çözüm" çizgisine yönelmeden önce ulusal devrimci bir politik platformda idi ve ulusal ağırlığına rağmen ulusal-sosyal bir programa sahipti. Savaşın ağırlığını taşıyan yoksul köylülüğün temel sosyal-sınıfsal talebi topraktır. Ama ulusal mücadele "siyasal çözüm" çizgisine gerileyip diplomasi ve parlamentarizm baskın hala geldiği ölçüde, orta burjuvazi politik etkinliğini arttırdı. Böylece mücadelenin ikincil yanını taşıyan ve gerillayı oluşturan yoksul köylülüğün zaten baskın olmayan sınıfsal özlem ve talepleri geriye itildi. Gerilla mücadelesi ağırlığını yitirmekle kalmadı, politik planda da diplomatik-parlamentarist biçimlere ve burjuva "siyasal çözüm"e bağlı olarak tanımlandı. Böylece gerilla askeri-örgütsel gücüyle kıyaslanamaz ölçüde önemsizleşti. Artık askeri başarılar ve ateşkesler de burjuva "siyasal çözüm" üzerinden anlam kazanmaya başladı.

bir özgünlük olduğu, fakat bunun HADEP'in baskın kimliğini belirlemediği değerlendirmesini yapıyorlar.

Kuşkusuz burada soruna PKK-HADEP ilişkisine iki ayrı örgütün hiyerarşik ilişkisi çerçevesinde bakmıyoruz. İlişki ve gerilim Kürt orta burjuvazisi ile yoksul köylülük ve küçük-burjuvazi ağırlıklı emekçi kesimler arasındadır, yani sınıfsal bir temele dayanmaktadır. Bu temelde iki ilişki düzlemi var: Birincisi politik düzlemdir ve belirleyicidir. İkincisi örgütsel düzlemdir.

Politik planda bugün HADEP ile PKK arasında burjuva "siyasal çözüm" konusunda bir ortaklık vardır. Bu çizgi nesnel olarak ezilen ulusun orta burjuvazisinin politik platformudur. PKK politik olarak ulusal reformcu bir çizgiye yönelmiş bulunmaktadır. Ulusal hareket burjuva "siyasal çözüm" çizgisine yönelmeden önce ulusal devrimci bir politik platformda idi ve ulusal ağırlığına rağmen ulusal-sosyal bir programa sahipti. Savaşın ağırlığını taşıyan yoksul köylülüğün temel sosyal-sınıfsal talebi topraktır. Ama ulusal mücadele "siyasal çözüm" çizgisine gerileyip diplomasi ve parlamentarizm baskın hala geldiği ölçüde, orta burjuvazi politik etkinliğini arttırdı. Böylece mücadelenin ikincil yanını taşıyan ve gerillayı oluşturan yoksul köylülüğün zaten baskın olmayan sınıfsal özlem ve talepleri geriye itildi. Gerilla mücadelesi ağırlığını yitirmekle kalmadı, politik planda da diplomatik-parlamentarist biçimlere ve burjuva "siyasal çözüm"e bağlı olarak tanımlandı. Böylece gerilla askeri-örgütsel gücüyle kıyaslanamaz ölçüde önemsizleşti. Artık askeri başarılar ve ateşkesler de burjuva "siyasal çözüm" üzerinden anlam kazanmaya başladı.

Ulusal hareketin Kürt yoksul köylülüğünün sınıfsal taleplerinden uzaklaştığı evre Kürdistan dışındaki kitle gücüne dayanmaya ve bu temel üzerinde politika yapmaya başladığı dönemdir. Sınıfsal taleplerden uzaklaştığı ölçüde bütünlü, yani Türkiye işçi-emekçi hareketi ile, onun sosyal-sınıfsal talep ve özlemleri ile, ancak bunun üzerine gerçek temelini bulacak Türkiye devrimci hareketi ile ilişkinin asgari olanakları da ortadan kalktı. Bu olgu diplomasi ve parlamentarizmin kolay etki sağlamasına, Kürt illerinde durgunluğa, metropollerde daha ileri eğilimler göstermesine rağmen Kürt emekçi kitlelerinin HADEP'in sınırlarında kalmasına yol açtı.

Politik düzlemde PKK, Kürt orta burjuvazisinin politik platformunu temel almakla birlikte bu politikanın uygulanmasının süreç ve sınırlarını belirliyor. Bu ise fazlasıyla dar ve öznel bir çabadır. Sağa giden bir otobüsün içinde sola doğru koşmaya benziyor. PKK bugün sürecin hızını ve adımlarını kontrol edebilmektedir. Ama burjuva "siyasal çözüm" çizgisinde temsilçiliğinden dolayı ulusal hareketin

kaybedecektir. Türk burjuvazisinin Şemdin Sakık üzerinden ilan ettiği gayri resmi barış şartları dikkate değerdir. Sosyalizmin ve bağımsız-birleşik Kürdistan'ın reddi. Bu iki temel noktada geriye yaşanan evrimin tüm sonuçlarına varması halinde, PKK, '93 Protokol'ünde belirttiği legalleşmenin temel şartlarına ulaşacak, gerilla ve "suç"larının ne olacağı teknik bir ayrıntıya inecektir. Daha bugünden gündeme gelen "emniyet gücü" ve "başkanlıktan bile fedakarlıkta bulunacak" Apo biçimindeki "taktik" söylemler bu teknik protokolün somut maddeleri olacaktır. Dahası böylesi bir süreçte HADEP karşısında PKK tümünden gereksizleşecektir. İzlenen

çizginin ve o günün koşullarında "zaferin" en büyük taşıyıcısı olan diplomat-parlamentar orta burjuvazi örgütsel planda da inisiyatifini ele geçirecektir.

Sakık tarafından açıkça dile getirilen, ancak PKK-HADEP bünyesinde de varolan sağ-uzlaşmacı eğilim, bu nesnel sürecin erken bir doğumu ve sonucunun önden harbercisidir. Toplumsal değişim süreçlerinde sınıfsal nedenleri gözden kaçırılanlar, dün Kruşçev haini edebiyatını bugün de Sakık haini diye tekrarlayacaklardır. PKK'nin sosyalizmin tarihsel deneyimlerinden çıkardığı ders "insan ögesinin önemsenmeyişi"dir. Buna çözüm olarak ise "insanlık sosyalizmi" ütopyasını getirmektedir. Buradan anlaşılıyor ki, ne "hainlik" edebiyatı, ne "insan ögesi"nin önemsenmesi, ne de "insanlık sosyalizmi" Sakıkları ve sağ-uzlaşmacılığı engelleyebiliyor. Zira bu olgunun maddi-sınıfsal temelini gözden kaçırarak apolitik eksen ve idealist temel iki dönemde de ortaktır.

Türkiye burjuvazisi güncel barışı önemsemiyor. Kendi barış-teslimiyet hattını koyarken, silahtan önce ideolojik-politik temellere yöneliyor. Kaba bir teslimiyet platformunu dayatabilmek için burjuvazi ulusal hareket içindeki nesnel çatlağa oynamakta, bu doğal bir tarzda karşı-devrimci sonuçlar yaratmaktadır. M. Can Yüce'nin mantığı sömürgeciliğin girdiği sürece değil ama PKK'nin girdiği sürece uygundur. Zira PKK buna kolayca "gelemez". "Gelmez"se "sıkışır", "teşhir ve tecrit olur". "Kendi içinde ve kendi müttefikleriyle olan çelişkileri derinleşiyor."

Görüldüğü gibi, burjuvazinin bugüne yönelik olmayan, bu anlamıyla "güncel" de olmayan, ama gerçekleşebilir bir barış seçeneği soyut değil somuttur. O ateşkes ihtiyacı duymamakta ve sürecin kendisinden yana işlediğini bilmektedir. PKK ateşkeslerinin bir zayıflık göstergesi olarak anlaşılması ve cevapsız kalması doğaldır. Bu askeri olmaktan çok politik bir temele dayanmaktadır. PKK burjuvazinin barış seçeneğinin ulusal hareket içinde güçlendiği görmekte, bu nedenle alelacele günlük politik tahlillerle ateşkeslere girişmektedir. PKK burjuvazinin ateşkes muhatap olmaya yakınlaştığını düşünüyor. Oysa burjuvazi kendi barış seçeneğine yakınlaşıyor ve buna ilişkin açılımlar yapıyor. Sakık duruşması bunun somut bir göstergesidir. Bu ise PKK'nin değerlendirmelerin ne kadar yanlış olduğunu gösteriyor ve bu yüzden de süreç üzerindeki hakimiyetini yitiriyor.

Metropollerde HADEP dışında bir örgütsel mekanizma yaratılamamıştır. Bu nedenle PKK'nin HADEP üzerindeki örgütsel denetimi HADEP örgütlülüğü üzerinden gerçekleşmektedir. Kuşkusuz HADEP'in PKK'nin onayını almadan Kürt kitleleri

arasında kitlesel bir meşruiyet sağlamasının olanağı bugün yoktur. Ama devrimci çizgiye dönülmediği sürece orta burjuvazi HADEP dışına çıkmak ihtiyacı duymayacaktır. PKK işte bu sınırlarda sürecin hızı ve yöntemi konusunda hakimiyet sahibidir. Giderek daha açık inisiyatifli çıkışlar için fırsat kollamakla birlikte orta burjuvazi de süreç konusunda temkinlidir. Kürt orta burjuvazisi ezilen bir ulusun orta burjuvazisi olarak ulusal reformcu politikada inatçı, ısrarlı ve samimidir. Tarihsel planda kendi sınıfının bir iki kuşak öncesi ulusal isyanlara önderlik etmiştir ve bugüne dek de rejimin baskısını yaşamaktadır.

Dolayısıyla '84 sonrasının kazanımlarını hızla satmak değil, görüşmelerle belli ulusal haklar almak istemektedir. Bu nedenle gerillanın tasfiyesine daha soğuk ve temkinli yaklaşmaktadır. Zira o pazarlık gücüdür.

Bu nedenle Kürt orta burjuvazisi Sakık üzerinden gündeme getirilen son teslimiyet platformunu pek dikkate almadı. Zira bugünün güncelliğinde bu PKK'nin iradesine kaba bir saldırdır. Kürt orta burjuvazisi verili eğilimler çerçevesinde burjuvazinin saldırısının iki ön koşulunun tartışılmasının meşruluk ortamının olmadığını görebilecek kadar deneyimlidir. Kritik evre Türk burjuvazisinin barışının somutlanıp güncellenmesi ile yaşanacaktır. O zaman ulusal ve sınıfsal özellikleri arasında net bir tercih ortaya koyacak, açık bir teslimiyet çizgisi izleyecektir.

PKK'nin HADEP üzerindeki kontrolüne rağmen ulusal hareketin etkisindeki kitleler metropollerde tümüyle HADEP kontrolüne bırakılmıştır. PKK ciddiye alınabilir bir örgütlülük yaratamadığı gibi HADEP'in kitle eylemlerindeki kontrolünü de zorlayamamaktadır. Bu bir politik ihtiyaç olarak görülmemekle birlikte, PKK bunun örgütsel mekanizmalarına da sahip değildir. Yarın HADEP bağımsız inisiyatif koymanın politik şartlarına ulaştığında, bunun ne denli acil ve yaşamsal bir ihtiyaç olduğu görülecektir. Ama artık geç kalınmış olunacaktır.

"Türkiyelileşme"nin üçüncü düzlemi DBGP türü girişimlerdir. Bu tür girişimler yeni değildir ve kurulmadan dağılan birliktelikler olmuştur. PKK'nin "Türkiyelileşme" çabalarının bir diğeri ise DHP'dir. Türkiye devrimci hareketini de toparlamayı amaçlayan, bir-iki inançlı PKK'li ile Türkiye halklarını ayağa kaldırmının tüm avantajlarına sahip olan DHP (!) örgütsel olarak tasfiye oldu. Buna karşın DHP türevleri çoğaldı. TKP-B kendini tasfiye etti ve göstermelik bir DHP'ye dönüştü. Bunu TKP-K ve MLKP'nin süreçleri izliyor. Bu girişimlerin tümü de reformize edici bir karakter taşımaktadır. Bu yola giren devrimci çevreler örgütsel tasfiyeyi durduramadılar. Bu, bütüne yönelik bir iddia da parçayı temel almanın doğal bir sonucudur. BDGP bu anlamıyla yeni değildir. PKK'nin peşine takılanların bir de ortak isim almasında yeni olan ne olabilir?

"Türkiyelileşme" sloganının en çok kullanıldığı biçim "gerillanın Türkiyelileşmesi"dir. Buna değinme gereği bile duymuyoruz. Ama savaştan ve savaş yorgunluğundan bahsedildiği koşullarda gerillanın Kürdistan pratiği üzerinde durmak gerekiyor. Gerilla bugün ancak evrimci bir tarzda feodal-aşiretçi yapıyı parçalıyor. Zira bu yapıya karşı devrimci bir savaşım yürütmüyor. Yoksul köylülük sınıfsal taleplerini politikanın temel bir bileşeni yapmadığı sürece bu tablo değişmeyecektir. Aşiretler içerisinde koruculuk yapan Kürt yoksul köylülüğü böyle bir çizgi ile kazanılamaz. Sadece ulusal ihanet propagandası ile koruculuk sistemi yıkılamaz. Gerilla kazandığı ya da tarafsızlaştırdığı aşiretleri toplumsal olarak tasfiye etmeyi hedefliyor mu? Bugün buradaki yoksul köylülüğe tarafsız ya da ulusalcı aşiret-feodal yapılara

Ulusal hareketin Kürt yoksul köylülüğünün sınıfsal taleplerinden uzaklaştığı evre Kürdistan dışındaki kitle gücüne dayanmaya ve bu temel üzerinde politika yapmaya başladığı dönemdir. Sınıfsal taleplerden uzaklaştığı ölçüde bütünle, yani Türkiye işçi-emekçi hareketi ile, onun sosyal-sınıfsal talep ve özelemleri ile, ancak bunun üzerine gerçek temelini bulacak Türkiye devrimci hareketi ile ilişkinin asgari olanakları da ortadan kalktı.

Bu olgu diplomasi ve parlamentarizmin kolay etki sağlamasına, Kürt illerinde durgunluğa, metropollerde daha ileri eğilimler göstermesine rağmen Kürt emekçi kitlelerinin HADEP'in sınırlarında kalmasına yol açtı. Politik düzlemde PKK, Kürt orta burjuvazisinin politik platformunu temel almakla birlikte bu politikanın uygulanmasının süreç ve sınırlarını belirliyor.

Bu ise fazlasıyla dar ve öznel bir çabadır.

Sağa giden bir otobüsün içinde sola doğru koşmaya benziyor. PKK bugün sürecin hızını ve adımlarını kontrol edebilmektedir.

Ama burjuva "siyasal çözüm" çizgisinde derinleşildiği ölçüde inisiyatif kaybedecektir.

karşı ne yapmaları gerektiği söyleniyor. Bize, ama bu savaşın gerekleridir, denilecektir. Tersine, PKK toprak talebinden uzaklaşarak yoksul köylülüğün devrimci enerjisinden ve gerillayı daha ileri seviyede beslemesinden mahrum kalıyor. Bu çizgi gerillada savaş yorgunluğu yaratıyor. Bu ise nesnel bir kitle eğilimi değil, tümüyle izlenen politik çizgiyle ulusal akımın güçlendirdiği bir zaafıdır. Komünistler '95 sonbaharında Güney Kürdistan'da devrimci *Atılımı* selamladılar. 6-7 ay öncesinde 3. Genel Konferans'ta, PKK'yi burjuva "siyasal çözümü" sistemleştirmekle eleştirip, silahlı mücadelenin bu geri çizgiye bağlandığını söylediğimiz için, bu askeri gelişmeye biçtiğimiz devrimci rol ilk bakışta anlaşılmadı. PKK'nin Güney'de savaşımı PDK ve YNK'yi karşısına almaktaydı ve bu yapılar aşiretçilik üzerinde yükselen siyasi yapıları. PKK Güney'de güç olma çabası içinde bu aşiret yapısına nesnel olarak saldırma, dağıtma sorunuyla karşı karşıya gelecek, bunun kendisi PKK'nin ulusal mücadelesinin toprak başta olmak üzere sosyal-sınıfsal taleplerle güçlü bir bağ kurması sonucuna yönelebilecekti. Nesnel gelişim ihtimaline karşı süreç böyle yaşanmadı. PKK sürekli bir biçimde bu güçlerle çatışsa da, bu yapılara politik karşı duruşunun temelini ulusal birlik üzerinden kurdu. Bu güçler ulusal birliğe "zaten gelmez", "gelirlerse kaybeder"lerdi. Bu doğrusal mantığın bir kez daha gerçekçi olmadığı görüldü. PKK böylece kah çatışılan kah ulusal birlik yapılan Güney'in kısır döngüsüne girdi. Halen de bu çember de dönüp duruyor.

Genelde sol hareket '92-97 arasını ulusal hareket açısından bir durgunluk dönemi saydı. Ama bu dönemin '97 Martı ile birlikte geride kaldığı, kitle hareketliliği kadar PKK'nin de yönünü değiştirdiği kolayca söylenmeye başlandı. Bu sürecin, Sakık'la medyatikleşen, ama gerçekte gerisinde bir sınıfsal-politik mantık olan sağ-uzlaşmacı çizgi ve ona karşı mücadele ile örtüştüğünü belirtelim. Kısa '97 bilançosunun tablosu şudur. 8 Mart'ta HADEP Taksim'i, yasadışı gösteriyi ve devrimci hareketle birlikte davranmayı seçti. Devletin saldırısına rağmen kitle direnci ayrıca dikkate değerdi. Bütün Mart boyunca bu kitle eğilimi belirginleşti. Newroz'da Kürt illerinde küçük çaplı sınıfsal taleplerle başlayan bir

dönemin en derin sonucu oldu. Haziranda PKK devrimci hareketle BDGP'yi kurdu. Ağustosta ise yoğun gerilla mücadelesine tanık olundu.

Sağ-uzlaşmacı eğilime karşı mücadele, devrimciliği mücadele biçim ve araçlarında gören PKK'ye görüntüde sağ çizgiden uzaklaştıran bir süreç yaşattı. Bir parça sol bir önderlik girişimi karşısında Kürt emekçileri metropollerde ve Kürdistan'da hiç de savaş yorgunluğu yaşamadıklarını gösterdiler. Sağ-uzlaşmacı eğilime ek olarak bu süreçte devletin şovenizmi tırmandırması, bu çerçevede sosyal-reformizmi şovenizme yakınlaştırması sözkonusudur. PKK işte böyle bir ortamda ateşkes ilan etti. Bu tablonun hiçbir parçası yeni değildir ve '92 sonrası sürecin devamıdır. Sakık'ın süreci mücadele araçları üzerinden tanımlanan devrimciliğin altının boşluğunu bir kez daha gösterdi. Dolayısıyla, politik planda destek vermekle birlikte sağ çizgiden uzaklaşmayı ifade eden pratiklerin sınırlılığının ve temelsizliğinin farkındayız. Bir kez daha devrimci politik sorumluluk gösteriyor ve ancak sağcılık derinleştirilirken eleştiri hakkımızı kullanıyoruz. Önümüzdeki süreçte de sol örneklerle yüzyüze kalabiliriz. Zira PKK'nin izlediği burjuva "siyasal çözüm" çizgisi hep daha hızlı barışmak isteyen sağ eğilimler doğuracak, PKK ise sürecin kontrolü için ve sağ-teslimiyetçi eğilimin yayıflatıcı etkilerine karşı solculuğu hatırlayacaktır. Bu tür bir solculuğun nefesi ise çabuk tıkanacaktır.

Sonuç

Sakık'ın hayatı "büyük bir ülke"nin isteği üzerine bağışlanmış! Fransız emperyalizmi büyüktür, ama bunun devrimci literatürde olumlu kullanımı hiç de onur verici değildir. PKK içteki parlamentarizmini dışta diplomasicilikle bütünlerken bilmelidir ki, diplomasi ile kazanılan diplomasi ile kaybedilir. Burjuva diplomasisine başvurarak emperyalistlere "büyük ülke" dediğiniz sürece Kürt UNİTA'larının önünü kesemezsiniz. Zira bir UNİTA için onu besleyen ırkçı-kapitalist bir G. Afrika'ya ihtiyaç vardır. Emperyalizm ise bir yandan sömürgeciliğin rönesansı ile, bir yandan ise Birleşmiş Milletler adına kukla ulusal devletçikler kuruyor. Kürt halkı bağımsızlık görüntüsü adına ABD bayrakları ile yürüyen Kosova halkı gibi aşağılanmayı kabullenebilecek midir? Denilebilir ki, Kürt emekçi halkı yıllardır savaşıyor ve bu derece alçalmayacaktır. G. Kürdistan son 40 yılını gerilla savaşıyla geçirdi, ama önderlik devrimci çözüme yönelmeyince çürümeyi durdurmak mümkün olmuyor. G.Kürdistan'da bir şey kurulursa, bu bugün ancak CİA Kürdistan'ı olabilir. Bugün kitlesel CİA ajanlığı yüzünden Pasifik'te Guam adası Kürtleri de gördü. Bu tablo asla unutulmamalıdır.

Komünist işçi partisi kitlelerin barış talebini savunur ve sahiplenir. Sadece evrensel barışın sosyalist bir dünya altında kazanılacağı propogandası ile yetinmez. Güncel barışın ancak güncel sosyalist bir devrim üzerinden olanaklı olduğunu bilir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani ayrı devlet kurma hakkının tanınması ve kazanılması için mücadele eder. Ancak bu mücadelenin ortak düşman olan kapitalist düzenin yıkılması ile başarılabileceğini, gerçek ve kalıcı bir çözüme ancak bu temelde ulaşılabileceğini söyler. Komünist işçi partisi PKK'nin ve tüm devrimci akımların bu politik hedeflerle kesişen tutumlarını destekler ve bunun gerisindeki tutumları mahkum eder. Barışı kazanmak için başka bir seçenek yoktur.

Mücadele biçim ve araçlarında görülen devrimcilik!

B. ÖZEN

"Partimiz TKP/ML teorik-stratejik-politik hattının emrettiği doğrultuda her dönem -özellikle günümüzde- faşist TC'ye karşı silahlı savaşıma esas alan devrimci güçlerle eylem birliğine öncelik verir." (Özgür Gelecek, sayı:125, s.18, vurgular bizim)

Vurgulu hale getirdiğimiz kavramlaştırma tam bir apolitizm göstergesidir. Şimdi sormalıyız; bu "devrimci güçler" in başına niteleme olarak konan "silahlı savaşıma esas alan" saptaması ne işe yarıyor, ne tür pratik ayrımlara yolaçıyor? Sanılanın aksine bu TKP/ML'nin eylem birliği muhataplarını daraltmıyor, tersine genişletiyor. Hem de devrimci olanın dışına doğru. Bugün TKP/ML'nin ("Devrimci Sol" ciddiyetsizliğini

hepten bir tarafa koyuyoruz) TDP hakkında bir değerlendirmesi var mıdır? "Silahlı savaşıma esas alan" ve DBGP'de eylem birliği yapılan bu TDP, Guatemala'da URNG sistemle barışınca "gerilla liderleri üniversiteye devam edebilecek" diyebilmişti. Sistemle barışanları eleştirme gereği bile görmeyenler, muhtemeldir ki, kendi "silahlı savaşıma esas alan" mücadelelerinin sonuçta varacağı yer konusunda bir açıklığa sahiptirler.

DBGP'nin TKP/ML'yi yalnızca Avrupa'da bağlaması da onu kurtaramaz. Sorun Avrupa'da panel ve gezi yaparken pek bir problem çıkmaması olarak konamayacağına göre ve DBGP TDP'den önce, PKK ve onun peşinden kolayca MLKP'nin yaklaşımları ile devrimci yönelimde aksadığına göre, TKM/ML'nin ayrımlarına yakından bakabiliriz.

TKP/ML barışmak için savaşan örneklerin gerçeği açığa çıktıkça, politik bilince değilse de politik terimlere geri dönmektedir. Politik bilinçten koparılmış politik terimler ise ancak ölü söz kalıpları olabilir ve yaşamla hiçbir biçimde kesişmezler.

Özgür Gelecek dergisi YDB Bildirisini bastığı sayıda Kolombiya'daki gerilla birliklerinin barışma süreçlerini eleştiren ve sözde açıklamaya çalışan bir değerlendirme yaptı.

Kendi ülkesi, kendi birlik muhatapları sözkonusu olunca muğlak ifadeleri tercih edenler, olay Kolombiya'da, binlerce kilometre uzakta olunca ve doğal olarak birlik muhatabı olmayınca devrimci eleştiri cesareti buluyorlar. Özgür Gelecek ne diyor: "Son gerilla saldırılarının ise daha fazla 'kıvrıntı' almaya yönelik sistem içi çözüme yönelik olduğu açıktır." Peki böyle somut konuşan Özgür Gelecek gerilla hareketlerinin barışmasını nasıl açıklıyor?

Bu örgütlerin "Maoist" olmamasıyla, "Halk Savaşı Stratejisi"nden yoksunluğuyla. Bu anlayıp aşmaya değil, doğrudan ve sert reddedişler içinde boğulmaya dönüktür.

Bu TKP/ML'nin sorununun yapısallığına da iyi bir göstergedir. Komünistler, Ağustos '97 değerlendirmelerinde bu akımın "çözöldüğünü" tespit etmişlerdi. Özgür Gelecek buna Ferhat Ali'nin köşesinden üç bölümlük bir yazıyla cevap verdi.

Komünistler, tüm diğer akımlardan, gerilla hareketlerinin hem devrimci direniş ve dinamiklerini sahiplenmek, hem de tarihsel-sınıfsal sınırları konusunda teorik-politik bir açıklığa sahip olmakla ayrılmaktadırlar. Çözölen ve reformizme evrilen gerilla hareketleri, gerçekte, 1960'ların ulusal kurtuluşçuluğunun kendine özgü bir devamıdırlar. Sömürge ülkelerin ulusal bağımsızlıklarını sağlaması ve bunun 20-30 yıl boyunca bu toplumlarda modern sınıf ilişkilerinin oturmasına bir geçiş dönemi yaratması, gerilla hareketliliğinin küçük-burjuvazi ve yoksul köylülüğe dayalı toplumsal-sınıfsal alt yapısına az-çok imkan vermiştir. Gerilla hareketlerinin tasfiyesi, aslında bu ülkelerde sosyal kurtuluşun gerçek temsilcisi olarak işçi sınıfının büyümesinin sonucudur. Bundan sonra sınıf-dışı devrimcilik bir çözölmeye, bozulma ögesi olmaktan ve geçici bir ayrıntı konumundan kurtulamaz. İster silahla, isterse illegaliteyle fetişleştirilmiş angajmanları olsun, sonuç değişmeyecektir.

Değerlendirmenin temel fikri EKİM'in 1996'da TKP/ML'yi temel bir akım olarak tanımladığı, '97'deki "çözölmeye" tespitinin ise yersiz ve haksız olduğu idi. Zira, iddiaya göre, TKP/ML '96'da dağılık, '97'de ise örgütsel-pratik planda toparlanma yaşamış. Komünistlerin değerlendirmesi, sol harekete ilişkin pratik görüntülerden çok toplumsal göstergeleri temel almıştı. TKP/ML'nin toplumsal temelini PKK'nin tuttuğu, bir ara akım olarak dünkü temellerinde daralma yaşayan hareketin politik-örgütsel planda da çözölmeye sürecine girdiğini söylemişti. TKP/ML '96 şartlarında bir nebze anlaşılabilir olan bu durumunun bir nebze pratik toparlanma sonucu anlamsızlaştığını söylüyor. Bu tepkinin kendisi bile bir çözölmeye göstergesidir ve sadece komünistleri doğrular. Bir politik akım güçlenme ve çözölmeye süreçlerine toplumsal temeli ve politik duruşundan değil de dar pratik sınırlardan bakınca, ne kadar "Halk Savaşı" vb. derse desin "öncü savaşı" mantığına oturur.

TKP/ML dönüp dünya çapında gerilla hareketinin evrimine biraz olsun bakabilse, sürecin geriye, reformizme doğru işlediğini de görür. İster maoist, ister gueveraist terimlerle olsun, TKP/ML'nin de bir parçası olduğu uluslararası devrimci popülist akım aynı toplumsal temele ve aynı tarihsel eğilimlere tabidir. TKP/ML Kolombiya sürecinde olduğu gibi, barışmayan gerilla hareketleriyle "Maoizm", "Halk Savaşı Stratejisi" paralelliği üzerine kolay konuşmaktadır. Eğer barışanların matematiksel oranı gibi apolitik kanıtlara sarılacak olursa, zaten dünya gerilla savaşının temsili de ezici oranlarıyla gueveraist şehirli akımlara kalır. Bunun bir tesadüf olduğu sanılmasın. Hemen tüm bağımlı ve yarı sömürge ülkelerde kentleşmenin geldiği boyutun bir sonucu olarak küçük-burjuvazinin devrimci temsiliyetini şehir merkezli akımların üstlenmesi son derece doğaldır.

Dünya çapında maoistlerin baskın olduğu sadece bir-iki güçlü gerilla hareketi var. Biri Peru örneği, diğeri ise Filipinler. PKP-Aydınlık Yol'un etkinliği zayıflasa da, barışmama tutumunu esasta koruduğunu söylemeliyiz. Ama bu onun "maoist güzergah"ı değil, "devrimci" tutumudur. <https://manteo.org>

Amaru gibi maoist olmayan bir akımın da barışmama tutumunda olduğu görülürse, bu direncin arkasında Peru'nun kendi sınıf mücadelesinden doğan bir olgunun durduğu anlaşılabilir. Buna karşın FKP-Yeni Halk Ordusu deneyimi hayli sorunludur. Ferdinand Marcos'un devrilmesi ve bunun yarattığı karışıklık ortamında FKP-YHO'nun önemli bir kesimi sistemle barıştı. Bunun bir rejim (sistem değil) değişimi dönemine, yani devrimci güçler için hayli avantajlı bir döneme rastlaması da şaşırtıcı değildi. Bu kolay barışmanın arkasında da küçük-burjuva devrimciliğinin kendi sınırlı ufku durmaktadır. FKP-YHO tamamen bir tasfiyeden güç bela dönmüştür ve son politik girişimleriyle o dönemden devrimci bir hesaplaşmayla çıkamadığı anlaşılmaktadır.

Komünistler, tüm diğer akımlardan, gerilla hareketlerinin hem devrimci direniş ve dinamiklerini sahiplenmek, hem de tarihsel-sınıfsal sınırları konusunda teorik-politik bir açıklığa sahip olmakla ayrılmaktadırlar. Çözölen ve reformizme evrilen gerilla hareketleri, gerçekte, 1960'ların ulusal kurtuluşçuluğunun kendine özgü bir devamıdırlar. Sömürge ülkelerin ulusal bağımsızlıklarını sağlaması ve bunun 20-30 yıl boyunca bu toplumlarda modern sınıf ilişkilerinin oturmasına bir geçiş dönemi yaratması, gerilla hareketliliğinin küçük-burjuvazi ve yoksul köylülüğe dayalı toplumsal-sınıfsal alt yapısına az-çok imkan vermiştir. Bu toplumsal-sınıfsal temele ek olarak ulusal kurtuluşçulukla sosyal kurtuluş özelemlerinin karışımı devrimci popülizm kolay ideolojik temeller bulmuş ve bu temel üzerinde güç olabilmışlerdir.

Gerilla hareketlerinin tasfiyesi, aslında bu ülkelerde sosyal kurtuluşun gerçek temsilcisi olarak işçi sınıfının büyümesinin sonucudur. Bundan sonra sınıf-dışı devrimcilik bir çözölmeye, bozulma ögesi olmaktan ve geçici bir ayrıntı konumundan kurtulamaz. İster silahla, isterse illegaliteyle fetişleştirilmiş angajmanları olsun, sonuç değişmeyecektir.

TKP/ML, DBGP'ye mesafe koymak ve Kolombiya'daki gerilla hareketinin sonucunu mahkum etmekle yeni açıklamalar yapmak zorunluluğundan kendini kurtaramaz. "PKK'nin askeri saldırıları ve gerilla hareketinin yenilmezliği" gibi pragmatist tutumlar da onu yeni tutum ve açıklama ihtiyacından kurtaramayacaktır. TKP/ML'nin önünde iki seçenek var: Ya MLKP gibi PKK'nin burjuva "siyasi çözüm"ü peşine takılmak. Ya da kendi geçmişiyile devrimci bir temelde hesaplaşmak!

Biz bu nesnel ayrışma temelini gördüğümüz için "çözölen TKP/ML" de diyoruz.

TKP/ML bugüne bir "zaman tüneli" içinden bakmayı bırakmalı ve sahte ayrımlardan kurtulmalıdır. Reformist etkilenmelerden sıyrılıp, devrimci hesaplaşmanın yolunu tutmalıdır.

Emperyalizm, savaş ve ulusal sorun/2

G.DEVRİM

Feodalizmin evrimci tarzda da olsa iktidardan ve ekonomiden sürülüşüyle emekçiler doğrudan kapitalist sömürüye maruz kalmaktadırlar.

Bu artık geri döndürülemez bir olgudur.

Ulusal kurtuluşunu hala sağlayamamış bir iki istisna

ülke ile feodalizmin

iktidarda ve ekonomide

bir rolü olduğu dar bir

grup ülkeyi dışta tutarsak

dünya çapında yeni

dönemin, eski sömürge

ülkelerde de

sosyal kurtuluş

savaşlarının altyapısının

döşenmiş olduğunu

görüyoruz.

Emperyalizm ve

proleter devrimler çağı

gerçek kapsamına

ulaşmıştır.

Emperyalizmin çağında savaş ve uluslaşma süreçleri

Kapitalizm 20. yüzyıla beraber emperyalizm aşamasına yükseldi. Emperyalizm, bir yandan kapitalist sermaye birikiminin yoğunlaşp merkezileşerek tekeli aşamaya ulaşmasının ve sömürgelere sermaye ihracı ile kapitalistleştirme sürecine sokmasının, diğer yandan dünyanın emperyalist devletlerarası yeniden paylaşım mücadelesinin ifadesi oldu. Aynı olgunun diğer yüzü ise kapitalizmin, proleter devrimleriyle aşılmasının koşullarının olgunlaşması oldu.

Bu içiçe geçişler içinde ekonomik altyapı sosyalizme daha uygun bir hale gelmiştir. Ancak sosyalizm kapitalist ekonominin içinde kendiliğinden gelişmediği, siyasi iktidarın zoraltımını gerektirdiği için, politik planda burjuvazi gericileşmiş ve faşizm gibi yöntemlerle bunu olabilecek en ileri düzeye taşımıştır.

Üretici güçlerin gelişim ve

toplumsallaşma düzeyinin sosyalizmi gerektirmesi gerçeği üretimin uluslararasılaşmasında açıkça görülebilir. Üretimin uluslararasılaşmasıyla siyasal-toplumsal yapıların ulus-devlet biçimindeki varoluşu birbiriyle çelişmekte ve üretici güçlerin özgürce gelişimini engellemektedir. Bu, kapitalizmin üretimin toplumsallaşması ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki temel çelişkinin üzerinde yükselmiş ve ona eklenmiştir. Emperyalizm mali iktisadi gücüyle siyasal bağımsızlığı kağıt üzerinde bırakmaktadır. Zor ve baskı yoluyla ulusları ne kadar ezse ve birleştirmeye çalışsa da başarılı olamamakta, çelişkili birlikteliğin parçalayıcı dinamikleri, ulusal sınırların aşılp bir dünya toplumunun kurulmasına izin vermemektedir. Bu aşılmadığı ölçüde dünya ölçüsünde savaşların silinmesi ve kalıcı bir barışın kurulabilmesi olanaksız olmaktadır. Bu, dünya çapında ulusal devletlerin varoluşu ve ulusal sorunun burjuva temelde çözümünün, barışı kolaylaştırmak şöyle dursun rekabeti hızlandırmak, çatışma ve savaşları artırmak dışında bir nesnel eğilim yaratamayacağı da göstergesidir.

Ekonominin kendini yeniden ürettiği ölçek ile sosyal-siyasal yaşamın kendini yeniden ürettiği ölçek arasındaki çelişki dikkat edilirse feodalizmden kapitalizme geçişin ana sorununun bir benzeridir. Bu sorunun barışçıl bir geçişle çözüm olanağı olmadığı için sosyalizme yönelik ekonomik olgunlaşma kendini politik planda devrimin olgunlaşması temelinde ifade etmektedir.

Aynı içiçe geçişlerin bir örneği olarak ulusal sorunun çözümüyle sosyal kurtuluş arasındaki mesafe emperyalist çağ ile birlikte kısalmıştır. Emperyalizm çağı bir dünya sistemi ortaya çıkarırken, üç ayrı temel ekonomik-politik sistemin (feodal, kapitalist ve yer yer sosyalist) aynı tarihsel evrede birarada varolabilmesini de getirmiştir.

Dikkat edilirse ekonomik-politik eğilimlerin bir sonucu olduğu ölçüde savaşlar da emperyalizmin çağının bu üç kanalı üzerinden şekillenmiş ve içiçe geçmiştir. Emperyalizm çağıyla birlikte çıkan I. Emperyalist Paylaşım Savaşı üst üste binen çelişki ve çatışmaların bir bileşimi oldu. Emperyalizm döneminde giderek yoğunlaşan ekonomik kriz ve bunun arttırdığı emperyalistler arası rekabet bu savaşı koşulladı.

Burjuvazinin sosyal devrimlerden kaçınmak için savaşı bir fırsat olarak görmesi ve verili güç dengelerinin yeni uluslaşma süreçlerini tukaması savaşa gidişi hızlandırdı. Savaş başlangıçta üçüncü bir balkan savaşı havasında genç Sırbistan'la Avusturya-Macaristan arasında çıktı. Rusya 1912'den beri yükselen ve savaşa katılışının ön günlerinde devrimci yükselişini iyice hissettiren işçi hareketini kırmak istediği ile de savaşa girdi ve başlangıçta kısa süre için de olsa bu sonuca ulaştı. En sonu sömürgelerin paylaşılması temel nedeni çerçevesinde İngiltere, Fransa ve Almanya savaşta yerini aldı.

Emperyalist savaş sorunları çözmek bir yana ağırlaştırdı. Tarihin gördüğü en yıkıcı savaş sonunda Avrupa'da imparatorluklar dağıldı ve bir dizi ulusal devlet kuruldu: Yugoslavya, Macaristan, Çekoslovakya, Polonya vb. Savaş, devrim

planda daha 19.yy.'da ulusal devlet olma aşamasına gelmiş ama siyasal gericilik yüzünden bu hakkı alamamış ülkelerin yaklaşık bir yüzyıllık gecikmeyle bu sonuca ulaşmasını sağlayabildi. Hem de ülkelerin ve halkların boydan boya yıkıma uğraması sayesinde. Ama, Avrupa dışında klasik sömürgecilğin hakimiyetiyle giderek kapitalist gelişme ve yeni uluslaşma süreçleri arasındaki çelişki olduğu gibi duruyordu.

Rusya'da 1917 devrimiyle emperyalist savaşın sosyal savaşı önleyemediği ortaya çıktı. Ekim devrimi açılışını yaptığı proleter devrimler çağıyla sosyal kurtuluş özleminin tüm dünyaya yayılmasını da koşulladı. Böylece klasik sömürgecilik altında yaşayan, kapitalistleşme-uluslaşma sürecindeki ülkelerde sosyalizm gerçek bir seçenek olarak güç buldu.

Bu iki süreç bir arada savaş ve ulusal sorunun emperyalizm altında temel eğilimlerini saptamamız açısından bir çerçeve oluşturmaktadır.

“Çağımız emperyalizm, proleter devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları çağıdır.” Bu tanım daha sonra başta devrimci popülizm ve modern revizyonizm tarafından sosyal kurtuluşu geri bir tarzda yorumlamak ve ulusal kurtuluşa yakınlaştırmak savunmak yönünde eğilimlere dayanak yapıldı. Öncelikle anlaşılması gereken şudur ki, yeni ifade eskisini ortadan kaldıran, geçersizleştiren bir tarzda ele alınamazdı. Bizzat bu ifade gerçekte ulusal kurtuluş savaşlarının emperyalizm şartlarında nesnel olarak proleter dünya devriminin bir parçası olduğu gerçeğine ve değerlendirmesine dayanmaktadır. Geline yerde sürecin bir yanı sıra böyle yaşanmamış oluşu ve ulaşılan sonuç bu gerçeği karartamaz.

Herşeyden önce yüzyılın bilançosu içinde iki temel olgu görülmüştür. Birincisi, ulusal kurtuluş mücadelelerinin sosyalist kampa dayanarak ve onun yardımını alarak sosyal kurtuluşa yönelebileceği konusundaki marksist tezin doğrulanmış olmasıdır. 1924 Moğolistan ve 1959 Küba bu durumun en somut örnekleridir. Bu örnekler konjonktürün etkisiyle ulusal kurtuluşun sosyalizan tedbirlerle birleştirilebileceğini, siyasal kurtuluşun ekonomik bağımsızlıkla tamamlanabileceğini gösterdi. İkincisi, tüm sömürge halklar arasında sosyalizmin edindiği büyük güçtür. Klasik sömürgelerde bağımsızlığın bir ulusal kurtuluş savaşına dayandığı her örnekte sosyalizme eğilimli güçler etkin olabilmış, burjuva akımlar en kötü örneklerinde bile halklarını kandırabilmek için sosyalizm maskeleri

takmak zorunda kalabilmişlerdir. Bu sömürge halkların güçlü sosyal kurtuluş özelemlerini yansıtmaktadır. Bugünkü konjonktür içinde sosyalist bir kampın ve sosyalist bir dünya işçi hareketinin yokluğu ulusal kurtuluşun düne kadar baskın olan bu yanını geriye itmiştir.

Kuşkusuz anlaşılması gereken bir diğer yan var. Ulusal devlet ve siyasal bağımsızlık bir burjuva kategorisidir. Dolayısıyla emperyalizm çağında bile bu talebin sınırları bu haktan yoksun ülkeler için hiç de nitelik değiştirmemiştir. Gerçekte günümüzde oluşan burjuva ama siyasal planda bağımsız eski sömürgeler tablosunda bu anlamda bir gariplik yoktur.

Emperyalizmin sömürgelere siyasal bağımsızlığı vermekten kaçınmasının sınırları bellidir. Burjuvazi 19.yy.'da nasıl ki Avrupa'da feodal sınıfın siyasal temsilcilerine kendi çıkarlarını temsil hakkını vermişse, aynı süreç Avrupa dışında eşitsiz gelişimin bir parçası olarak 20.yy.'a sarkmıştır. Emperyalist burjuvazi dün kendi ülkesinde, bugün ise sömürgelerde feodal sınıfın siyasal temsilcilerine dayanabilmiştir. Aynı evrede emperyalizmin siyasal gericiliği ve faşizme duyduğu ihtiyaç sömürge ülkelerde sosyal ve siyasal yaşamı 19.yy.'ın özelliklerinden bile uzak tutmuştur. Emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesi ile kazanılmış ve korunmuş olan demokratik hak ve özgürlükler sömürge ülkelere hemen hiç ulaşmamıştır. Bu toplumsal politik şartlara rağmen feodal ekonomi içinde aşınma evrimci bir tarzda sürmüş ve kapitalizm ekonomide ağırlık kazanmaya başlamıştır. Bunun sömürge ülkeler içinde eşitsiz bir gelişme özelliği göstermesine rağmen gelişimin ana yönü olduğuna dikkat edilmelidir. 20.yy.'ın ikinci yarısındaki klasik sömürgeciliğin çöküşü sadece sosyalizmin güçlenmesinin bir uzantısı ve türevi değil, tersine ekonomide artan kapitalistleşmenin toplumda oluşturduğu iç dinamikler ve burjuvazinin yer yer gösterdiği inisiyatiflerin bir sonucudur.

Burada asıl gözlenmesi gereken ve ikili bir yön taşıyan bu olgudur. Bir yanda henüz siyasal bağımsızlığını kazanmamış yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde emekçi sınıfların erken bir tarihsel evrede gösterdikleri eğilim vardır. Diğer taraftan ise, burjuvazi klasik sömürgeciliğin çöküşünde kendi toplumsal sınıfsal ağırlığını aşan bir rol oynayabilmiştir. Sözü ettiğimiz gerçek ancak burjuvazinin kendisini sosyal kurtuluşun temsilcisi olarak sunması ve içte emekçi sınıfların inisiyatifleri bununla kırarken dışta Sovyet Bloku'na dayanarak yakaladığı manevra olanaklarıyla anlaşılabilir.

SBKP'nin "kapitalist olmayan yoldan kalkınma"ve ÇKP'nin üç dünya teorisine giden "ülkeler bağımsızlık istiyor" gibi formülleri ideolojik planda bunu kolaylaştırmıştır. Aynı ülkeler bir

Latin Amerika başta olmak üzere bir dizi gerilla örgütünün sisteme entegrasyonunun ise iki anlamı vardır:

Birincisi, bu akımlara yön veren devrimci popülist ideoloji çağın temel özelliklerini ve bu yüzden de çağın devrimciliğini anlayamamıştır.

Bu akımlar sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve yıkıma uğrayan küçük burjuva yığınların sosyal hareketliliklerinin temsilcisidir. Dünya çapında devrimciliğin

bu tipinin sonu esasta gelmiştir.

İkincisi, bu temel üzerinde emekçi halklar başarıya ulaşamavacağını sezmışler ve ancak bunun üzerine savaşı yürütmekte "yorulmuşlardır".

Cin'de ve Vietnam'da otuz yıl savaşabilen halkların

Latin Amerika'da benzer, hatta daha kısa sürelerde yorulduğunu söylemek gerçekçi değildir. Yorulmanın nedenlerini merak edenler

Nikaragua'da burjuvaziyi mülksüzleştirmeyen Sandinistler'e bakmalındırlar.

de nüfuz alanı hesaplarıyla, ekonomik yardımlarla bu ülkelerin varoluşunun dayanağı olabilmıştır. Bu sürecin iki uç örneğini verelim. 1975'de Etiyopya'da Mangistu cuntası askeri darbe ile "sosyalizm" kurmuş, Afganistan'da 1977'de Nur Muhammed Tarrakki'nin darbeyle "sosyalizm" kurması yetmemiş, 1979'da Hafızullah Amin'in darbesiyle yıkılarak Sovyet ordusunu çağırarak bir hükümet iş başına gelmiştir.

Yaşanan sürece yakından bakıldığında Avrupa dışının kendi özgünlükleriyle Avrupa kapitalizminin 19.yy.'daki gelişimini izlediği görülebilir. Emperyalizm bu gelişimi sancılı hale getirmiştir. Ama 19.yy.'daki gelişimin hiç de kolayından devrimci sıçramaların ürünü olmadığını gördük. Farklı boyutlarda da olsa çarpıklık emperyalizm çatısının üzerinde yükseldiği kapitalist binadan doğmakta ve emperyalizmle sadece gelişmektedir. Devrimci popülizm bu gerçeği göremediği ölçüde ulusal burjuvazinin çekim alanı içinde kırılan bir ideoloji oldu.

Emperyalist devletler sömürgelerinde feodalizme dayanmalarına rağmen nasıl ki kapitalist evrimin gelişmesini koşulladırlarsa, siyasal bağımsızlığı da böyle koşullamış oldular. Sömürgelerinde mali-iktisadi egemenliğinin boşa çıkmayacağını düşündüğü ölçüde emperyalizm, bir dizi ülkeye siyasal bağımsızlığını resmi törenlerle verdi. Bu, ulusal kurtuluşun sömürgelerdeki İngiliz tipi idi. Bir sosyal savaşa, devrime yol açmadığı, toplumsal bir altüst oluşa dayanmadığı ölçüde siyasal bağımsızlık ilerleyecek dinamiklerden mahrum kalıyor, nesnel olarak proleter dünya devriminin bir parçası olamıyor ve burjuva karakter bütün belirleyiciliğini gösteriyordu. Böylece emperyalist burjuvazi 1960'lardan itibaren ülkeleri bağımsızlaştıran bir yol da tuttu. Böylece klasik sömürgecilik tamamen çöktü.

Klasik sömürgeciliğin çöküşü sürecinde sömürge ulusların önünde iki seçenek vardı: Kapitalizm ve sosyalizm. Gerçekte ise tercih daha ulusal kurtuluş

savaşının yürütülmesi sırasında belirlenmiş bulunuyordu. Küba gibi nereye yöneleceği ancak iktidarın alınması sonrasına kalan bir iki örnek sayılmazsa bu yeterince açıktır. Üçüncü Dünyacılık, Bağlantısızlar Hareketi, Bandung Konferansı gibi oluşumlar ideolojik planda sosyalizmin etkisini kırmanın, politik-ekonomik planda ise emperyalizmin müdahaleciliğini sınırlamanın ötesinde bir anlam ifade etmediler. Ekonomiler üstü bir politik tutum olamayacağı için bunda şaşılacak bir yanda yoktur. Bağlantısızlar Hareketinin ezici ağırlığı kapitalist ekonominin yönetimindeydi ve aslında dünya kapitalist sisteminin bir parçasıydı. Tam da bu gerçek emperyalistlerin politik etkileri üzerinden değil de, ekonomik-mali bağımlılığı kullanarak siyasal bağımsızlığın dar alanını da aşındırması engellemeye çalışmak zaten bu hareketi doğuran temel nedendi.

1970'lerde dünya kapitalist sisteminin kriziyle birlikte üçüncü dünya hareketinde sonun başlangıcı gözüktü. Bu ülkeler belli manevralara girişti ama ekonomik bağımlılık üstün çıktı. Ve bu sonuçlara tepki olarak sosyal kurtuluş eğilimi güçlendi. Emperyalizmin buna cevabıysa politik ve askeri olarak süreci hızlandırmak oldu. SSCB ve Doğu Avrupa'nın çöküşü ile birlikte emperyalizm bir iki istisna dışında tüm ulusal devletleri ve sosyal kurtuluşa yönelenleri yeniden sisteme bağladı. 1980'lerde ABD ulusal devletlerin kapitalist temelini ve emperyalist sisteme bağımlılığını güvencelemek üzere düşük yoğunluklu savaş ve düşük yoğunluklu demokrasi operasyonlarına girişmişti.

Buna karşın emperyalizm ulusal kurtuluş savaşları dalgasını sisteme entegre ederek kendi geleceğine ilişkin ileri doğru tek bir adım atmış değildir. Tersine, sömürge ülkelerin siyasal bağımsızlığını kazandığı süreç yeni dönemde emekçi kitlelerin sosyal kurtuluş özelemlerini öne çıkartacaktır.

Emekçilerin devrimci enerjisinin açığa çıkarılabilmesi

Feodal ekonominin önemini yitirdiği

bu ülkelerde köylülük sınıfsal farklılaşmaya uğramıştır. Dahası bu ülkelerin genç işçi sınıfı, köylülüğün çözümlüşünün ürünüdür ve bu nedenle ulusal kurtuluş savaşlarının birikim ve deneyimlerinin taşıyıcısıdır. Bu ülkelerdeki emekçi sınıfların muazzam potansiyel devrimci enerjisinden kuşku duyulmamalıdır. Pek çoğunda emekçiler uzun süreli halk savaşlarını başarıyla verebilmişlerdir.

Vietnam emekçi halkı 1943-1973 arasını birkaç istisna yıl dışında hemen tamamen savaşarak geçirmiştir. 1954'ten itibaren güvenli bir toprağın (Kuzey Vietnam) resmen kazanılmasına karşın

sürdürülen savaş ayrı bir enerji ve fedakarlık düzeyinin göstergesidir. Vietnam savaşta üç milyona yakın ölü vermiş ve kendine güvenini bulmuştur. Aynı savaşta ABD 58 bin ölü vermiş ve adına "Vietnam sendromu" denilen toplumsal bir travmadan onyıllarca çıkamamıştır. Küba 1959'da devrimden beri dünyanın çok değişik bölgelerinde emperyalizme karşı savaşları askeri birlikleriyle desteklemiştir. Dahası bu birlikler gönüllü güçlerden oluşturulmakta ve ordudan çok toplumun devrimci enerjisini temsil etmektedir.

Latin Amerika başta olmak üzere bir dizi gerilla örgütünün sisteme entegrasyonunun ise iki anlamı vardır: Birincisi, bu akımlara yön veren devrimci popülist ideoloji çağın temel özelliklerini ve bu yüzden de çağın devrimciliğini anlayamamıştır. Bu akımlar sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve yıkıma uğrayan küçük burjuva yığınların sosyal hareketliliklerinin temsilcisidir. Dünya çapında devrimciliğin bu tipinin sonu esasta gelmiştir. İkincisi, bu temel üzerinde emekçi halklar başarıya ulaşamavacağını sezmışler ve ancak bunun üzerine savaşı yürütmekte "yorulmuşlardır". Cin'de ve Vietnam'da otuz yıl savaşabilen halkların Latin Amerika'da benzer, hatta daha kısa sürelerde yorulduğunu söylemek gerçekçi değildir. Yorulmanın nedenlerini merak edenler Nikaragua'da burjuvaziyi mülksüzleştirmeyen Sandinistler'e bakmalındırlar.

Sonuç

Feodalizmin evrimci tarzda da olsa iktidardan ve ekonomiden sürülüşüyle emekçiler doğrudan kapitalist sömürüye maruz kalmaktadırlar. Bu artık geri döndürülemez bir olgudur. Ulusal kurtuluşunu hala sağlayamamış bir iki istisna ülke ile feodalizmin iktidarda ve ekonomide bir rolü olduğu dar bir grup ülkeyi dışta tutarsak dünya çapında yeni dönemin, eski sömürge ülkelerde de sosyal kurtuluş savaşlarının altyapısının döşenmiş olduğunu görürüz.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağı gerçek kapsamına ulaşmıştır.

Almanya:

Seçim ve beklentiler

Sosyal-demokrasinin diğer burjuva partilerden farklı bir programı yoktur.

Fark demagojik söylemde. Buna rağmen fazla başarılı olamadı.

Bu partinin doğu illerindeki seçim kaybı yüzde 16 oranında oldu.

Ki bu hiç beklenilmeyen bir sonuçtu. Nitekim sosyalizme yönelik bütün karalama kampanyaları, özellikle doğudaki emekçilere karşı burjuva partilerin kaba bir şekilde anti-komünizmi kullanmaları, "ya hürriyet, ya sosyalizm",

"komünistleri secmeyin" propagandasının yapılması raslantı değildi.

Fakat seçim sonuçlarının da gösterdiği gibi kitleler bu kaba anti-komünizm propagandalarına artık prim vermiyorlar.

İlk seçim sonuçları televizyon ekranlarına yansıdığı anda Kohl hükümetinin miyadını doldurduğu hemen anlaşıldı. Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) ve Hristiyan Sosyal Birlik'in (CSU) oy toplamı yüzde 35'i geçmiyordu. CSU-CDU hükümetinin sona ereceği tahmin edilmekle birlikte 1994 seçimlerinde üçüncü kez % 41.5 oy toplamayı başaran bu iki partinin aldığı sonuç kimsenin beklemediği bir yenilgiydi. Sosyal Demokrat Parti (SPD) %41 oranında oy alarak en güçlü parti konumunu kazandı. SPD'nin bu oranda oy toplaması son hafta içinde beklenmiyordu. Hür Demokrat Parti (FDP) yüzde 6.2, Yeşiller Partisi 6.7, Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) yüzde 5.1 oyla parlamentoda yerlerini aldılar. Parlamentoda ortaya çıkan aritmetik daha önce ne tür bir koalisyon bileşimiyle hükümeti kuracağını bilinçli bir şekilde muğlak bırakan SPD'nin başbakan adayı Schröder'i zor durumda bırakıyordu. Nitekim bu koşullarda istemese de Yeşiller Partisi'yle hükümet kurma görüşmelerine başlamak zorunda kalmış bulunuyordu. Seçimin ikinci günü Schröder Yeşiller Partisi başkanı Fischer'in yetenekli bir dışişleri bakanı olabileceğini açıklayarak SPD-Yeşiller hükümetini de bir anlamda açıklamış oluyordu.

Seçimin ikinci günü Alman sermayesinin önemli sözcüsü durumunda olan günlük Frankfurte Allgemeine Schröder'e Yeşillerle koalisyon yerine "teslim alma" görüşmelerini sürdürmesini öneriyordu. Seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra Alman Sanayi Birliği başkanı Hans Olaf Henkel, Schröder ile ortak poz vererek Kohl hükümetinin başlatmış olduğu politikanın devam ettirilmesini, "Almanya'nın sermaye yatırımı için çekiciliğini korumasını" öneriyordu. Ki Schröder sermayenin temsilcilerini sakinleştirmek ve Yeşilleri "teslim almak" için "ekonomi, iç güvenlik ve dış politikada temel unsurların değişmeyeceğini" vurguluyordu.

Almanya seçimleri başından itibaren politik gözlemcilerin ilgi odağını oluşturdu. İşte olduğu gibi dış dünyada da seçimlere ilgi önceki yıllarda bu ölçüde olmamıştı. Nitekim 16 yıllık Kohl hükümetinin düşmesi söz konusu olunca gösterilen ilgi doğaldı. Ayrıca emperyalist rekabette önemli bir gücü oluşturan Almanya'nın hangi politikaları izleyeceği, iç politik sorunlara hangi politikalarla çözümler aranacağı, başta komşuları olmak üzere bütün ülkeleri yakından ilgilendiren önemli bir

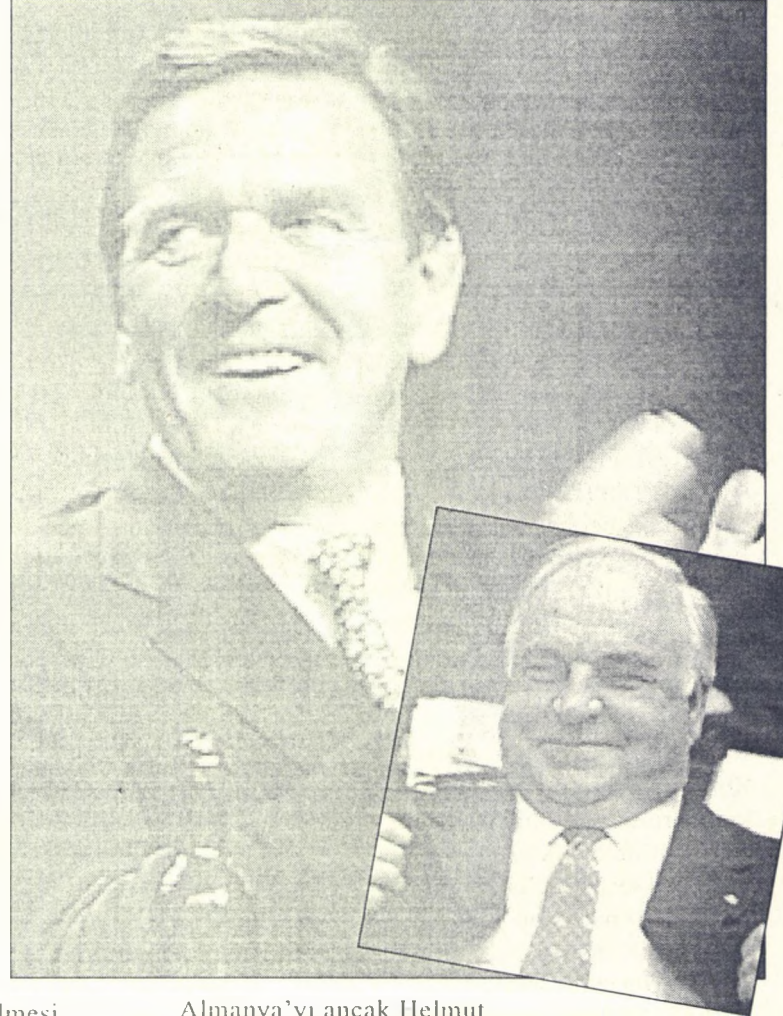
olaydı. Sonuçlar önceden tahmin edilmesine rağmen karizmatik özellikleriyle Almanya tarihinin önemli kesitini biçimlendiren Helmut Kohl'un seçimleri son anda kendi lehine çevirebileceği olasılığı üzerinde sürekli yorumlar yapıldı. Burjuva medyanın yorum ve propagandasını bir tarafa iterek seçimlerin ortaya çıkardığı bazı olgulara işaret etmek önemlidir.

Büyük sermaye Kohl hükümeti ile programını gerçekleştirdi, sosyal sonuçlarını düzenlemek, "huzuru" sağlamak sırası SPD'de

16 yıl sonra yeni bir hükümetin seçilmesi sadece emekçi kitlelerde değil büyük sermaye için de artık bir zorunluluk haline gelmişti. Kohl emperyalist sermayenin önemli bir "savaşçısı" olduğunu yeterli derecede göstermişti. Nitekim mali sermayenin çıkarlarını en iyi bir şekilde savundu. Kohl hükümeti altında Alman sermaye gruplarının en önemli istemi gerçekleşmişti. Demokratik Alman Cumhuriyeti (DDR) yeniden sermayenin girdabına alınarak ezilmişti. Kohl hükümeti döneminde Balkanlar Alman tekelinin çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirildi. Askeri müdahaleler, Alman emperyalizminin saldırganlığı artık "doğal" bir durum haline geldi. Ancak Kohl hükümeti en başta 16 yıllık süre içinde emekçilerin her türlü kazanımını tasfiye etti. Dev tekeller azami karlar elde ettiler. İkinci Dünya Savaşı sonrasında sosyalizm karşısında duyulan korkunun etkisiyle "taviz" olarak verilen çeşitli sosyal haklar tek tek geri alınmaya başlandı. İşsizlik ve yoksulluk arttı. Hükümetin Almanya'da artan yoksulluk üzerine yaptırdığı bir araştırmayı seçim öncesi açıklamaması bu gerçeğin bir sonucuydu.

Partiler seçimlerde ne önerdi?

Seçim öncesi bütün burjuva partiler "süreklilik" politikasının altını çizdiler. CDU/CSU propaganda çalışmalarını Almanya'yı birinci sınıfa yükselttikleri ve bunun bir hükümet değişimi ile kaybolacağı üzerine kurdular. Dünyada artan ekonomi, politik ve sosyal krizlerin etkisiyle

Almanya'yı ancak Helmut Kohl kurtarabilirdi. "Kohl birinci sınıf" propagandası bütün seçim çalışmasının ana konusunu oluşturdu. Bunun dışında kitlelere verebilecek bir şeyleri yoktu.

Gerçek anlamda Kohl dönemi kapanmıştı. Özellikle ülkenin doğusunu bir iç sömürgeye dönüştüren Kohl hükümeti fazla etkili olamazdı. Kohl doğuda yaşayanları aldattı ve onları kapitalist düzenin, sömürünün her türlü çirkefliliğine içine çekti. Daha önceki seçimlerde "refah toplumunun" nimetlerinden pay alacakları demagojisi yürüten CDU'nun bu seçimlerde demagoji alanı daralmıştı. Önceki seçimlerde "sosyalizmin bittiği"ni ilan eden "kırmızı çorap" kampanyasıyla özellikle doğuda belli ölçüde destek alan Kohl hükümeti bu kez de bu yola baş vurmaya rağmen fazla başarılı olamadı. Nitekim sosyalizme yönelik bütün karalama kampanyalarına özellikle doğudaki emekçiler pek aldırış etmediler. Kitleler karşısında söylenecek somut bir söz bulamayan hükümet ortakları sadece boş bir demagojik propagandayla, Kohl karizmasıyla seçimi kazanmaya çalıştılar.

SPD adayı Schröder başta otomobil tekelileri olmak üzere sermayenin önemli bir temsilcisidir. SPD, "sosyal adalet", ve "Almanya'nın yeni bir başkana ihtiyacı var" propagandası dışında somut bir program önermedi. İşsizliğin nasıl önleneceği, gençlere mesleki yerlerin nasıl bulunacağı, sosyal adaletin nasıl sağlanacağı konularında sadece yoğun bir demagoji kullandı. "Ben yapılanları Kohl'den daha iyi yaparım" söylemi geçmiş sosyal-demokrasiyle bile bir ilgisi olmayan SPD'nin

yönelişini anlatıyordu. Burjuva medyası Schröder'i destekledi ve onu ileriye dönük, teknolojiyi seven, "uygar" bir Alman Clinton'u olarak sergilemeye başladı. Başta sendikalar olmak üzere bir çok mesleki örgüt ve "sivil toplum örgütleri" kitleler içinde Bonn hükümetine karşı kabaran tepkiyi "yeni politik bir değişim" çağrısıyla SPD adayının desteklenmesine yöneltti. Bir sendikacının gelecekteki çalışma bakanı olarak sunulması bu süreci hızlandırdı. Bir hükümet değişikliğinin önemli bir politik değişime yol açacağı illüzyonu sistematik bir biçimde kullanıldı. Sosyal-demokrasinin seçim başarısı, başarılı bir şekilde yapılan bu demagojiye borçlu oldu.

Yeşiller seçim sürecinde SPD ile aralarındaki farklılıkları ortaya koymak için özel çaba harcadılar. O eski radikal, alternatif söylem ve davranışlardan uzak, Alman sermayesinin çıkarlarına hizmet için kollarını sıvamış tipik bir burjuva partisi haline geldiklerini gösterdiler. Seçim öncesindeki tek tük "radikal" çıkışlara karşı diğer burjuva partilerin başlatmış oldukları saldırıyı yumuşatmak için "artık biz eskisi gibi değiliz" mesajını vermeye çalıştılar. NATO, Avrupa Birliği, Bosna ve Kosova'ya askeri müdahale konularında Kohl hükümetiyle aynı fikirde olduklarını sürekli vurguladılar. Orta katmanların renksiz bir partisine dönüşen Yeşiller de diğer partiler gibi seçim propagandasını parti başkanı "Fischer'in orman jimnastiği" üzerinde sürdürdüler. Nitekim bu partinin kendi tabanını bile ikna edecek somut bir programı yoktur. Bundan böyle, parlamentoya girmeleri dahi tartışmalı olan Yeşiller'in sınıf mücadelesinin sertleşmesi karşısında politik miladlarını dolduracakları kesindir. Bu parti varlığını bundan böyle ancak SPD'nin bir liberal kolu olarak sürdürebilir.

İlk kez yüzde 5 barajını aşarak parlamentoya girmeyi başaran PDS esas olarak sosyal demokrat bir parti olarak nitelendirilebilir. Alman toplumunda özellikle gençlik içindeki radikalleşmeyi, kapitalist tekellerin egemenliğine tepkiyi sol, sosyalist söylemlerle kendine çeken tek parti oldu. Yeşiller, SPD ve hükümet partileri tek bir cepheden PDS'e saldırdılar. Burjuva partilerine, sermayenin hükümetine karşı tek politik alternatif olarak ortaya çıkan bu parti bütün anti-komünist şimşekleri üzerine çekti. Toplumdaki radikal potansiyeli sol, sosyalist söylemlerle potasına çeken PDS doğuda da sermayenin partileri

karşısında tek alternatif olarak olarak kaldı. Anti kapitalist, tekellerin etkinliğini sınırlayan, demokratik sosyal düzeni savunan PDS bu saldırılar karşısında kendisini Almanya'nın tek alternatif sosyalist partisi olarak sunma başarısını elde etti ve başarılı oldu. PDS'in genç oyların önemli kesimini toplaması, gençliğin düzen dışı çözümler istediğinin, burjuva partilerinden umudunu kestiğinin somut bir ifadesidir. Ayrıca 50'li yılları aratmayan bir kaba-anti komünist propaganda ortamında PDS'in bu başarısı bir anlamıyla toplumdaki radikalleşmeyi de göstermektedir. Sosyal demokrat bir parti olan PDS doğuda %25 oranında oy kazanarak üçüncü parti olduğunu gösterirken, batıda da % 2 oranında oy alarak radikal potansiyeli parlamento kanalına akıtmayı başardı. Nitekim PDS kapitalist özel mülkiyeti hedef almayan, tekellerin aşırılıklarını terbiye ederek "demokratik bir sosyalizm" propagandası yürüten bir parti. Parlementoda kazanacağı sandalye sayısı ile tekellerin egemenliğini sınırlayacağı illüzyonunu yaymakta ve bunda epeyce de başarılı olmaktadır. PDS'in seçim başarısı emekçi sınıfların içine girdiği radikal çözümleri yansıttığı ölçüde önemlidir. Gerçek devrimci güçler parlamentodaki milletvekili çoğunluğuyla kapitalist özel mülkiyet ilişkilerinin değişmeyeceğinin bilincindedirler. Sınıf mücadelesi tarihi bu tür örneklerle doludur. Şili ve Nikaragua örnekleri parlamentarizmin iflasını belgelemiştir. Nina Andreyevna'nın deyimiyle "euro-komünizm parlamento binalarında büyümüştür".

Yabancı emekçiler ayrı bir "parti" olarak değerlendirdiklerinde SPD, yeşiller ve PDS'e oylarını vermişlerdir. Bu seçimlerde küçümsenmeyecek bir seçmen potansiyelini oluşturan "yabancı" emekçiler bütün partilerin ilgi alanını oluşturmıştır. Çifte vatandaşlık, ırkçılığa karşı yasalar, yabancı düşmanlığına karşı mücadele söylemleri bu emekçi kesimin büyük bir oranda seçimlere katılmasını sağlamıştır. Hükümet partilerine az denecek kadar oy verilmiştir. Yabancı emekçileri Almanya'daki işsizliğin, sosyal sorunların nedeni ilan ederek oy toplamaya çalışan faşist partiler başarılı olamamıştır. Türkiye'li sol örgütlerin taraftarları seçimleri dışardan izlemiştir. Şu veya bu partiden aday olarak gösterilen kişiler dışında seçimlere pek fazla ilgi göstermediler. Sadece bir kaç

yerde PDS'e oy verme yönünde bazı basın açıklamaları yapılmıştır.

Kitle eylemleri artacak

SPD-Yeşiller hükümetinin emekçi kitlelerde "sosyal reformlara" yönelik yeşerttikleri beklentilerin ne kadar hayal olduğu kısa bir süre sonra görülecektir. Dünya pazarında önemli bir güç olan Alman tekeli sermayesinin "politik manevralara" izin vermeyeceği kesindir. Yani Schröder'in yapacakları Kohl hükümetinkinden farklı şeyler olmayacaktır. "Sosyal devlet" budanacak fakat belki eski hükümetin yaptığı kadar kaba olmayacak. Avrupa pazarında Alman emperyalizmi belirleyici güç olmaya devam edecektir. Dış politika PDS dışındaki hiç bir parti tarafından seçim süresince kullanılmadı. "Dış politikada Almanya'nın sürekliliği" bütün sermaye partilerinin ortak tutumuydu. Kohl hükümeti döneminde gasp edilen hakların geri verilmesini, emekçileri yoksulluğa iten yaptırımların düzeltilmesini beklemek safdillik olacaktır. Başta işçi sınıfı olmak üzere, işsizler ve diğer sosyal kesimler yeni hükümette vaatlerinin yerine getirilmesini isteyeceklerdir. Schröder hükümetinin işçilerin, emekçilerin değil, büyük Alman sermayesinin politik temsilcisi, çıkarlarının yeminli bir savunucusu olduğu kısa bir süre sonra görülecektir. Emekçiler en küçük bir reformun bile ancak sokakta gerçekleştirebileceğini kendi deneyimiyle göreceklerdir.

Nitekim günümüzün sosyal-demokrasisinin diğer burjuva partilerden farklı bir prigramı yoktur. Fark demagojik söylemde. Buna rağmen fazla başarılı olamadı. Bu partinin doğu illerindeki seçim kaybı yüzde 16 oranında oldu. Ki bu hiç beklenilmeyen bir sonuçtu. Nitekim sosyalizme yönelik bütün karalama kampanyaları, özellikle doğudaki emekçilere karşı burjuva partilerin kaba bir şekilde anti-komünizmi kullanmaları, "ya hürriyet. ya sosyalizm", "komünistleri seçmeyin" propagandasının yapılması raslantı değildi. Bununla da yetinilmeyerek SPD ve Yeşiller içinde yer alan çeşitli adayların geçmişleri, eskiden "terörist", "solcu" ve onları savunanlar oldukları yönünde gazete ilanlarıyla kitleleri etkilemeye çalıştılar. Fakat seçim sonuçlarının da gösterdiği gibi kitleler bu kaba anti-komünizm propagandalarına artık prim vermiyorlar.

"Buna karşılık, proletarya devrimleri, 19.yüzyılın devrimleri olarak, durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafları ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılarına dikilmesine meydan vermek için yere serilmiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler."

Karl Marx

Almanya'da yapılan genel seçimler sonucunda iktidardaki Hristiyan Demokrat Partinin (CDU) muhalefete düşmesinin ardından, özellikle tekeli burjuvazinin sözcüleri korkularını açıktan ifade etmeye başladılar. İspanya ve İrlanda dışında sosyal demokrat partilerin Avrupa ülkelerinin tümünde iktidara gelmelerinden dolayı tekeli burjuvazinin sınırsız sömürü çabalarının, "neo-liberal" politikalarının kesintiye uğratılacağından korkmaktadır. Nitekim Kohl'un seçimi kaybetmesinden büyük üzüntü duyan eski İtalya başbakanı Andreotti bunun Avrupa'da "sosyalizme yönelik tehlikeli gelişmenin bir parçası" olduğunu, "gelişmelerin huzursuzluk yaratacağını" belirtmekten kendini alamıyor. Son 18 ay içinde İngiltere, Fransa ve Almanya'da sosyal demokrat hükümet değişiklikleri bir anlamıyla Reagan ve Thatcher'in neo-liberal kapitalizm politikasının iflasıdır. İşçi sınıfının yüzyıllar süren mücadelesinin sonunda elde ettiği tarihi kazanımları (ekonomik, sosyal, politik) sınırsız bir saldırının hedefi haline getirildi. Buna uygun yasal düzenlemeler yapıldı. İşçi sınıfı başta olmak üzere emekçi sınıfların bütün kesimleri önce lokal düzeyde son yıllarda ise kitlesel eylemlerle bu saldırılara yanıt vermişlerdir. Bu süreçte milyonları bulan kitlesel eylemler gerçekleştirilmiştir. Son yıllarda Avrupa'da gelişen işçi-emekçi hareketinin en önemli özelliği uluslararası dayanışma olmuştur. Hareketin kitlesel boyutu ve sürekliliği açısından işçi sınıfının eylemleri karşısında tekeller ekonomik politikalarını uygulamakta epeyce zorlanmışlardır. Bundan dolayıdır ki, Fransız işsizler hareketi Jospin hükümetini çıkmaza sokacak kadar somut bir direniş gerçekleştirebildi. Dahada önemlisi bu işçi ve emekçilerin baskısı altında sosyal demokrat hükümetlerin emekçilerin lehine

“Tarihin sonu”nu ilan edenlerin sosyalizm korkusu

bazı kararlar almak zorunda kalmasına yolaçtı. Çünkü tekelci sermaye radikalleşmeye yönelen işçi sınıfı hareketinin başlarına büyük dertler açabileceğini biliyordu.

Burjuvazi sosyal demokrat hareketin bu radikal potansiyeli uzun dönem potasında eritemeyeceğinin farkında. Nitekim sosyal demokrasinin bütün ekonomik modelleri ard arda iflas etmiştir. Ekonomik model olarak sunulan İsveç 80'li yıllardan itibaren girdiği bunalımdan bir daha kurtulamamıştır. Diğer taraftan sosyal demokrat hareketin geçmişte var olan ideolojik ve politik yaklaşımlarının izi dahi kalmamıştır. Geçmişte sosyalizm ile “toplumsal model” tartışmaları sürdürenler bugün eklektik tarzda da olsa burjuva liberal partilerden ayrı bir program sunamamaktadırlar.

Kitle eylemlerinde radikalleşme ve komünizmin yeniden yükselişi

Bütün politik gözlemciler yeni işçi eylemlerinde bir olguya dikkat çekmektedirler. Eylemlerde yaşanan radikalleşme, burjuva medyanın aşırı politik uçlar olarak nitelendirdiği radikal çözümlere yönelişi hazırlamaktadır. Doğu Avrupa'nın çöküşü sosyal demokrat partiler için tamamen bir düş kırıklığı yaratmıştır. Bu ülkelerde tarihsel bir etkinliği olmayan bu hareket, tekelci burjuvazinin gerici partileri karşısında kelimenin tam anlamıyla hüsrana uğramıştı. Ama yaşanan süreçte Avrupa'da sosyal demokratların seçimleri kazandığı bütün yerlerde “komünist”, “sosyalist” ve diğer radikal akımların parlamentolarda yer almaları dikkate değerdir.

Bütün bu süreçlerde önemli bir politik gelişme gözlenmeye başlanmıştır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından devrimci hareket büyük bir ideolojik, politik savrulma yaşamıştı. ABD dışişleri bakanlığı planlama komisyonu başkan yardımcısı Francis Fukuyama bu dağılma ortamının yarattığı olumsuz psikolojik durumu da kullanarak ideolojik bir saldırıya girişmişti. Ona göre sadece “reel sosyalizm” değil, komünizm ve marksizm de sona ermişti. İleri sürdüğü tez bununla da sınırlı kalmıyordu, ona göre “tarihin sonu”na gelinmişti. Felsefi materyalizmin son savunucularının

yerinin Wall Street, New York borsası olduğunu söylüyordu. Marksizm-Leninizm karşı bu kapsamlı ve radikal saldırı tarihin sonunu ilan ederken, bundan böyle yüksek bir toplumsal gelişmenin olamayacağı ve kapitalist sistemin sonsuza kadar yaşayacağını iddia ediyordu. Fukuyama, dünyada ortaya çıkabilecek sorunların, çelişkilerin “liberalizm” çerçevesi içinde çözüleceğini ileri sürerek, bunun dışında toplumsal çelişkileri çözmeye yönelik “sol çabanın” anlamsız hale geldiğini söylüyordu.

Bu saldırılar pratik etkisini gösterdi. Bir çok “solcu” marksizm-leninizm adına hareket ettikleri için şimdi utandıklarını, bir kısmı ise taşıdıkları “sosyalizm kimliğini” kirli bir çorap gibi bir tarafa attıklarını ifade ediyorlardı. Bazıları ise Marksizmin dünya görüşünü, felsefi anlayışından soyutlayarak, yöntem ve araç düzeyine düşürerek, Marksizmin devrimci özünü karartmaya çalışıyorlardı. Bu kargaşa uzun dönem sol hareketin gündemini oluşturdu. Gerçek komünistler bu saldırılar karşısında sosyalizmin bütün tarihsel kazanımlarını ortodoksça savundular. Sosyalizmin sorunları ve geriye dönüşün nedenleri üzerine cesurca araştırmalar yaptılar. Dünyada bir dönem 1990'larla birlikte sona erdi. Şimdi işçi sınıfının tarihsel misyonu ile toplumsal başkaldırının önderliğini yapacağı yeni bir döneme ilerliyoruz. Elbette ki yeni dönemin marksist-leninist partileri de kurulacaktır. Bu partiler sınıf kavgasındaki belirleyici rollerini oynayacaklardır.

Hemen hemen dünyanın bütün kıtalarında genç işçi kuşağı büyük bir militanlıkla politik sahneye çıkıyor. Avustralya tersane işçileri, Güney Kore'nin disiplinli proleterleri, mücadeleci Renault işçileri sadece bir kaç örnektir. Büyük kitlesel mücadeleler şimdiden bir kaç diktatörün saltanatını devirmiştir. Bu gelişmeler komünistlere yeni bir moral üstünlüğü sağlamıştır. Bu yeni militan kitle mücadelesi üzerinde komünist güçler kendilerini yeniden üretebilirler.

Liberal dalganın kırılışı

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından “sosyalizmin çöküşü” olarak sunulan gelişmeler, uzun ve yoğun

olarak sürdürülen tartışmalar ardından bir çok yönüyle açıklığa kavuşmuştur. Dağılan sosyalizm değildi, modern revizyonizmdi, yıkım sosyalizmden uzaklaşmanın getirdiği yıkımdı. Burjuvazi anti-Stalinist kampanya üzerinden marksizme, leninizme, sosyalizme saldırıyordu. Kaba anti-komünist kampanyanın en önemli silahlarından biri olan anti-Stalinizm, sol hareket üzerinde de ağır ideolojik-politik izler bırakmıştır. Ancak, emperyalist burjuvazi, doğu bloku dağıldıktan sonra bu silahını kaybetmiştir. Tersine anti-Stalinizm kampanyası kendilerine karşı bir silaha dönüşmüştür.

'89 çöküşünde Stalin'in heykellerine saldıran kitleler bugün Stalin'in portreleriyle alanlarda yürümektedir. Stalin kitlelerin gözünde sosyalizmi temsil eden bir tarihsel kişiliktir, sosyalizmi ifade etmektedir. Burjuvazi, sosyalizmi karalamak için nasıl Stalin'den başlayarak bir karalama kampanyası açıtıysa, kapitalizme karşı nefretini ortaya koyan kitleler bugün Stalin'i savunmanın sosyalizmi savunmak olduğunu düşünmektedirler. Kitlelerin bu tarihsel eğilimleri çeşitli aydınlar üzerinde de etki yaratmakta, Stalin'e amansız düşmanlık besleyenler şimdi de Stalin'i tarihin en büyük dehası ilan etmekte yarışmaktadırlar.

Alexandre Zinovyev 1970 yılların başından itibaren batı merkezlerinde anti-Stalinizmi'yle tanınan biriydi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra emperyalist burjuvazinin sosyalizme karşı kin kusmasına fazla dayanmadı. 20 yıldan fazladır yaşadığı bu batı burjuvazisinin demokratik çöplüğünün bütün çirkelliklerini teşhir ederek Stalin'i açıktan savunmaya geçti. 1993 yılında yaptığı açıklamada 17 yaşından itibaren Stalin düşmanlığıyla yaşadığını ve Stalin'i öldürmek için somut planlar yaptıklarını belirten Zinovyev, yakalanmaları durumunda ölümüne mahkûm edilmelerinden daha doğal bir şeyin olamayacağını söylüyor ve ekliyor: “Geçen yüzyıla baktığımda Stalin'in çağımızın büyük bir kişiliği ve politik dehası olduğu açıktır.”

Zinovyev'in ne kadar sağlıklı değerlendirmeler yaptığı kuşkusuz ayrı bir tartışma konusudur. Ancak bir dönemini Stalin düşmanlığı ile geçen bir aydın, yeniden Stalin'i

savunmaya girişmesi, kitlelerin nezdinde sosyalizmin yeniden yükselmesinin ve sosyalizmin bir simgesi olarak kabul edilen Stalin'i savunmasının bir ürünü sayılmalıdır.

1928 yılından bu yana örgütlü bir komünist olan ve Doğu Almanya'da faşizme yönelik teorik araştırmalarıyla tanınan Kurt Gossweiler “Wider den Revisionismus”(Revizyonizme karşı) adında bir kitap yayınladı. Önemli belgeler içeren kitap Kruşçev'in ihanetini belgelemeyi amaçlıyor. Özellikle Tito ve Kruşçev'in ilişkilerini ortaya koyarak Stalin'i savunmadan dünya komünist hareketinin yeniden toparlanamayacağını vurguluyor. Almanya Komünist Partisi (DKP) teorisyenlerinden Prof. Hans Heinz Holz, “Leninizmin bir teorisyeni olarak Stalin” başlığı altında bir makale yazdı. Holz Stalin'in diyalektik materyalizmi, materyalist dünya görüşünü milyonlara mal eden bir deha olduğunu yazıyor. Stalin'in derin bir teorisyen olmadığı iddialarının boş birer lafazanlık olduğunu belirten Holz bütün sosyalistleri Stalin'i yeniden okumaya davet ediyor. Bütün bunları son yıllarda Avrupa'da yükselen işçi eylemlerinin, Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinde komünizmin kitleler arasında yeniden itibar kazanmasının yarattığı olumlu etkiler olarak görmek gerekiyor.

Geçtiğimiz yıllarda Avrupa'da bir çok ülkede arka arkaya sosyal demokrat partiler seçimleri kazandılar. Burjuvazinin korkusu kapitalizmin yeminli uşakları olan sosyal demokrat partilerin seçim başarıları değil. Arkasından gelen dalganın ayak sesleridir. Ne demişti Marx: “Buna karşılık, proletarya devrimleri, 19.yüzyılın devrimleri olarak, durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafı ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılarına dikilmesine meydan vermek için yere serilmiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler.”

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:198, Ekim '98, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Son işçi eylemliliğinin gösterdikleri

Bursa'da Renault otomobil işçilerinin başlattığı eylemlilik Tofaş, Mako, D. Packard, R. Bosch, Coşkunöz, STK, Döktaş, Valeo, Teknik Malzeme fabrikalarına da yansarak bütün bir kenti kapladı. Ardından ise Ankara'da MANAŞ ve Türk Traktör, İstanbul'da Otosan, Uzel, Simko, Beko, Mercedes Benz, D. Packard, İzmir'de BMC ve İzmir Demir Çelik, Çerkezköy'de Hema, Volkswagen, Profilo Telra, Peg Profilo vb. fabrikaları başta olmak üzere hızla geniş bir alana yayıldı.

Metal işkolundaki bu öfke patlaması somut olarak faşist Türk Metal çetesine yöneldi. 18 Eylül sabahı Renault işçileri, örgütlü oldukları Türk Metal sendikası ile MESS arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin % 43'lük bir ücret artışıyla bağtlandığını öğrendiler. Bir işçinin bu haberin yarattığı ilk etkiyi "beynimizden vurulmuş döndük!" sözleriyle tanımlaması, işçilerin duygularının son derece özlü bir ifadesidir. Zira toplu sözleşme sürecinde işçiler %90'nın altında bir artışı kabullenmeyeceklerini açıklıkla belirtmişler, sendikacılar "90'nın altında imzalarsak namerdiz, grev önlüklerinizi hazırlayın" cevabı almışlardı. Oysa 18 Eylül sabahı Türk Metal çetesi tarafından aldatıldıklarını, derin bir ihanete uğradıklarını farkettiler. Bu derin şok işçilerin kendiliğinden tepkisini harekete geçirdi. Ellerindeki anahtarları duvarlara vurmalarıyla başlayan eylem topluca fabrikanın dışına çıkılmasıyla sokak gösterisine dönüştü. Metal işçisinin biriken öfkesini patlatan ilk kıvılcım böyle tutuşmuş oldu.

Bu öfke kapitalist patronların işçi sınıfına dayattığı sefalet koşulları karşısında yıllardır işçileri oyalayıp aldatan, kapitalist patronlara hizmette kusur etmeyen sendika bürokrasisine karşı işçi kitlelerindeki birikimin bu vesileyle dışa vurmasından başka birşey değildir. Sınıf kitlelerindeki öfkenin öncelikle Türk Metal çetesine yönelmesinin şaşırtıcı bir yanı yoktur. Zira Türk Metal, tüm düzen sendikacılarının ortak davranış çizgisi olan sermayeye hizmette sınır tanımamanın yanı sıra, bu hizmeti faşist bir militanlıkla savunmak ve

örgütlü üye tabanına karşı küstahlıkta hiçbir sınır tanımamak gibi çetelere özgü davranışlarıyla ayrıca öne çıkan bir sendikadır.

Metal işkolundaki işçi eylemliliğinin yılların birikiminin sendika bürokrasisine karşı bir öfke patlaması olarak dışa vurduğu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak denli açıktır. 12 Eylül karşı-devrim döneminin ardından durgun geçen ilk yıllar sayılmazsa, işçi hareketi hep ağır, sancılı ve kesikli dalgalar halinde seyretti. '87-90 dönemini kapsayan nispi bir yükselme ve yaygınlaşmanın ardından '91 yılı başında ilkin sendika bürokrasisinin "3 Ocak soytarılığı"nda ifadesini bulan ihanetiyle moral ve motivasyonu kırıldı, eylem isteği zayıflatıldı. Ardından düzen güçlerinin sendikal ihanet cephesiyle elele ördüğü Mengen Barikatı'na takıldı. Ve son olarak, sermaye iktidarının Körfez Savaşı'nı bahane ederek işçi grev ve gösterilerini yasaklamasını fırsat sayan kapitalist patronların 300 bine yakın işçiyi kapsayan tensikat saldırısı hareketi kırdı ve durgunluk sürecine girmesine yolaçtı. İşçi hareketi bu durgunluk ortamından çıkabilme imkanlarını bugüne dek bulamadı.

Oysa aynı süreç boyunca sermayenin iktisadi, sosyal, sendikal, siyasal vb. alanlardaki kapsamlı saldırıları aralıksız sürdü. İşçi sınıfı tüm alanlarda son derece ciddi hak kayıplarına uğradı. Ücretler sürekli düştü, sıfır sözleşmeler dayatıldı. Sosyal haklar budandı. Özelleştirme saldırısının yol açtığı kayıpları, taşeronlaştırma saldırılarıyla birleşen örgütsüzleştirme süreci tamamladı. Sendikalar ciddi güç kayıplarına uğradı. İşten atılmalar son derece keyfileşti ve görülmedik düzeyde kitleselleşti. İdeolojik bombardımanı tüm toplumu terörize etme saldırıları tamamladı. Kalite çemberi, esnek üretim vb. saldırıları ESK ihaneti izledi.

Sınıf hareketi bu saldırılara karşı yer yer mevzi planda tepkiler göstermekle birlikte, esasen suskun kaldı. Ancak bu suskunluk dipten dibe bir öfke birikimini de doğal olarak besledi. Yılların bu birikiminin diğer işkollarında da dışa vurulması

kolaylaştıracak olan metal işçilerinin son eylemliliği, sınıf hareketinde yeni bir yükselişin ilk işaretlerini vermektedir.

Toplusu sözleşmelerdeki satışlara bir tepki olarak açığa çıkan, Türk Metal bünyesinde örgütlü işçilerin sendika değiştirme veya sendikadan istifa etme tutumuyla süren hareketlilik son günlerde hız kesmiş bulunuyor. Kapitalist patronlar satış sözleşmelerini yeterli sayıp kitlesel bir tensikata girişmezler ve bu vesileyle yeni bir hareketlilik gelişmezse eğer, muhtemelen daha da yavaşlayacaktır. Ama hareketlilik durmayacak, çeşitli biçimler kazanarak sürecek ve içten içe bir yenisini hazırlayacaktır.

Son işçi eylemleri üzerinden bakıldığında, mevcut hareketliliğin kendi sınırları içindeki sonuçlarıyla sınırlı bir değerlendirme ve bu çerçevede çıkartılabilecek sonuçlar elbette vardır. Fakat bu son derece sınırlı bir çerçevedir ve gelişmenin asıl sonuçlarına ulaşmayı güçleştirir. Son hareketlilik asıl anlamını biriken öfkeyi besleyen dinamiklerin açığa çıkmasında ve yılların birikiminin gücünü ortaya koymasında bulmaktadır.

Öncelikle bir noktayı belirtmek gerekiyor. Biriken öfke öncelikle Türk Metal mafyasına yönelmiş ve bu sınırlarda asgari bir başarı sağlamıştır. Önemli bir işçi kitlesinin Türk Metal çetesinin yönettiği bir sendikayı terk etmesi MGK sendikacılarının suratında patlayan okkalı bir şamar olmuştur. Daha önemlisi, bu gelişme, Türk Metal çetesinin Türk-İş'in tepesini ele geçirme hesaplarını da şimdilik boşa çıkarmıştır. Türk Metal mafyasına indirilen asıl darbe de budur.

İşçi öfkesinin Türk Metal'in başındaki çetenin sultasını kökten sarsıp devrememesinin sorumluluğu tümüyle DISK'in ve Birleşik Metal-İş'in başındaki sosyal hain güruha aittir. Birleşik Metal bünyesindeki ilerici işçi potansiyeli Türk Metal'den kopan işçi kardeşleriyle dayanışma eğilimi gösterip, bu kopuşu derinleştirmek ve MESS patronlarına kendi koşullarını dayatmak için greve çıkınca nazırken, solcu geçinen bu

sosyal hainler satış sözleşmesini imzalayarak süreci baltalamışlardır.

İkincisi; Renault'tan başlayan hareketliliğin hiçbir önderlik ve organizasyona dayanmaksızın yaygınlaşması, işçi sınıfının birlikte davranma yeteneğini ve bunun ortaya çıkardığı birleşik gücü somut olarak gözler önüne sermiştir. Daha da önemlisi, Renault işçileri şahsında çakan bir ilk kıvılcımın metal işçilerinin eylemliliğinin hızla büyümesine vesile olmasının kitle hareketinin gelişme dinamiğine yeni bir gösterge oluşturmaktadır. Burada Marksizmin kitle hareketinin patlama ve büyüme dinamiklerine ilişkin saptamalarının somut bir doğrulanması ile karşı karşıyayız. Bu çıkışın daha derin sonuçlara yolaçamamış olması ise, bugünkü kendiliğinden hareketin gücü, çapı, derinliği, dayandığı dinamikler ve sahip olduğu mevcut imkanlarla ilgili bir sorundur.

Mevcut hareketliliğin iktisadi nedenlere dayalı olması, öfkenin sendikal çetelere yönelmesi ve bu ani öfke patlamasını nispi bir durgunluğun izlemesi, kitle hareketinin gelişme mantığına son derece uygundur. Genelde sınıf hareketliliği, özelde ise bu son hareketlilik için önemli olan, işçi yığınlarının istemlerini elde etmede ne ölçüde başarılı olup olmadığı değil, giriştiği mücadele içinde kazandığı eğitim ve deneyim, edindiği mücadele bilinci ve geleneğidir. Söz konusu olan Türk Metal gibi mafya çetesinin yönettiği bir sendikada örgütlü işçiler ise, bu apayrı bir önem kazanmaktadır. Türk Metal bünyesindeki bu aynı işçiler daha ikibuçuk yıl önce Tofaş patronunun ücretsiz izine ayrılma istemine sessizce uymuşlar, Özbek hainin kapitalist patron lehine fedakarlık çağrısına tepki dahi göstermemişlerdi. Oysa şimdi büyük bir kızgınlık ve kinle Türk Metal sultasını sarsıyorlar.

Üçüncüsü; işçi öfkesi sendika bürokrasisine yönelen bir eylemlilik olarak şekillenmiştir. Sendika bürokrasisinin uzun süredir süren rahatlığı ve pervasızlığı gözetildiğinde, bu hiç de basit bir gelişme, sıradan sonuçları olacak

anlık ve gelip geçici bir tepki hareketi değildir.

Sendikal çeteler yeni dönemde daha temkinli ve dikkatli davranmak zorunda kalacaklardır. İşçi kitlelerini denetim altında tutmak ve olası arayışların önünü kesmek için manevralara girişeceklerdir. Sendika bürokrasisinin demagojik söylemi, onu işçi kitlelerinin eylem isteğine yanıt verme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakacaktır. Bu ise işçi sınıfı için iktisadi istemler çerçevesinde de olsa bir hareketlilik imkanı demektir. MGK sendikacılarının işçilerin nabzını okşama çabalarına hoşnutsuzluğun eylemliliğe dönüşmesini engelleme çabaları eşlik edecektir. Sendikal çetelerin böylesi ikiyüzlülükleri ise daha geniş işçi kitleleri nezdinde tecrit olmalarını kolaylaştırıp hızlandıracaktır.

Bu çerçevede sınıf hareketini bekleyen en büyük risk ise şudur: Sendikal ihanet cephesi sermayeye uşaklık rolüne devam edecektir. Bu durum sınıf bilinci bakımından geri, siyasal eylemlilik açısından durgun işçi kitlelerinde sendikacılara duydukları tepkinin sendikal örgütlenmeden soğumaya dönüşen bir mahiyet kazanmasına yolaçabilecektir. Bu ise işçi hareketini daha büyük açmazlarla karşı karşıya bırakacaktır. Böyle bir riski bertaraf etmenin biricik yolu, sınıfın devrimci siyasal bilincini geliştirmek ve eylemliliğini geliştirerek militanlaştırmaktan geçmektedir. Kimi kapitalist patronların daha bugünden işçilerin tepkisini bu yöne yöneltmeye çalıştığı gerçeği gözetildiğinde, sözünü ettiğimiz hususun önemi ayrıca artmaktadır.

Dördüncüsü; son eylemlilikler sınıfın temel sektörlerde çalışan kesimlerinin sahip olduğu güç ve etki düzeyini bir kez daha açığa çıkarmıştır. Bu vesileyle sözkonusu sektörlerle dönük devrimci çalışmanın taşıdığı hayatiyeti ve sınıf kitleleri içinde ısrara dayalı soluklu bir çalışmanın stratejik önemini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bu deneyim, belli alanlara dönük olarak yıllardır ısrarlı bir çalışma yürütülmesine rağmen hedeflenen sonuçlara henüz ulaşılamamış olmanın mantığını pratik olarak göstermiştir. Yine bu aynı süreç, siyasal çalışmanın somut ürünlerini belli bir verimlilikle elde edebilmenin koşullarına da gösterge olmuştur.

Devrimci önderlik

Komünistler, siyasal mücadele sahnesine bir parti olarak çıkma tüm hazırlıklarını tamamladıkları bir süreçte, yükselme sancıları çeken bir işçi sınıfı hareketi gerçeğiyle karşı karşıya olmanın yüklediği sorumluluğu hakkıyla gözetmek durumundadırlar.
Bu durum bir avantajdır ve komünist öncü olmanın sorumluluğu bunu en iyi bir biçimde değerlendirmeyi gerektirmektedir. Bütün güç ve olanakları seferber ederek hareketi geliştirmeli, yaymalı, örgütlemeli ve politik bakımdan geliştirmeye çalışmalıyız.

sorumluluğu, diğer şeylerin yanı sıra, bugünkü hareketin görüntüsünün ötesine geçebilmek, onun asıl devrimci niteliğine, gücüne ve kaynaklarına ulaşabilmektir. Tepkinin mevcut biçimi ile onu yaratan derindeki nedenleri birbirinden ayırmak, bu ikincisini gözönünde tutmak, dolayısıyla hareket karşındaki görev ve sorumlulukları da bu açıdan saptamaktır. Bu sonuncu nokta, bugünkü hareketi "tepki sendikacılara karşıdır", "işçi patron elele" gibi burjuva medyanın demagojik propagandasının gerici özünü ve Budak çetesinin Özbek çetesiyle dalaşarak hareketi saptırma manevralarının hain yüzünü sınıf kitleleri nezdinde teşhir etmek ve etkisiz kılmak için özellikle önemlidir.

Kesikli, ağır ve sancılı bir seyir izlese de, işçi hareketinin gelişme çizgisini sürdüreceğine ilişkin pek çok gösterge vardır. Yeni bir sınıf hareketi dalgasının daha güçlü ve yaygın gelişme, düzenin kolluk kuvvetlerinin müdahalesiyle karşı karşıya kaldığı ölçüde ise hızla siyasal bir muhteva kazanmasının imkanları düne göre daha fazladır.

Komünistler, siyasal mücadele sahnesine bir parti olarak çıkma tüm hazırlıklarını tamamladıkları bir süreçte, yükselme sancıları çeken bir işçi sınıfı hareketi gerçeğiyle karşı karşıya olmanın yüklediği sorumluluğu hakkıyla gözetmek durumundadırlar. Bu durum bir avantajdır ve komünist öncü olmanın sorumluluğu bunu en iyi bir biçimde değerlendirmeyi gerektirmektedir. Bütün güç ve olanakları seferber ederek hareketi geliştirmeli, yaymalı, örgütlemeli ve politik bakımdan geliştirmeye çalışmalıyız.

Hareketin mevcut çerçevesi, bilinç ve örgütlenme düzeyi onun en temel zaafıdır. Bu zaafın kısa sürede ve kolayca giderilemeyeceği açıktır. Sözkonusu bu zaafın hayli geniş bir kapsamı olmakla birlikte öncelikle üzerinde durulması gereken nokta, işçi hareketi içindeki ilerici ve mücadeleci

önderlik edebilecek kesiminin dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür. Reformist cenderenin bu kesimler üzerindeki ideolojik etkisi ve siyasal basıncı durumun vehametini ayrıca artırmaktadır. Ama öte yandan işçi kitlelerinin karşı karşıya bulunduğu iktisadi, sosyal, sendikal, siyasal vb. sorunlar hareketin gelişmesini sürekli olarak besleyecektir.

Yayılarak gelişecek bir işçi hareketliliği komünist partisinin yetersizliklerini aşmasını, buna bağlı olarak işçi hareketi içindeki ileri birikimin hızla toparlanmasını, örgütlü hale getirilmesini ve etkin bir tarzda harekete geçirilmesini olanaklı kılacaktır. Bu ise işçi hareketinin zaaflarını hızla gidermenin önkoşullarından birinin gerçekleşmesi demektir. Bugün için tayin edici önemdeki bir sorunun çözüme kavuşturulması demektir.

Bugünkü sorumluluğumuz sınıf hareketini gelişip yaygınlaşmasını kolaylaştırmak ve onu siyasal mücadele alanına çekmektir. Böylesi bir sorumluluğun hakkını verebilmek elbette ki öncelikle komünist örgütlü gücün en etkin ve atak tarzda harekete geçirilmesini gerektirir. Fakat temelde belirleyici olan komünist öncünün sınıf içindeki potansiyeli açığa çıkartıp harekete geçirme yeteneği göstermesidir. Bu ne demektir? Sınıfın ileri ve öncü özellikler taşıyan kuşağını sosyalist siyasal mücadeleye kazanmak, onu siyasal sınıf bilinciyle donatmak, örgütlü hale getirmek ve komünist sınıf partisini sınıf içinde kurumlaşan bir temele oturtmak demektir. Yanısıra, sınıfın bağımsız iradesini geliştirmenin, bu temel üzerinde eylemini örgütlemenin dayanakları olacak işçi platformlarının (işyeri, işkolu, yerel, bölgesel vb. her düzeydeki komite ve organizasyonlar) oluşturulmasını teşvik etmek ya da bizzat örgütlemektedir. Sendikal bürokrasisinin denetiminden ve reformist etkiden uzak, işçi sınıfının kendi kaderini eline almasının araçları olma işlevi görecektir böylesi örgütlenmeler bugünkü kuşatılmışlık koşullarında son derece önemli bir işlev görecektir. İşçi hareketinin devrimci örgütlülük ve devrimci önderlik sorununu kesin bir tarzda çözüme kavuşturmanın ve hareketi zaaflarından arındırabilmenin tayin edici adımları bu cephede alınacak

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekinler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekinler-2 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tük.) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tük.) 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.

Hatay'da devlet terörü:

Kızıl Bayrak SUS-TU-RU-LA-MAZ!

Komünist hareket, politik yaşama atıldığından bu yana sık sık üzerinde durduğu konulardan en önemlisi, miladını doldurmuş olan çeteleşmiş burjuva sistemini fiske vuruşuyla tarihin çöplüğüne atacak öncü partiyi oluşturmaktı. Komünistler 11 yıllık politik yaşamlarıyla, bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfının kaynaşmasının ürünü olan partiyi kazanmanın gururunu yaşıyorlar. Bizler yeni dönemle birlikte önümüze çıkan sorumlulukların bilincindeyiz. Buna bağlı olarak, işçi sınıfının bilimsel sosyalizmle kaynaşmasını üst düzeye ulaştırma çalışmasını yürütebilme doğrultusunda yapılan her türlü eylemlilik, küçük veya büyük oranda kapitalizme vurulmuş bir darbedir. Faşist devlet güdümlü Türk Metal Sendikası'nın MESS ile imzaladığı TİS ihanetinden sonra ayaklanan metal işçilerinin eylemlilikleri, bilindiği üzere burjuva sisteme yönelememişti. Bu işçi ayaklanmasını burjuva sisteme yöneltebilme çalışmasının ilk adımı, Kızıl Bayrak bildirilerini işçilere ulaştırabilmektir amacımız. Metal işçilerinin bulunduğu Antakya yeni sanayi bölgesinde yoğun bir şekilde dağıtımını yaparken TM(ş)refesizlerinin saldırısına uğradık. Yanımda bulunan Kızıl Bayrak okuru arkadaşı bir tarafa çeken itlerden birisi beni yere yatırıp, bir ayağını üstüme koyarak silahını kafama dayadı. Korkudan ödünün koptuğunu ayağının titremesinden ve yüzünü saklamaya çalışmasından anladım. Daha sonra telsizden iğrenç sesler birbirine karışmaya başladı. "Teröristleri yakaladık amirim, evet amirim iki kişiler" Bizler biliyoruz ki asıl teröristler işçi sınıfı ve emekçilere açlığı ve sefaleti reva gören, işçi sınıfına esnek üretim, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma vb. saldırılarını gün geçtikçe tırmandıran, işçi eylemliliklerini zor kullanarak bastırmaya çalıştıran, kamu emekçilerine sefalet ücretlerini dayatan, Cumartesi Anneleri'ne saldırıları pervasızca arttıran, gelişen eylemliliklere gaz bonbalarıyla, joplarla karşılık veren, Sosyalist basın çalışan ve okurlarına yönelik işkence gözaltı, tutuklama, kaçırma, ajanlaştırma, katletme

politikalarını, 12 Eylül faşizminden sonra açıkça uygulamaya geçiren, kimliği yok sayılan kardeş Kürt halkına dönük köy yakma, katletme saldırılarını günlük bir uygulama haline getiren katil burjuva devleti ve onun uşaklarıdır.

Daha sonra Hatay Emniyet Müdürlüğü işkencehanesine götürüldük. Gece boyunca kaba dayak, psikolojik işkenceyle sindirme çabaları boşa çıkarıldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde üzerimde bulunan büronun anahtarına el koyan polisler, bana bu anahtarın büronun anahtarı olup olmadığını sordular. "Sizi ilgilendirmez" karşılığını verince, "Seni büroya götürüceğiz; anahtar büronunsa seni öldürürüz." şeklinde tehditler savurarak kaba dayak eşliğinde büroya gitmek üzere arabaya zorla bindirdiler. Arabada başımı eğmem ve etrafımı görmemem gerektiğini söylediler. Başımı eğmeyince kudurmuş köpek gibi saldırdılar. Kafama inen yumruklar karşılığında "Sizden korkmuyorum; bana birşey yapamazsınız. Siz benden korkuyorsunuz" cevabını alıyorlardı. Arabadan indirip büronun bulunduğu pasaja girdiğimizde, tekmele, yumruklar daha da artmaya başladı. Büroya zorla giren hırsızlar MESS süreciyle ilgili binlerce bildiri, Kızıl Bayrak gazeteleri, Tekstil İşçileri Bülteni, Kamu Emekçileri Bültenlerini gaspettiler. Daha sonra işkencehanede yemeklerini yemediğimve ifade vermediğim için sistematik bir şekilde işkence uyguladılar. Ertesi gün evlerimize karakol kuran MIT'ten olduklarını söyleyen polisler, yasallığı kanıtlanmış yayınlara el koydular.

Aynı gün hastaneye götürüldük. Hatay Emniyet Müdürlüğü işkencehanesinin sadık bekçi köpeği Dr. Kemal Doğruel'in alaycı tavırları ve polisler "Yine ava çıkmışsınız" laflarını kullanması işkencecilere karşı sadakatini pekiştirme amacı gütmektedir. Bekçi köpeklerine cevabımız nettir: Hiçbir suç cezasız kalmaz! O büyük gün geldiğinde kaçacak delik arayacaksınız. Fakat biz o delikleri tıkamış olacağız. Emniyet Müdürlüğü'ne tekrar götürüldükten sonra ajanlık teklifinde bulunan işkencecilere de cevabımız

netti: Devrim ve sosyalizm davasına asla ihanet etmeyeceğiz!

İki gün süren malum uygulamalardan sonra yoldaş, savcılıkta serbest bırakılırken, ben polise mukavemet ve toplatma kararı bulunan bildiri dağıtmaktan tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldım.

Birkez daha söylüyoruz: Bize yönelen bu saldırılar, kapitalizme karşı kinimizi bilemekten başka bir işe yaramıyor. Ne yaparsanız boşuna! Yılmayacağız! Çürüyen sisteminizi, çeteleşen katil devletimizi devrimle ezeceğiz. Bizler şaşmadığımız yolda ilerleyeceğiz. İşçileri iktidara, kapitalizmi mezara götürene dek.

Kahrolsun MGK, MIT, CIA, Kontrgerilla!

Baskılar bizi yıldıramaz!

Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!
SYKB/Antakya

Basına ve Kamuoyuna;

Sermaye devletinin sosyalist basın çalışan ve okurlarına dönük tahammülsüz ve saldırgan tavrı bilinmektedir. Ancak bu saldırıların sosyalist basını ve çalışanlarını yıldıramayacağı da bilinmektedir.

Büro çalışmamız Zeynel Nihadioğlu ve okurumuz Semir Çoban gerekçesiz bir şekilde dün gece gözaltına alınmışlardır. Ayrıca büroda olmadığımız bir saatte büroyu basıp, içinde bulunan gazete, bülten, protokoller ve metal işçilerinin son eylemleriyle ilgili binlerce bildiri gaspedilmiştir.

Arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını ve gaspedilen yayınların geri verilmesini istiyoruz. Arkadaşlarımızın başına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan Antakya Emniyet Müdürlüğü'nü ve sermaye devletini sorumlu tutacağız.

Baskılar Bizi Yıldıramaz !

Sosyalist Basın Susturulamaz !
SYKB/Antakya

DGM'ler kapatılsın, tutsaklara özgürlük!

5 Eylül'de tüm cezaevlerinde devrimci tutsakların başlatmış olduğu DGM boykotunu desteklemek amacıyla Ankara'da "DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu" oluşturuldu. Oluşumda Kızıl Bayrak, Alinteri, TİYAD, Atılım, Devrimci Hareket, Özgür Gelecek ve Halkın Günlüğü yer alıyordu.

5 Ekim'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde yaptığımız basın açıklamasına katılan 60 civarında tutsak yakını; "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara

özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "DGM'ler kapatılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganlarını attı. 12:30'da başlayan eylemde komisyonun bir basın açıklaması okundu.

"DGM'ler Kapatılsın; Tutsaklara Özgürlük!" yazılı bir pankart da açtığımız eylemde aşağıdaki basın açıklaması okundu:

Basına ve Kamuoyuna
DGM'ler Kapatılsın

Ülkemizde adalet sistemi, varolan düzeni meşrulaştırmak ve devamını sağlamak için işlemiş, yüzyıllardır hiç bir adalet kurumu emekçi halkın çıkarları için oluşturulmamıştır.

İstiklal mahkemeleriyle başlayıp, sıkıyönetim mahkemeleriyle devam eden, 197374'de uygulamaya çalışılmasına rağmen, işçi ve emekçi sınıf hareketiyle DGM'ler anayasaya aykırı olduğu belirtilerek 1976'da kapatılmıştır.

Egemenlerin sürekli üzerinde durduğu "hukukun üstünlüğü" söylemleri bir aldatmacadan ve yalandan öteye gitmemiştir. Bugüne kadar çıkarılan tüm "ceza yasaları" da bir grup azınlığın çıkarları için sistemin

devamını sağlayacak şekilde yapılanmıştır.

DGM'ler, MGK'nın talimatlarıyla çalışan polisin, askerinin, jitemin, özel tim ve tüm halk düşmanı kurum ve kişilerin emekçi halklara karşı en vahşi yöntemleri hiçbir engellemeyle karşılaşmadan uygulanabilmesi için vardır.

Onlarca kişiyi katladan, yüzlerce kişiyi işkencelerden geçiren insanlık düşmanları DGM'ler tarafından aklanarak suç işlemeye devam etmektedirler. Çünkü 1000 operasyonlar, işkenceler ve her türlü zulüm "Devletin Güvenliği" için gerçekleştirilmiştir.

Özelleştirmeye, işten atılmaya, sendikasılaştırmaya, taşeronlaştırmaya ve sefalet koşullarına başkaldıran işçi ve emekçilere, özgürlük mücadelesi yürüten kürt halkına, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim isteyen öğrencilere kısacası tüm hak alma mücadelesinde olan herkes, devletin terör aygıtı olan asker dipçisiyle, polis jopuyla, kontrgerilla kurşunlarıyla, onlarca yılı bulan ağır hapis cezalarıyla sindirmeye çalışmaktadır. Çoğu zaman yargılama

bile yapılmadan cezalar verilip, savunmaları alınmadan karara bağlanır. Savunma hakkını kullanmak isteyenlerin dövülerek salondan atılması DGM'lerin görevi haline gelmiştir.

DGM'lerde uygulanan faşizmin adaletidir. Faşizmin devamı için yapılan hiçbir şey meşru değildir. Tüm zindanlarda 10 binin üzerinde siyasi tutsağın 5 Eylül'den itibaren başlatmış oldukları DGM'leri boykot eylemini DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu olarak destekliyoruz.

Faşizmin devamı için çalışan DGM'lere karşı boykotta bulunan siyasi tutsakları desteklemek ve DGM'lere karşı mücadele etmek için güçlerimizi birleştirip, faşizmin yargı organı olan DGM'lere karşı sesimizi yükseltelim.

DGM'ler kapatılsın, tutsaklara özgürlük!

DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu
(Kızıl Bayrak, Atılım, Alinteri, Özgür Gelecek, TİYAD, Halkın Günlüğü, Devrimci Hareket)
05/10/1998

İhaneti paylaşmanın adı: **Askerlik**

Aşağıda yazdıklarımın tamamı yaşadıklarımın bende yansımalarının kaleme alınmış şeklidir. Bu kendi kendimi muhakeme etmemin tutanakları ve "ben"e açtığım savaşın belgesidir. "Ben"e açtığım savaş küçük-burjuvalığımı ve onunla birlikte küçük-burjuva ideolojisine karşıdır da. Bu özelliği itibarıyla de benim için bir özeleştirme niteliği taşımaktadır. Şunu belirtmeliyim ki komünist işçi hareketini tanımasam ve "O"ndan bir parça birşeyler almasam bu savaşı kazanamazdım.

Askeri erkanın en önemli ve asıl görevi bu kokuşmuş kapitalist devleti korumak, onun ayakta kalabilmesi için düzen muhaliflerini "ortadan kaldırmak"tır. Bunun yanında Türkiye'de özel bir görev üstlenmiştir; o da özgürlüğü ve ülkesinin bağımsızlığı için mücadele eden Kürt halkının devrimci mücadelesini bastırmaktır. "....."

Askeri eğitim tamamen sistemli bir psikolojik savaştır. Dayak ve küfür ilk sırayı almaktadır. Bunlar kişinin fiziki karşılık verme isteğini yoketmek için kullanılır. Dövülen kişiyi izleyen arkadaşlarının birşey yap(a)maması iki tarafta da bireyciliği/bencilliği hat safhaya çıkarır. Bunlardan sonra ağaçlara, kuşlara, boşluğa, duvara selam verme vardır. Bunlar kesin itaati sağlamanın başlangıcıdır ve düşünmemeyi beraberinde getirir. Böyle aptalca şeyler yaptırılan kimsede uyanan düşünce "herhalde bir nedeni vardır yapsam ne kaybederim"dir. Bu teslimiyeti simgelemektedir. Artık kişi teslim olmuştur. Şimdi sıra eğitimdedir. Gece ve gündüz sürdürülen derslerde komutanların nutukları çok önemlidir. Nutukların içindeki en önemli konular; "kaka" komünizm, Kürt diye bir halkın olmayışı, Türkiye'ye karşı yapılan saldırılarda milletçe birbirimize sarılmamız gerektiği, Türkes'in değerinin anlaşılamayışı, Çatlı'nın ne kadar muhterem bir zat olduğu vb. dir. Bu konularda

komutanın söylediklerine alternatif birşeyler söylemek, komutanın rütbesini konuşturup söyleyen kişiyi aşağılaması demektir. "....."

Peki biz devrimciler açısından askerlik nasıldır?

Şunu çok açık bir biçimde (gördüğüm ve yaşadığım için) söyleyebilirim ki; ihanettir... Bunun adını yumuşatmaya çalışmaksa, ihanetini teorileştirmekten başka birşey değildir. Askere giden yoldaşlarımızın ya da genel olarak devrimciyim diyen herkesin bahaneleri hemen aynıdır. Bunlar, serbest dolaşabilmek ya da serbest devrimcilik yapabilmek, ailevi durumlar ve duygusal ilişkilerden kaynaklı sorunlar etrafında toplanmaktadır.

"Serbest dolaşabilmek ya da serbest devrimcilik yapabilmek!" bu mümkün müdür. Merak ediyorum devrimcilerin evleri basılırken, gözaltında kaybedilirken, yargılı/yargısız katledilirken, askerliğini yapmış ya da yapmamış diye mi ayırdediyorlar? Böyle birşey var da benim mi haberim yok? Ailevi nedenlerde ise babam hasta, kardeşlerime bakmam gerek, tek dayanakları benim, gibi şeyler söylenmektedir. Bir devrimci halen ailesinin kurtuluşunu halkının kurtuluşundan, işçi sınıfının devrimci savaşımından ayrı düşünüyorsa devrimciyim dememelidir, buna hakkı yoktur. "....."

Askere gideli dokuz ay olmuştu ve 2 kez izne ayrılmıştım. 2. iznimde geri dönmek istemeyişime rağmen bireysel kaygılarım dönmeme neden oldu. Bunu da utanmaz bir şekilde şöyle teorileştirmiştim: "İki adım ileri atmak için bir adım geri atmam gerekiyor." 3. iznimde ise kesin kararımı verdim ve dönmedim. "....."

.....Olaya genel olarak baktığımızda biz devrimciler için (herkes için olduğu gibi) askere gitme, sadece bireysel kurtuluşa hizmet etmektedir ve aslında o insan, kendisi için, bireysel kurtuluşu için yaşıyordur. Bu bir kaçış, bir ihanettir.

Bana gelince ihaneti 9 ay yaşadım. Koskoca 9 ay. Bir yanda hayat felsefem, ideolojim, diğer yanda haki elbise içindeki "ben". Aynaya baktığımda o haki elbise giymiş kişinin yüzüne tükürmeyi çok istedim. Bir yanda komutan denilen köpeklerin anti-komünist, faşist propagandaları ve susan ben, bir yanda sınıfsız bir dünya ideolojisi ve hizmet ettiğim kapitalist sınıf. Bir yanda ülkesini kurmak için savaşan gerillaya atılan tokat ve yine susan ben. Tüm bunlar beni "ben"e bir savaş açmaya ve kendimi muhakeme etmeye zorladı. Mahkeme sonucunda kendimi suçlu buldum. Ve "ben"e açtığım savaş kazanarak dönmeme kararı verdim. Şimdi sınıfın devrimci hareketiyle buluşmanın onuru ve sevincini yaşıyorum. Bir sıra neferi olabilirim ne mutlu bana. Ama şunu da biliyorum ki; "ben"e karşı savaş yeni başlıyor ve benim yani devrimci kişiliğimin bunu da kazanacağına inanıyorum.

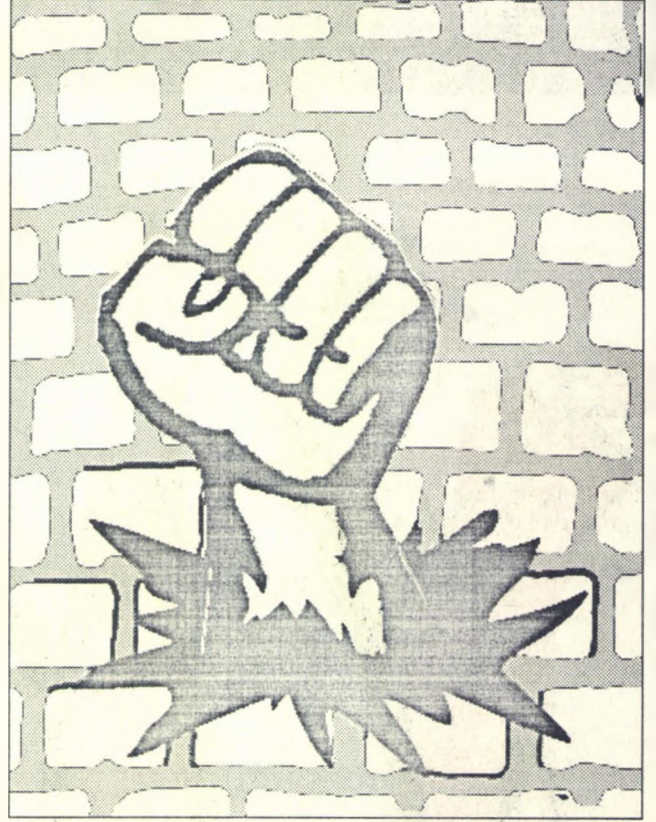
Askere gitme kardeş kanı dökme!

Kahrolsun kapitalizm,

Yaşasın komünist işçi partisi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://kitaparsivi.org/>

O duvar, duvarınız vız gelir bize vız!

Kontgerilla devletinin sistematik saldırı alanlarından biri de zindanlardır. Bu saldırılarla, on parmağında on kara olan çete devleti, devrimci tutsakları sindirip, tüm devrim cephesinde bir moral bozukluğu yaratmak istemektedir.

Asıl ulaşmak istediği ise tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacak olan şeyin, sosyalizmin işçi ve emekçilerin eseri olacağını bilmesi ve ezilen insanların politikleşerek insanlık dışı bu düzene karşı örgütlenmesinde onlara önderlik eden komünistlerle bağını koparabilmektir. Bunu da işkencelerle, hücrelere atmakla, katliamlarla gerçekleştirmeye çalışmakta.

Sermaye iktidarının debelenmesinin sebebi, işçi ve emekçilerin ürettiği zenginlikleri sömürmelerine her türlü mekanizmasıyla denk düşen asalak saltanatlarının, işçi sınıfının devrim silahını kuşanmasıyla başlarına çökmesinden korkmalarıdır.

Sömürü ve baskı oldukça, başkaldırı da olacaktır. Sermaye devleti, "Varsa cesaretiniz, gelin!" şiarına pek yabancı değildir. Bundan önceki saldırıları direnişlerle boşa çıkarılan sermaye devleti diz çökmüştür; yine diz çökecektir!

O duvar, duvarınız; vız gelir bize vız!

Bütün devrimci tutsakları selamlıyor, tutsak ailelerinin ve yakınlarının, işçi ve emekçilerin onurlu mücadelelerini destekliyorum.

Ankara'dan bir Kızıl Bayrak okuru

**Sermaye iktidarının son manevrası
savaş tellallığı!**

**Krizi yönetme planlarını
boşa çıkaralım!**

Kızıl Bayrak